

BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိဝယ်

တို့နှစ်ယောက်ရင်ခုန်ရသောနေ့

www.burmeseclassic.com

LaTe

ရှင်မိထယ်

တို့နှစ်ယောက်ရင်ခုန်ရသောနေ့

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၀၈၀၁၇၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၁၀၄၀၈၀၉

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ပထမအကြိမ်

တန်ခိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

တုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(ဝဇုန်)ဝေတာနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၅၇၃)ဝေတာနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၅၉၅၁၈၃

ရှင်မိထယ်

တို့နှစ်ယောက်ရင်ခုန်ရသောနေ့/ရှင်မိထယ်-ရန်ကုန်။

ဝေတာနာစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၇၂- စာ၊ ၁၂x၁၈ ဧင်တီ။

(၁) တို့နှစ်ယောက်ရင်ခုန်ရသောနေ့

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးအကျိုးစီးပွားပျက်ခွဲရေး

ဒို့အရေး

အချစ်အရာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

အတားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြင်ပါဒီများအား ဝေဖန်ကျင့်ကြံ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ထွက်ဆီး

အတားအဆီး ဝေဖန်ကျင့်ကြံ။

နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား

ဝေဖန်ကျင့်ကြံ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်လှူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြံ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အတားအဆီးမရှိဘဲ ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး။

အတားအဆီးမရှိဘဲ ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ထိခိုက်စေရန် ဦးတည်သော

အတားအဆီးမရှိဘဲ ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

စီးပွားရေးအခြေခံ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်တံ့ရှိပြီးတိုးတက်အောင်

ဆောင်ရွက်ရေး။

စီးပွားရေးအခြေခံ ပိုမိုတိုးတက်စေရေး။

နိုင်ငံတော်အတွက် အတားအဆီးမရှိဘဲ ဦးတည်သော

အတားအဆီးမရှိဘဲ ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး။

စီးပွားရေးအခြေခံပိုမိုတိုးတက်စေရန် ဦးတည်သော

အတားအဆီးမရှိဘဲ ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

လူမှုရေးအခြေခံ ပိုမိုတိုးတက်စေရေး။

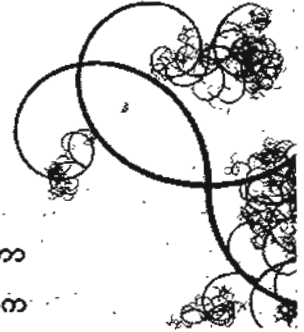
လူမှုရေးအခြေခံ ပိုမိုတိုးတက်စေရန် ဦးတည်သော

အတားအဆီးမရှိဘဲ ပြည်ထောင်စုပျက်ခွဲရေး။

လူမှုရေးအခြေခံ ပိုမိုတိုးတက်စေရေး။

လူမှုရေးအခြေခံ ပိုမိုတိုးတက်စေရန် ဦးတည်သော

www.burmeseclassic.com

ရင်ခုန်သံဆိုတာ
 နှလုံးသားထဲက
 ထွက်ပေါ်လာတဲ့
 အသံလို့
 အဆိုပြုခဲ့ပေမဲ့
 ကျွန်မကတော့
 စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တယ်
 လာတဲ့အရာတစ်ခုအဖြစ်
 သတ်မှတ်မိပါတယ်

(၁)

BURMESE CLASSIC

သုငယ်ချင်းတွေက ပြောကြတယ် ...။

လူရိုးလူအေး တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ လူဖြစ်ရကျိုး
မပီဘူးတဲ့။

သူကတော့ သုငယ်ချင်းတွေ ပြောတာနဲ့ ဆန့်ကျင်
ထင်ခံစားခဲ့ရသည်။

တကယ်တမ်း လူရိုးလူအေး ဘဝခံယူရတာဟာ
အင်တန်မှ စိတ်ထားနူးညံ့ သိမ်မွေ့လှပါသည်လို့ ခံယူပြီး ...

လူရိုးလူအေးဖြစ်ရတဲ့ဘဝတစ်ခုကို သူ အင်မတန်
ထက်ခွဲမိပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို အလှမျိုးဖြင့် ထင်းထင်းကြိုး

ကနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုတော့ မနှစ်မြို့ခဲ့မိပါဘူး ...။

သူဖြစ်ချင်တာက သူ့မျက်နှာလေးကို ယောက်ျား
ပီပီ ချောမောဖြေပြစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။
ဒါပေမဲ့ သူဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်ဘဲ အထူးလှနေတဲ့ သူ့ရုပ်ရည်ကို မနှစ်
မြို့တာမို့ အိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ရတော့
တာ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း သူ့အတွက် လောကြီးနေသည့် ဖေဖေ
သူ တက္ကသိုလ်တက်မဲ့ကိစ္စကို အစစအရာရာ စိတ်လော လွှဲ
လာခဲ့ပါတော့သည်။

“သား ... ဂုဏ်တု ... ဒီကို လာစမ်းပါဦးကွ ... မင်းကလည်း
အားအားရှိ အိပ်ခန်းထဲဝင်ဝင်ပြီး အခန်းအောင်းဖို့ ကြည့်
တာပဲ ... နယ်မြေရဲ့ အသစ်အဆန်းကိုလည်း ဘာမှလေ့
မှုမရှိဘူး ... ဘာဗဟုသုတမှလည်း မရှိဘူး ... မနက်
ကျောင်းတက်ရတော့မယ် ... မင်းမှာ ကျောင်းတက်
မင်းဘာသာ ကားမောင်းသွားမဲ့ အစီအစဉ်ရောရှိရဲ့လား
မင်းက ဒီနှစ်မှ ရန်ကုန်ပြောင်းရတာ နယ်မြေသစ်ကို
ကျွမ်းကျင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ...”

အိပ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်တော့မဲ့ဆဲဆဲ သူ့ခြေလှမ်း

က ဧည့်ခန်းအဝကနေ လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ ဖေဖေစကားသံကြောင့်
တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားတော့သည်။

ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ဖေဖေကို လှမ်း
အကဲခတ်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ အိပ်ခန်းထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်ဖို့ပဲ အာရုံ
ခိုက်လိုက်မိသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... ဂုဏ်တု ...”

“ဗျာ ...”

“တောက် ... ပြောလိုက်တော့ ဘာမှမသိသလို သိသလိုနဲ့
မထုံတက်တေး လာစမ်း ... ငါ့ဆီကို လာထိုင်စမ်း ... ကြည့်
ရတာ အချိုးကိုမပြောဘူး ... ကုတ်ချောင်း ကုတ်ချောင်းနဲ့
ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်း ...”

ဒီစကားတွေ ကြားရန်များတော့ သူ စိတ်အညစ်
ညစ်ခဲ့ရသည်။

စိတ်တွေလည်း ဖတ်ဖတ်မောခဲ့ရသည်။

အဲဒီလို အမြဲတမ်း တပီပီပြောတတ်တဲ့ ဖေဖေအသံ

ကြားရတာ သူနယ်မြို့ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာကတည်းက
ဖြစ်သည်။

အခြံတမ်းလိုလို သူစိတ်တိုင်းကျချည်း ဖြစ်စေချင်တဲ့
ဖေဖေကို ဒီတစ်ခါတော့ သူစိတ်ရှည် သည်းခံမပေးနိုင်တော့ဘဲ
ဖေဖေကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး မဝံ့မရဲကလေး ဆင်ခြေပေးလိုက်
မိပါသည်။

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ... ယောက်ျားစစ်စစ်ပါဗျာ ...
ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူးချည်း ပြောနေတာ ...
နားကိုမခံနိုင်ဘူး ... ”

“အေး ... မင်းရုပ်မင်းပြန်ကြည့် ... မင်းရုပ်ကိုက မိန်းမချော
ချောပြီး ... အခြောက်ရုပ်ပေါက်နေတာ ... ”

“ဟာဗျာ ... ဖေဖေတို့က တဆိတ်ရှိ ဒါပဲ ... အခြောက်ရုပ်
အခြောက်ရုပ်နဲ့ ... သူ့ဘာသာသူ မိန်းမချောချောတာ ...
ကျွန်တော်ကဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... ဖေဖေတို့မွေးကတည်း
က ယောက်ျားပီပီသသ ချောချောမွေးလာပါလား”

“ဟွန်း ... ဒါတော့တတ်တယ် ... ဖအေကို ခံပြောဖို့ကျ
တတ်တယ် ... အသုံးကျ ဘာမှမကျဘူး ... ရန်ကုန်ရောက်
တာ သုံးလရှိပြီ ... ရန်ကုန်မြို့ ယာဉ်ကြောကို ဘာမှမသိသေး
ဘူး ... အလိုက် ... နှလှိုက်တာလည်း လွန်ပါရော ... ”

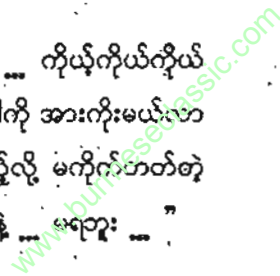
ရုပ်ကြည့်ရတာ ... ဘာမှလန်းဆန်းတက်ကြွမှုလည်းမရှိနဲ့
တက္ကသိုလ်တက်ရမဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့လည်း
မတူဘူး ... ”

“တက္ကသိုလ်တက်တာကိုများ ... စာဖွဲ့ပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့
ဖေဖေရာ ... ဖေဖေ ... ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့
လဲ ... ”

“အေး ... မင်းလို ... အေးတိအေးစက် သားမျိုးကို မိန်းမ
ရေ ... ရည်းစားမရမှာစိုးလို့ ... ငါ သင်ကြားပို့ချပေးမလို့
ငါ့ကို မျိုးဆက်တုံးမှာ စိုးလို့ကွ ... သိလား ... ”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ... တဆိတ်ရှိ ... ဒါပဲ မိန်းမကိစ္စ
ပဲ ... ဒါမပါရင် မပြီးဘူး ... အခုမှ ... ကျွန်တော့်အသက်က
ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိသေးတယ် ... စိတ်ကိုပါးတယ် ... ဖေဖေတို့
က ကျွန်တော်လိုသားမျိုးနဲ့ တိုးဖို့မကောင်းဘူး ... ဂျစ်ပစ်
သားမျိုးရသင့်တာ ... ”

“အောင်မာ ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သိဒ္ဓိတင်နေလိုက်တာ ... နောက်မှ ငါ့ကို အားကိုးမယ်လား
မကြံနဲ့ ... ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်လို့ မကိုက်ဘတ်တဲ့
ယောက်ျားမျိုးအဖြစ် မင်း ဝုဏ်မယူနဲ့ ... ရတူး ... ”

“ဟာဗျာ ... ဒုက္ခတော့ ပတ်ပြီ ...”

ဖေဖေစကားကြီးက ဘာကိုဆိုလို လိုက်တယ်ဆို တာကို သူ ထင်းထင်းကြီးနားလည်လိုက်ပါသည်။

“ဒုက္ခလို့မထင်နဲ့ ... သုခလို့ သတ်မှတ် ... မင်းကိုလည်း ကျောင်းပြီးပြီးချင်း မိန်းမပေးစားသေးပါဘူး ... ကျောင်း ပြီးပြီးလို့ ... လုပ်ငန်းတွေဘာတွေ အခြေတကျ ဖြစ်ပြီးမှ အသက်အစိတ်လောက်မှ မိန်းမပေးစားမှပါ ...”

“ဟာဗျာ ... ဖေဖေရာ ... ကျွန်တော် ဒါတွေ စိတ်မဝင်စား ပါဘူး ... အသက်အစိတ်ဆိုတာ နို့နဲ့တောင်မကင်းသေးဘူး ကျွန်တော့အတွက်ကတော့ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ် ...”

“တော်စမ်းကွာ ... ငါပြောတာ နားထောင် ... ငါ စီစဉ်တာ နားထောင် ... ဒီမှာ မင်းကို ငါအခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ် တစ်အချက် ... မင်းဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်တဲ့ အတွက် ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူချောချော တစ်ယောက် ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရမယ် ... မင်းသဘောကျ နှစ် သက်တဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းနှလုံးသားက Choice လုပ်ခေ တော့ ...”

“ဟာဗျာ ... ဖေဖေဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး ...”

“နှစ်အချက် ... ဖေဖေတို့ အဆင့်အတန်းလို အဆင့်ရှိရမယ်၊ သုံးအချက်က ဖေဖေတို့အတွက် စိတ်ချမ်းသာရမဲ့ သဘော မနှောပြည့်တဲ့ ချွေးမကောင်းဖြစ်စေရမယ် ... မင်းအတွက် တော့ တော်ဝင်ဇနီးပေါ့ကွာ ... ဒါက ကျောင်းပြီးပြီးချင်း မဟုတ်သေးဘူးနော် ... အသက်အစိတ်ပြည့်မှ မင်းလက် ထပ်ရမှာ ...”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် မနှစ် သက်တာတွေ လာမပြောပါနဲ့ ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး ... လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ စပ်လို့တောင် လေသံ မသာလိန်း ပါနဲ့ ... ကျွန်တော့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ၊ အသက်အရွယ်ရလာရင်တော့ ကျွန်တော် ဘုရားတရား ဘက်ပဲ ကြည်ညိုမယ် ဖေဖေရာ ... ဖေဖေ ပြောတာတွေ ကျွန်တော် ရုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး ...”

“ဟာ ... စိတ်မဝင်စားလို့ မရဘူး ... မင်းက တစ်ဦးတည်း သောသား ... ငါ့မျိုးဆက် ... ငါ့မျိုးဆက်ကို မင်းဆက်ထိန်း

ရမ္မာက ဒါ မင်းတာဝန် ... ”

ဖေဖေကတော့ တစ်ထစ်ချက် မဟာစီမံကိန်းကြီး ဆွဲပေးနေတော့သည်။

အခုမှ တက္ကသိုလ်တက်မဲ့ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကို ပညာထူးချွန်အောင် ကြိုးစားလို့ တစ်ခွန်းမဆိုဘဲ ရည်းစားထား ဖို့ကိုပဲ လမ်းညွှန်ခဲ့တာ သူ နားတောင်ရှက်မိသေးသည်။

အင်း ... ဟုတ်လည်း ဟုတ်တဲ့ အဖေ ... ။

ဆိုဆုံးမမှုက ... ကောင်းလိုက်တာ ... ။

သားကို မိန်းမယူဖို့ အခုကတည်းက လမ်းခင်းပေး နေလိုက်တာ။

ဒီက သားလေးကလည်း ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့် တောင်း မကိုက်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ ဖေဖေနဲ့က ပြဒါးတစ်လမ်း သံ တစ်လမ်း ဖြစ်ပြီးဖြစ်ရသည် ... ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ ဇွဲမလျှော့ဘဲ သူ့ကိုအမိန့်ချ မှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“မင်း အခုအသက်အရွယ်နဲ့ စိတ်မဝင်စားလည်း ငါက ရိုက် ပြီး စိတ်မဝင်စားခိုင်းပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... မင်းအသက်နှစ်

ဆယ်ငါးပြည့်ရင်တော့ မိန်းမယူကိုယူရမယ် ... အေး ... ငါခင်းပေးတဲ့ ... ဇာတ်အတိုင်း မင်းကရင်က မကရင် ငါ ခင်းတဲ့ဇာတ်ကို မင်းကရမ္မာပဲ ... ငါပေးစားတဲ့မိန်းမကို ယူ မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းရည်းစားမထားတော့နဲ့ပေါ့ ... ”

ဆိုတဲ့ တစ်ထစ်ချ အမိန့်ကြီးကို သူ ကြက်သီးထွာ အထောင်ရင်းက ခေါင်းခါယမ်းလို့လည်း သတ်မရတော့သလို ... သူ့ကို လုံးဝအသုံးမကျဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားသည့် အဖေ့ကိုလည်း ဖြိုင်ပြီး စကားမပြောတော့ဘဲ ဖေဖေရှေ့ကနေ ခပ် ငြိမ်ငြိမ်လေး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့အားမလိုအားမရ မကျေမနပ် သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟင်း ... ငါမွေးထားလို့သာ ... ငါ့သားလို့ ပြောရတာ ... ငါ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ကတော့ တခြားစီပဲ ... ငါက လည်လို့က တော့ ပန်ကာဖြစ်သွားပစေ ... ကြိုက်တယ် ... ဒီလို တုံးတံ တုံးတွ သားမျိုးမွေးထားရတာ တယ်ခက်တယ်ကွာ ... ဟင်း ငါနဲ့သား လဲပစ်လိုက်ချင်တယ် ... ”

ဖေဖေစကားကို သူက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှက်လေး ပြီး

လိုက်ပြီး ဝန်းသားလေးကို အသာကုန်ကာ ပုဆိုးကလေးကို စုပြီး
အခန်းထဲကိုပဲ ကုတ်ကုတ်ကလေး လှမ်းဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဖေဖေ ဘာပြောပြော သူသိပ်ပြီး ရင်
မထိတ်မိသေး။

အသက်အစိတ်ပြည့်ဖို့က အဝေးကြီးလိုသေးတယ်
မဟုတ်လား။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့
ညီမိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပင် နှိုးအေးနေခဲ့ပါစေ သူငယ်ချင်း
အတွဲအဖွဲ့ အဖွဲ့လိုက် ကန်တင်းမှာလိုင်ဖို့ ကျောင်းကြီးကိုပတ်ပြီး
ညွှတ်ပြီး ကောင်မလေးချောချောတွေကို နှိုက်ဖို့ သူတို့အဖွဲ့
အစစ်နေခဲ့ကြသည်။

အဖွဲ့ကလည်း ညီသလားလို့ မဖေမနဲ့ ...။

သူတို့အုပ်စုအဖွဲ့ ထဲမှာ သူက အနီးဆုံး အတုံးဆုံးပင်။
ဘယ်လောက်အထိ နှိုးတုံးသလဲဆိုရင် သူဆယ်တန်း

အခြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အဘွားပေးတဲ့ မြက်စေ့မောက်
အလေးကို သူက တက္ကသိုလ်အထိ အမြဲတစေဆောင်တတ်
ခဲ့သည်။

ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေက ရိုးတုံးလှတယ်ဆိုပြီး သူ့ကန်တင်းမှာ ထိုင်ထိုင်ချင်း ဝိုင်းကောလာပါတော့သည်။

“ဟာ ... မင်း ဒီခဲမောက်ကြီးကလည်းကွာ ရှေးဆန်လှတာ ... ကြည့်ရတာ ... တကယ့် Old စတိုင်ပဲ ... ဒါကြီးဆောင်းရအောင် ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ပြီး-

မြက်ခမောက်ကြီး ...

“မြက်ခမောက်ပေမဲ့ လှပါတယ်ကွာ ... မင်းကလည်း

ဒါပဲ မျက်မန်းတူပြီးနေရအောင် ...

“မျက်မန်းတူပြီးဆို မင်းပဲ မင်းမြက်ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မိခင်လိုက်တာကွာ ... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

... မင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြည့်မိရင် ...

"အထင်မသေးပါဘူး ... မင်းလည်းယောက်ျားပဲ ... မိန်းကလေးလှလှလေးတွေ့ရင် ချစ်ချင်မှာပဲ ... အခု ကြိုက်လောက်တဲ့ အနေအထား၊ မင်းတွေ့မထားသေးလို့ တွေ့ဖူးရင်ပဲ ... အဲဒီလိုကောင်းချီးမှ အရူးအမဲသားတွေ သလိုဖြစ်မှာ ... ဒီအမဲသားက စားလို့ကောင်းလိုက်တာပေးပါဦး ... ပေးပါဦး ဖြစ်မှာ ..."

"ဟာကွာ ... နေလ ... ငါ စိတ်ဆိုးအောင် မင်းမလုပ်နဲ့ မင်းသာ နာဘူး ... မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ဖြူတာ မည်းတာ ပုတာ ရှည်တာ ဝိန်တာ ဝတာ မထားဘူး ... မိန်းမဆိုပြီး ရော ... နာဘူးကျွန်ုပ် ကြည့်နေတာ ... အပြင်အဆင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မိန်းကလေးတွေတွေ့ရင် ချောတယ် ချောတယ်နဲ့ ငမ်းထနေတာ ... တကယ်က ... ဘာမှလည်းမချောဘဲနဲ့ ... အလကား နှာပိုဒေါင်တွေ ..."

သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့တာမို့ နေလနဲ့ ပြန်ပြီး ပက်ပက်စက်စက် အပုပ်ချလိုက်သည်။

အဲဒီလိုပြောလိုက်တာကို နေလက မနာတဲ့အပြင် ပါးစပ်ထဲကို ယင်ဈေးဝင်ဥသွားမတတ်ပင် သွားကြီးတွေ ဈေးထွက်ကျမတတ် ဟိလာထရယ်နေခဲ့ကြလေသည်။

သွားမနေတမ်း ဝမ်းစပ်ကြီးတွေ ပြုရယ်နေသည့်သူတို့ နားယောက်ကို သူက မကြည်မလင် စိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ နေလ နှာပုံနာကြီး ဆတ်ခနဲတည်သွားပြီး ခေါင်းကြီးထောင်မတ်သွားကာ အခြေရသွားသဖြင့် သူက နေလကြည့်နေတဲ့မနရာကို ဘာရယ် ဆုတ် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... :

ဒီကောင်တွေသုံးယောက် မျက်နှာလေးတွေတည်ပြီး သဘောဓမ္မသွားပုံမှာ အလွန်စတိုင်ကျတဲ့ မိန်းကလေးသုံးယောက်၊ ကန်တင်းထဲကို လှမ်းဝင်လာတာတွေ့လိုက်ရလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ထောင်မလေးသုံးယောက်မှာ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် နှာပွဲစားပွဲရွက် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ ... နေလက မိန်းမကြီးပြုပြီး စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

နေလ အာနိန်တံပြီးကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးက နှာပုံနာကြီးနဲ့ ထင်းထင်းကြီးချောတဲ့ ကောင်မလေးမျက်နှာစီ ဖြစ်သည်။

ကျန်တဲ့ကောင်နှစ်ယောက်ကလည်း ကောင်မလေး

နေလက မစားရာမနား တက်တက်ကြွကြွ လာတော့ သူ့ချဉ်းချဉ်းချဉ်းသွားပြီး ကောင်မလေး မကြာသေးအောင် လေသံစပ်တိုးတိုးလေး နှိပ်ပြောလိုက်ပါသည်။

"မင်းတို့တ ဝိန်းကလေးမြင်တိုင်း နေ့တယ် နေ့တယ် ပြောနေတာပဲ ... မင်းတို့မျက်စိထဲမှာ နေ့နေပေတဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ ဒီလောကီမဟုတ်ပါဘူး ... သာမန်ဆန်ပါပဲ ..."

"ဟင် ... ဝှက်တု ... မင်းမျက်စိက ဒီလောကီတောင်ခြေတောင်ကနီးနေသလား ... ဒါမှမဟုတ် ကြက်မျက်သံသလား ... ဒီလောကီနေရာနေတဲ့ရုပ်ကိုကွာ ... မင်းမချောဘူးဆိုတော့ မင်းရှားလို့ ... ပေါလို့ ... သွပ်ငဲ့အေး မချောဘူး ... မချောဘူးနဲ့ ... နောက်မှ ကြိုက်နှိုင်းလိုက်တော့ကွာ ... ငါတို့နဲ့အတူပဲ ..."

ကောင်မလေးကို မချောဘူးပြောတာနဲ့ နေမမစ်မရုပ်နိုင် စပ်တိုးတိုးလေး သူ့ကိုတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

အခုလို သူ့မျက်စိနဲ့ နေလအသည်းပိုနေကြည့်ပြီး သူကလည်း နေလမစ်မရုပ်အောင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ကြိုက်စရာလာအော့ ... မြင်တိုင်းလည်း မကြိုက်ပါဘူး ... မင်းတို့သုံးယောက်သား သည်းနေတာပါကွာ ... တခြားလူတွေမေးရင် ငါ့လိုပဲဖြေဖွယ် ... ရုပ်ကဆိုးတော့ မစိုးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပြောသလို နေ့တော့မချောဘူး ... အဲဒါ ... အသေအရှာပဲကွာ ... ဒါ ငါမြင်တာ ငါပြောတာနော်၊ သိပ်ကို မလှတာပါကွာ ... ရွက်ကြမ်းရော့ချိပါပဲ ..."

"အေး ... မင်း မျက်စိအထူးကုဆီသာ ပြေးတော့ ... မင်းမျက်စိပြားသွားပြီ ... မရတော့ဘူး ..."

နေလတစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ထွယ်နေတာကို သူအပါအဝင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဘာအိအိရယ်ပြီး ပိုင်းလှောင်လိုက်တာကို နေလကပိုပြီး ဒေါသသွားသည်ထင်သည်။

မျက်နှာကြီး ခဲတက်လာကာ ခေါင်းကြိုးအောင် တက်သွားပြီ ...

"မင်းတို့တွေ ရွာသွားပြီလား ..."

"ရွာတာက ... မင်း ..."

သူက နေလကို သာသနာနဲ့နာနာနှုတ်ပြီး အစေခံက ကောင်မလေးကို လှစ်ခနဲ လှစ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

"ဟာ ... ငါ့ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ... မြဲမြဲစေမောက်ကို မပုံးကိုပဲပြီး တစ်နေရာကိုဝှက်လိုက်တာ မင်းကိုတော့ ငါ တွေ့တယ် ... မင်းပြန်လာပေး ..."

"ဟာကွာ ... ဒုက္ခပါပဲ ... အင်း အတင်းကိုခွပ်ခွဲနေတာပဲ ပါတိကောင် မိုးကို ... မင်း ဝှက်တု မြဲမြဲစေမောက်ကလေး ကိုတယ်မှာသိမ်းလိုက်လဲ ..."

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိုးရှုပြီး မျက်စိချ ခနောက်နေကြသည့် မိုးကိုနှင့်နေလကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲထဲ သည်းခံစိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ဆက်စောင့်ထိန်းလို့မရတော့။

ဒီကောင်နှစ်ကောင်က ကောင်းတဲ့ကောင်မဟုတ်။ အဲဒီလို စပို့နောက်ဖို့ပဲ လှည့်ပြီး အကွက်ချောင်းချေ တာကို သူက ကြည့်မရတာဖြစ်သည်။

"ပါတိကောင် နေလ ... မင်းပြီးစိလုပ်မနေနဲ့ ... မင်းလုပ် တာ ငါသိတယ် ... ငါ့ဟာပြန်ပေးကွာ ... မင်းတို့သူ့အဖို့ ဖက်သားကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် အမြဲတုတ် တယ် ..."

သူက ငိုသံပူကြီးဖြင့် ပြောလိုက်တော့မှ မိုးထိုက် နေလကို ပြီးစိစိနိုက်ကြည့်ပြီး မေးတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

"ကဲ ... ကဲ ... နေလ ... ကြာရင် ... ဒီကောင်ငိုလိမ့်မယ် သနားပါတယ်ကွာ ... သွားရှာပေးရအောင် ... တို့ဟို ... စားပွဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့မှာ သေချာတယ် ... ယာ ... လာ ... သွားကြရအောင် ..."

စားစာကတိုင်ခဲ့တဲ့ စားပွဲခေါ်သို့သူတို့လေးယောက်

မြဲမြဲလျှောက်လာပြီး မြဲမြဲစေမောက်ကလေးကို ရှာခဲ့ပေမဲ့ ...

မြဲမြဲစေမောက်လေးကလည်း သေးသေးကျွေးကျွေး

မဟုတ်တော့ အတွေ့အထူး ရှာရာရာခရီးအောင်ကိုပင် မတွေ့ အောင်။

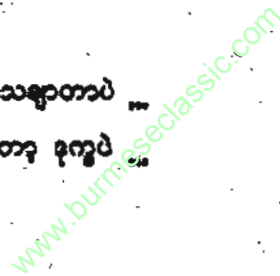
အဲဒီအချိန်မှာပဲ စောစောက ကောင်မလေးအုပ်စုက

တို့ဟို ပြီးစိစိနိုက်ကြည့်ပြီး အခုမှ နေရာကထထွက်သွားတာမို့ သူ ခင်မယ် မသင်္ကာဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

မဟုတ်မှလို့ရော ဒီကောင်မလေးတွေများ သူ့မြက်

အောက်ကို ယူထားသည်လားမသိ ... ။

"ရှာမတွေ့ဘူးကွာ ... ဒီမှာ ကျန်ခဲ့တာ သေချာတာပဲ ... ခါ ... အတွားရဲ့ အမှတ်တရကွ ... ငါတော့ ဒုက္ခပဲ ... နေလ ... အဲဒါ မင်းကြောင့်ကွ ..."

ဟေ့ဟေ့... ပတ်... ယော...
 သည်... ပိတ်... ယော...
 ... ပတ်... ယော...

ဟာ... ပိတ်... ယော...
 ပြီးစိန်... အဲဒါ... မှာ...
 ကလေး... ပြီး... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...

မင်း... မြက်...
 ... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...
 ... မင်း...

ဟို... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...

နေလ... တွန်း...
 ... တွန်း...
 ... တွန်း...
 ... တွန်း...
 ... တွန်း...

ဟေ့... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...
 ... ယော...

“ဟင် ... ဘာ ... နေပါဦး ... ရှင် ... ကျွန်မကို ဘယ်လို
ခေါ်လိုက်တယ် ... ”

“မသွယ်လျလျ ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

သူမတို့အုပ်စုရဲ့ ရယ်သံတွေက သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး
ဘယ်သွားထားရမှန်း မသိအောင် ရှက်နွဲ့ထုတ်သွားခဲ့ရလေသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလိုအကျယ်ကြီး ရယ်ရတာလဲဆို
မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ရယ်တာ ဇွတ်တိုးခွက်လန်နဲ့
အပိုးမကျိုးလိုက်တာ။

သူ့စိတ်ထဲကနေ တိတ်တိတ်ကလေးတွေနုနုနုနုနု

မှာပဲ သူမရဲ့အသံကလေးကို ကြားလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမှာမည်ကို ဘယ်သူက ပြောပြတာလဲ ... ဒါနဲ့ ရှင်မှာမည်
ကလေး ဘယ်သူလဲ ... ”

“ဟိုကောင် နေလပြောတာ ... ကျွန်တော့်မှာမည် ဂုဏ်တု”

“ဪ ... ဂုဏ်ထူးတဲ့လား ... ရှင် ဝင်ခွင့်မှာ အော်ပီပါလို့
ဂုဏ်ထူးလို့ နူးမွမ်းနမ်းထုတ်ပေးထားတာ ထင်တယ် ... ရှင်
က သိပ်စာတော်တယ် ထင်တယ် ... ပေးကောင်တွေ
ကိုဂုဏ်ထူးကြီး သိပ်စာတော်တာပဲ တော့် ... ”

သူမကို သူ့ကို ရယ်စရာ ဟာသကားကြည့်သလို
ဘင်ပြောင်သင်္ဂေ့လိုက်တာမို့ သူ့မျက်နှာကြီးရဲခဲနဲ့ဖြစ်သွားခဲ့

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲသွားခဲ့သလို ထူပူသွားသည်
ရှက်ဒေါသတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒါနဲ့ ... ရှင်မြက်ခမောက်ကို ကျွန်မသူငယ်ချင်း သွယ်လျလျ
ယူတဲ့ကိစ္စကလေး ... ဘာလဲ ... လူကို ... ဘာလာစွပ်စွဲ
တာလဲ ... ပြောပါဦး ... ကျွန်မသူငယ်ချင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ကိုဇုတ်ထူး ... ကဲ ...
ပြောစမ်းပါဦး ... ဒါ ဘာသဘောလဲ ... ”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်မှာမည် ဂုဏ်ထူး မဟုတ်ပါဘူးဆိုရင်
ဗျာ ... ဂုဏ်တုပါ ... ”

“ဪ ... ဂုဏ်တုပေါ့ ... ဒါဆို ... ရှင် ငယ်ငယ်တုန်းက
သူများတွေကို အရမ်းပြိုင်တယ်ထင်တယ် ... ဟုတ်တာပဲ ...
ရှင်ရုပ်ကလည်း အပြိုင်အဆိုင်ကောင်းမဲ့ရုပ် ... ဒါကြောင့်
ရှင်ကို ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ယူပြီး ဒီဂုဏ်တုဆိုတဲ့မှာမည် ပေး
ထားတာ နေမယ် ... ”

“ဟာဗျာ ... မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ... ”

သူမှာ မိန်းကလေးသုံးယောက်အရှေ့မှာ ဆေးကုတ်ရတော့မလို လက်ပဲနောက်ပစ်ရတော့မလိုနှင့် ယောင်ယောင်ကန်းကြီးနှင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ အိပ်လည်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

သူမတို့အုပ်စုကတော့ ...

သူ့ကို ဟာသမင်းသားတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို သဘောကျ ရယ်မောနေပြန်တာမို့ သူ့အတော်ကြီးကို သွားခဲ့ရပါသည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ... ကိုဂုဏ်ထူးကြီး ရှင့်ရဲ့ခိုင်အောင် မြက်ခမောက်ကြီးကိုလည်း ကျွန်မတို့မယူရပါဘူး ... တို့ကိုတော့ လာမစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့ ... ”

“ဟာ ... စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဟို ... မ ... ဟို ...

“ကဲ ... ကဲ ... ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်ရေ ... တဟို ... ဟိုလုပ်နဲ့ ... ကျွန်မတို့လစ်ပြီ ... ရှင်လည်း လစ်တော့ ... ဒီမှာ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို နောက်တွေ့ခေါ်ပါ ပြောပါ နှုတ်ဆက်ပါ ... ဟုတ်ပြီလား ... ”

သူမတို့အုပ်စု သူ့ကိုကြည့်ပြီး တဟင်းဟင်းရယ်ထွက်သွားတော့မှ သူလည်း အသက်ဝဝရှူနိုင်သွားတော့သည်။

ဟား ...

အခုမှပဲ သူ့ရင်ထဲက အလုံးကြီးပြတ်ကျသွားတော့သည်။

သူ့ရဲ့မြက်ခမောက် ပြန်ရတာ မရတာ အသာထား။

သူမတို့အရှေ့မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရလိုက်တာကိုပဲ

အေးတင်ခဲ့ရသည်။

(၄)

ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ စကားမပြောဘူးတဲ့ သူ့ဘဝ
ထဲကို သူမ စတင်ဝင်လာကတည်းက သူ့ရင်တွေ ဗရမ်းဗတာခုန်
ပြည်ခဲ့တာ သူ့ကိုယ်သူပဲ ဝန်ခံခဲ့မိသေးသည်။

အခု သူ့ပြောင်းလဲသွားတာကို နေလတို့သာသိသွား
မည် ဘယ်လောက်လှောင်ကောင်းလိုက်မလဲ။

သူကလည်း လူရိုးလူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့
နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒအရ ရိုးအေးခြင်းတွေက ပြောင်းလဲလို့သွားခဲ့ရလေ
ပြန်ခဲ့သည်။

ဒီကနေ့မှာလည်း ကံကောင်းချင်တော့ သူတို့
သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေ ဒဂုံကနေ အင်းလျားကန်ကို ကားနှင့်ထွက်

အလာ သူမတို့အုပ်စုကိုလည်း အင်းလျားကန်စောင်းတစ်နေရာမှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ ... ဂုဏ်တု ကံထပြီဟေ့ ... ”

နဂိုကတည်းက ဝှင်ရိုက်တတ်တဲ့ နေလက သူမတို့ အုပ်စုကို လှမ်းမြင်မြင်ချင်း သူ့ကို တံတောင်နဲ့ပိတ်တွတ်လိုက်ပြီး အခုလို ထအော်လိုက်တာဖြစ်သည်။

သူကတော့ ဘာမှမပြောမိဘဲ အေးအေးကလေးစဲ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူကပြုံးပြီး ငြိမ်နေခဲ့ပေမဲ့ နေလကတော့ မနေနိုင် မတိုင်နိုင် ဝေဖန်လာတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ဂုဏ်တု ... တွေ့လား ... တွေ့လား ... ဟဲ့ ကောင်မလေး မင်းကို ပဲပေးနေတာ ... ”

အင်း ... ပဲပေးတာပဲလား ... ဘာပဲလားတော့မသိ

နဂိုကတည်းက ဘယ်နေရာ ဘယ်ရူထောင့်ကကြည့် ကြည့် ချောနေတဲ့မျက်နှာလေးက ရေစိုအလိမ်လေးတွေနဲ့ဆိုတော့ တော်တော်ကို ထင်းထင်းကြီးလှနေတာကို သူ့ရင်ခုန်စွာဖြင့် မျက် တောင်မခတ်ဘဲ ငေးကြည့်မိသွားရသည်။

“ဟတ် ... ချိုး ... ဆိတ်ဖွား ... အမယ်လေး ... ဂုဏ်တု ငမ်းလိုက်လား ... ”

အသံမြဲကြီးနဲ့ ထချေပြီးပြောလိုက်သည့်နေလ ပါးစပ်

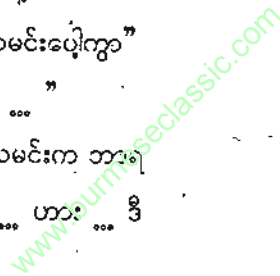
ကို သူ ကမန်းကတန်း လှမ်းဟန်လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... နေလ ... သေချင်းဆိုး ... မင်းပါးစပ်ပေါက်ပိတ် ထားစမ်း ... ကောင်မလေး ကြားသွားရင် မကောင်းဘူး ကွာ ... ”

“ဘာ ... မကောင်းတာလဲ ... ကောင်းတာ ... ကောင်း တာ ... တွေ့လား ... ကောင်မလေးမျက်နှာလေး ပြုံးယောင် သန်းပြီး မင်းကိုလှမ်းကြည့်နေတာ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အထာ ပေးတာ ... မိန်းမတွေ အထာလောက်ကတော့ ဒီက နေလ တို့က နောကြေနေပြီ ... ငါကနော် ... ငါနဲ့ သိပ်အံ့မကိုက် ဘူးထင်လို့ ... မင်းကိုဦးစားပေးတာ ... မင်းနဲ့ အဲဒီကောင် မလေး ဖြစ်ဖို့ကို ငါတို့က ကြားထဲက ဖိုးလမင်းပေါ့ကွာ”

“ဟင် ... ဘာ ... မင်းက ဘာဖိုးလမင်းလဲ ... ”

“ဟာ ... ဂုဏ်တု ... ငရိုး ... ငတုံး ... ဖိုးလမင်းက ဘာမှ မလဲကွ ... အောင်သွယ်ပေါ့ကွာ ... ဟား ... ဟား ... ဒီ

ကောင် ... ဒီလောက်ရိုးတာတာ ... ငါဖြင့်အံ့ရော ...
အတိုင်းဆို မင်းရည်းစားရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ”

နေလရဲ့ စကားကို သူ စိတ်ဆိုးမလို့ ကြံရွယ်တာ

မှာပဲ အဲဒီအောင်မလေးတွေအုပ်စုက သူတို့အရှေ့ကို ဆိုက်ဆို့
မြိုက်မြိုက်ကြီးရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

သူမတို့အုပ်စုရောက်လာတာကို နေလက အ
တွေနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်နိုင်ပေမဲ့ သူကတော့ ဘာကိုဘယ်လို စုတ်
မိမုန်းမသိ။ သူမကိုတောင် ရဲရဲမကြည့်ရဲဘဲ တစ်ချက်ခိုးကြည့်
ခေါင်းကြီးကိုငုံ့ချလိုက်မိပါတော့သည်။

“ဒီက ... ညီမတို့လည်း အင်းလျားကန်ကို လာလည်
တာလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီအ ခပ်ကိုကရော မိန်းကလေးတွေ
လေးတွေကို လာပိုးတာလား ... ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ဒီမှာ ဒီကောင်က နယ်
လေ ... သူ့ကို အင်းလျားကန် ရောက်ဖူးအောင် Class
ပြီး လာခဲ့တာ ... ”

“ဟင် ... ကိုဂုဏ်ထူးကြီးက နယ်ကလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က ပုသိမ်ကပါ ... ပုသိမ်မှာတိပေ၊
ဗျာ ... အခုတော့ ... ရန်ကုန်ကို အပြီးပြောင်းလာပါပြီ ...
ရန်ကုန်သားဖြစ်ပြီဗျာ ... ”

“ရန်ကုန်သားဖြစ်ပြီဆိုတော့ နည်းနည်း နပ်ရည်ပါရည်ရှိလာ
ပြီပေါ့နော် ... ”

“ဗျာ ... ”

“အဟင်းဟင်း ... ကိုဂုဏ်ထူးကြီး စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ...
ကိုဂုဏ်ထူးကို ကျွန်မတို့က ခင်လို့စတာ ... အဟင်း ဟင်း
ရယ်စရာပြောရဦးမယ် ... စတွေ့တဲ့နေ့ကလေ ကိုဂုဏ်ထူး
ကြီးကို ကျွန်မက အခြောက်မှတ်လို့ ... ကိုဂုဏ်ထူးက
အခြောက်လို့ပဲ နဲ့နဲ့လေးဆိုတော့ ... ”

“ဟာဗျာ ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

သူမတို့အဖွဲ့ထဲက နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်နဲ့ ခပ်သွက်သွက်
ကောင်မလေးရဲ့ စကားတွေက သူ့ကိုဝိုင်းလှောင်သလို ဖြစ်သွား
တာကြီးကို ...

သူ ရှက်လွန်းလို့ အသားတွေတုန်သွားသည်အထိ
စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သွားရသည်။

ဟွန်း ... ကောင်မစုတ်ကလေး။

လူကိုများ အခြောက်မှတ်လို့တဲ့ ... ။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကောင်မလေးကို လည်ပင်းသာ ဆွဲဖျစ်
လိုက်ချင်သည်အထိ သူ ဒေါသထွက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ...

သူမအရှေ့မှာ သူကောင်းကောင်း အရှက်ကွဲသွားခဲ့
ရလေပြီ။

သူမကတော့ လက်ကလေးပိုက်ပြီး သူ့ကိုဆရာမ
ကြီးဆိုက်တင်ဖြင့် ပြီးပြီးလေးစိုက်ကြည့်နေတာ ...

သူ့ကို ပိုပြီး အသည်းယှီး ရင်ခုန်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကဲပါ ... ဝတ်ရယ် ... ကိုဂုဏ်ထူးကြီး မနေတတ် မထိုင်
တတ် ဖြစ်အောင် ပြောမနေပါနဲ့ ... ကိုဂုဏ်ထူးကြီးကို အကူ
အညီလေးတောင်းစရာရှိလို့ပါ ... ကျွန်မတို့ကို အကူအညီ
ပေးမယ် ခဟုတ်လားဟင် ... ”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော့်နာမည် ဂုဏ်ထူးမဟုတ်ပါဘူး ...
ဂုဏ်တုပါဆို ... ”

“ဪ ... မှတ်ထားပါမယ် ... ဂုဏ်တုနော် ... ဂုဏ်တုတို့
က တော်တော်ခင်စရာကောင်းတာပဲနော် ... မြက်ခမောက်
ကြီးပြန်တွေ့လား ... ”

သူမက ပြီးစိစိမျက်နှာလေးနဲ့ သူ့ကိုသေသေချာချာ
ကြည့်ပြီး မေးတော့ သူ့မျက်နှာကြီး လေဖြတ်သွားသလို ထုံကျင်
ဓာတ်သွားခဲ့လေသည်။

အဟား ရှက်လိုက်တာ ... ။

ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး မျက်နှာကြီးဖုံးထားလိုက်
ချင်သည်။

သူကရှက်လို့ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး မျက်နှာဖုံး
ထားချင်ပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူမတို့အဖွဲ့နဲ့ မိတ်ဖြစ်
အောင်ဖြစ်အရေး စကားလမ်းစရာသွားပါတော့သည်။

“မြက်ခမောက် ပြန်မတွေ့တာ ကောင်းတယ် ... ဒီကောင်
ရိုးတာ တုံးတာကြီးကတော့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှမရှိ
ဘူး ... တကယ့်ကို ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ မိကောင်းဖခင်

သားလေးဗျာ ... သူ့နာမည်က ဂုဏ်တု ... အိမ်မေဂျာ ပထမ
နှစ် ... ကျွန်တော့်နာမည် နေလ ... ဟိုဘက်က မိုးကို ...
ဟိုဘက်အစွန်က စိုးမိုး ... အားလုံးအီးတွေချည်းပဲ ... အဟွန်း
မှတ်ထားပါခင်ဗျာ ... ”
“အိမ်မယ် ... ကျွန်မတို့က ဘာလို့မှတ်ရမှာလဲ ... ဘာမှမှတ်
စရာမလိုဘူး ... ”

စောစောက သူ့ကိုဆော်ထည့်လိုက်တဲ့ ကောင်မ
လေးက ဒိုင်ခဲရန်တွေ့လိုက်ပြန်သည်။

တော်တော်စွာတဲ့ ကောင်မလေး။
ကောင်မလေးက စွာတူးလန်နေပေမဲ့ ဟိုမိန်းမချော
လေးကတော့ နည်းနည်းမှဝင်မဟန်ခဲ့ချေ။
အဲဒါကို နေလက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာကြီးမဲ့

ကာ ...

“နင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... တုကို ... တုကို ... ”

ဆိုပြီး ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောပြီး သူ သဘောကျ
တဲ့ ကောင်မချောချောလေးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်တော့ ဘေးက
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်စောင်းတွေက သူတို့အုပ်စုဆီ
ဒိုင်းခနဲကျရောက်လာခဲ့သည်။

သူမတို့ရဲ့ မျက်စောင်းတွေက ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးမျက်
တွေမို့ သူတောင် ကြက်သီးဖျန်းခနဲထသွားရသည်။

“ကဲပါ ... ဝတီရယ် ... ဘာမှမပြောတော့နဲ့ ... ဂုဏ်တု...
ကျွန်မ အကူအညီတောင်းမှာကို လက်ခံမလား ... ”

“ဘာအကူအညီလဲ ဟင် ... ”

“ဒီလိုပါ ... ကျွန်မ အစ်ကိုတစ်ယောက် ဟိုမှာတွေ့လား
သူက ကျွန်မကို အေးအေးဆေးဆေးလေး အတန်းထဲမှာ
ထိုင်နေစေချင်တာ ... ကျွန်မကို အရမ်းသဝန်တိုတာ ...
အခု ကျွန်မတို့ Bòat Club ဘက် သွားချင်လို့ သူ့နောက်က
လိုက်မချောင်းအောင် သူ့ကို ဂုဏ်တုတို့အဖွဲ့က ကျွန်မ သူ
ငယ်ချင်းတွေအနေနဲ့ လေကောင်းကောင်းနဲ့ တစ်နှစ်ရီ
လောက် ဧည့်ခံထားစေချင်တယ် ... ဖြစ်မလားဟင်”

“ဟာ ... ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအစ်ကိုက ကျွန်
တော်တို့ကို တစ်မျိုးထင် ... ”

“အာ ... ရုတယ် ... ရပါတယ် ... ခင်ဗျားတို့ သွားစရာရှိ
တာသာ အေးအေးဆေးဆေး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသွား
ပါ ... ဟုတ်လား ... ဪ ... နောက်ရက်တွေမှာ ကျွန်

တော်တို့ ကန်တင်းမှာ အမြဲရှိတယ် ... ခင်ဗျားတို့လည်း အီးမေဂျာကပဲ မဟုတ်လား ... ”

သူက သူမအကူအညီတောင်းတာကို စဉ်းစဉ်းစား စားလုပ်နေတုန်းမှာပဲ နေလက ဇာတ်အတင်းဝင်ကလိုက်ပြန်သည်။

နေလ ဇာတ်ကတာကို ပါးမီးလေးသိသည့် ခပ်စွာ စွာ ကောင်မလေးကတော့ နေလကို မျက်မှန်းကျိုးသလိုနှင့်မျက်စောင်းတစ်ချက်ဝင့်ပြီး ...

“သေလိုက်ပါလား ... နင်ရှိတဲ့နေရာကို တို့ကလာစရာလား ရုပ်ကိုက ... ”

“နင့်ရုပ်ကပဲ ... ပြောရတယ် ရှိသေးတယ် ... မျက်ကလည်း ဆန်ပြာနဲ့ ပျာယာခတ်နေတာ ... ”

“အိမ်မယ် ... နင်က ... ”

“အောင်မယ် ... နင်က ... ဇာပြောဦးမလဲ ... ”

“ဘာမှမပြောဘူး ... နင်လို ဣန္ဒြေမရတဲ့ရုပ်ကို တုမပြောဘူး ... ”

စွာတာတာကောင်မလေးက ခြေဆောင့်နင်းလိုက်ပြီး သူတို့အရှေ့က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး လှည့်ထွက်လိုက်တော့ သူမကတော့ အားနာလိုထင်သည်။

သူ့ကို အပြုံးနွေးနွေးလေးနှင့် လှစ်ခဲနဲ ပြုံးပြလာခဲ့ပြီး နှုတ်ဆက်လာခဲ့သည်။

“သွားဦးမယ်နော် ဂုဏ်တု ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

သူကကောင်မလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့လက်မောင်းတစ်ဘက် ပူခဲနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“အ ... ”

သူ ယောင်ယမ်းအော်မိမလို့ ပါးစပ်ဟပြီးမှ အချိန်မီ မနည်းဘဲရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

သူမတို့အုပ်စု သူတို့နှင့်အတော်လေး အလှမ်းဝေး သွားတော့မှ ...

“နေလ ... မင်း တော်တော် သောက်ကျင့်မကောင်းတဲ့ ကောင်ကွာ ... ”

“ဟား ... ဟား ... မင်းငမ်းလွန်းလို့ ... သောက်မြင်းကတ်လို့ လိမ်ဆွဲလိုက်တာ ... ”

“နေလ ... ကွာ ... ”

သူက ဆုလိုက်ပူလိုက်ပေမဲ့ နေလကတော့ ရွှေတုံးကြီးကောက်ရသလို အူမြူးကာ ဟီထသွားရလေတော့သည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟော့ကောင်တွေ ... ဂုဏ်တုကို ရိုးတယ်၊
ရိုးတယ်နဲ့ ဘယ်မှာရိုးလို့လဲ ... ကြည့်ပါလာ မစရသေးဘူး။
ကောင်မလေးဇာတ်ထဲ မျောဝင်နေပြီ ... အေး ... ဂုဏ်တု
နော် ... မင်းအပြော မင်းရိုတယ်နော် ... ကောင်မလေး
ချောတယ်ဆိုတာလည်း လက်မခံဘူး ... ကြိုက်စရာမဟုတ်
ဘူးလို့လည်း ပြောထားခဲ့တယ်နော် ... မင်းယောက်ျား
ယောက်ျားစကားတည်ရမယ် ... ”

“ဘာမှမဆိုဘူး ... ဟိတ်ကောင် ... ငါက မင်းတို့ထင်
သလိုမျိုး လုံးဝ ငါ့မှာ ဒီစိတ်မရှိဘူး ... မင်းတို့ ... ကိုယ့်
စိတ်နဲ့ကိုယ် ... မနှိုင်းနဲ့ ... ဘယ်လိုမိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ...
ဘယ်လောက်ချောချော ... ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး ... မင်းတို့
မပြောနဲ့ ငါ့ဖေဖေတောင် ငါ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်
မထပ်ဘူးလို့ ပြောထားတာနော် ... ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ... နေလတို့ကို အရှုံးမပေးလိုစိတ်
ဖြင့် ပြန်တီးလိုက်တော့ နေလက ပခုံးလေးကျပြီး ...

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ... ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ... ”
လို့ သူ မခံချင်အောင် စနောက်နေသေးသည်။

နေလကိုကြည့်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲ ရိုတီတီကြီးဖြစ်သွား
သည်။

ခံစားချက်ပြည့်သွားတဲ့ ခေါင်းမူးခြင်းမျိုးရယ်ပါ။
ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်သွားရအောင်ကို ကောင်
မလေးက သူ့ကိုဖမ်းစားသွားခဲ့တာပင် ဖြစ်သည်။

အဲဒီလောက်အထိ သူ့ အဲဒီကောင်မလေးကို စိတ်
အားခဲ့ရတာကြီးကို အတွေးတွေနှင့် ငြိမ်နေတုန်းမှာပဲ ...
သူတို့အုပ်စုရှိရာသို့ ဟိုကောင်မလေးရဲ့အစ်ကိုက ပြီး
ပြီးပြီးနဲ့ ရောက်လာပါတော့သည်။

“ကိုဂုဏ်ထူးကြီးတို့အဖွဲ့လား ... ကျွန်တော့်နာမည် စည်သူ
ပါ ... ”

လို့ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေးလာသည်။ ဟိုကောင်
မလေးရဲ့အစ်ကိုကို သူတို့သုံးယောက်သား အူကြောင်ကြောင်နဲ့
အင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုစည်သူဆိုတာ ခင်
ဗျားလား ... ”

နေလက မသိဘဲနှင့် ကြားထဲကနေ ဝင်ထောင်

လိုက်ပြန်သည်။ သူကတော့ ကိုဂုဏ်ထူးကြီးကို အခေါ်ခံလိုက်ရတော့ သွားရလေသည်။

သူ့နာမည်ကို အခုလို အခေါ်ခံလိုက်ရလို့ ကျောင်းတန်းသွားသလို သူမရဲ့အစ်ကိုက သူ့နာမည်ကိုတောင် သိထားပြီး ဆိုတော့ သူမတို့အဖွဲ့ရဲ့ အစွမ်းအစကို သူ ဖြိုသွားရပါသည်။

“ကိုဂုဏ်ထူးကြီးက သက်လျာနဲ့ မောင်နှမမို့လား မသိဘူးတော်တော်ရုပ်ဆင်တယ် ... မိန်းမချောလည်း ချောထင်စရာပဲ ... မောင်နှမတွေ ဒါကြောင့် တစ်ကျောင်းလုံး ဝူပါဖြစ်တာ ... ”

“ဗျာ ... ဘယ်လို ... ”

ကိုစည်သူ စကားကြီးကို သူ အံ့ဩသလို မျက်စိကြီး အပြူးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်မိသလို ဟိုကောင်သုံးယောက်လည်း နားရွက်ကြီးတွေထောင်ပြီး အံ့ဩသွားခဲ့လေသည်။

“ဪ ... ကိုဂုဏ်ထူးကြီးတို့ မောင်နှမတွေကိုပါ ... လျာက လူတကာကို ခင်ခင်မင်မင် နေတတ်တယ် ... ရွှေတယ် ... ကိုဂုဏ်ထူးကြီးက ရိုးသားအေးဆေးတယ် ... မိန်းကလေးတွေက စပြီး ကိုဂုဏ်ထူးကြီးကို အရင်စိတ်စားတာလို့ သက်လျာကပြောတယ် ... ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ”

ကိုဂုဏ်ထူးကြီးက မိန်းမချောချောတော့ မိန်းမတွေခိုက်မှာပေါ့ ... ”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော့်နာမည် ဂုဏ်ထူး မဟုတ်ပါဘူး ... ဂုဏ်တူပါဗျာ ... သက်သက်ဗျာ ... အဲဒီကောင်မလေးတွေ လျှောက်နောက်သွားတာ ... ”

သူမ မဟုတ်တမ်းရမ်း လျှောက်နောက်သွားတာကို ရယ်ရတော့မလို မဲ့ရတော့မလို စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်သွားရပါတော့သည်။

ဟိုကောင်သုံးကောင်ကတော့ ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း ထွက်မတတ်ကို ရယ်နေခဲ့တာ တကယ့်ကိုအမြင်ကတ်စရာပါ။

သူကတော့ သူတို့နဲ့ရောပြီး မရယ်နိုင်ဘဲ ကိုစည်သူ ကြည့်ပြီး ခေါင်းကဆံပင်တွေကို ခပ်ဖွံ့ဖွံ့ကလေးကုတ်ပြီး ဘာပြောရကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ကိုစည်သူရဲ့အသံ ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဪ ... တမင် ... သူ့အစ်ကိုကို နောက်သွားတာကိုး”
“ဟာဗျာ ... ဒုက္ခပါပဲ ... ကျွန်တော်က သူ့အစ်ကိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ပြောပါဦး ... ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါဦး

မယ် ... ဟိုဒင်း ... အင်း ... ခင်ဗျားကို ... သူက ဘယ်
ပြောခဲ့လဲ ... ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ခင်ဗျားက သူ့အစ်
လို့ ပြောခဲ့တယ် ... ”

အဲဒီလို သူ ပြောလိုက်တော့မှ ...

စည်သူက ရပ်ပြီး စကားပြောနေရာမှ ခွေးကိုယ်
လိုက်ရသလို ထခုန်လိုက်ပါလေသည်။

အဲဒီနောက် အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် သူ့နား
သူ ဖတ်ခနဲပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... သေလိုက်ပါတော့ဗျာ ... ကျွန်တော့်လောက်လည်း
တဲ့သူ ဒီတစ်ခါတော့ ခံလိုက်ရပါပြီ ... ကျွန်တော့်ကို
တော့ သူ့အစ်ကိုက လူရိုးလူအေး ကိုဝုတ်ထူးကြီး ခင်
ပေါ့ဗျာ ... ဟုတ်တိပတ်တိနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
လိုမို့သွားတာ ... တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်မလေး ...

စည်သူဆိုတဲ့လူက ...

အဲဒီလို ... ပြောလိုက်ပေမဲ့ ... သူ့မျက်လုံးထဲမှာ
သဘောကျရိပ် ရယ်မြူးရိပ်တွေ ... လုံးဆောင့်ပျော်ဝင်သွားတာ
တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒီလူ ရူးများသွားပြီလား ... ။

ဒီလူကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ အိလည်လည်ကြီးဖြစ်သွား
သည်။

ဘာဖြစ်သွားမှန်းကို မသိပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ နေလရဲ့အသံကိုကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့်
သူ့ရင်ထဲက ဒေါသတွေ ပိုပြီးပွင့်ထွက်သွားရပါတော့သည်။

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ ... ကိုစည်သူ ... ”

နေလ အခုထိ သူ့နာမည်ကို မသိသေးဘဲ သူ့ကို
အစ်ပတ်လိုမို့လိုက်တာကို အညာမိသွားသည့်သူက ...

နေလကို မကျေမချမ်းလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နေ
သက ရူးသလို ပေါသလို ဟီလိုက်ပြန်သည်။

“ဟီ ... ဟီ ... ကျွန်တော်နဲ့က သိပ်မရင်းနှီးသေးလို့ သူ
နာမည်ကို မသိတာပါဗျာ ... ”

“အင်း ... ဖြစ်ရမယ် ... သူ့နာမည်က သက်လျာကြင်လေ၊
အရမ်းခေတ်မီပြီး တစ်ကျောင်းလုံးမှာ စန်းအပွင့်ဆုံးပဲပေါ့၊
ချောတာကလည်း တစ်ကျောင်းလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း
ပဲ ... ကျွန်တော့်ရဲ့အသည်းနှလုံးပေါ့ဗျာ ... ”

နောက်ဆက်တွဲ စသည်သူစကားတွေကို သူမကြား
နိုင်တော့ပါဘူး။
စည်သူစကားတွေက ...
သူ့ကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ရောက်သွားသလို ခံစား
လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်တော့ အခုလောက်ဆိုထိပြီ ဒီလို
လာကျောလိုဘယ်ရမလဲ သက်လျာကြင်တို့က ဒီလိုလေး
ပြန်လှည့် ကွက်ထွင်လိုက်ရမှ နေတတ်ထိုင်တတ်သွားတာ”
“အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့ ဟိုတစ်ယောက် ... စည်သူဆိုတဲ့
ကောင်ကတော့ ... အလကားကောင်ပါ ဂုဏ်တုံကတော့
တကယ်ရိုးတာဟာ ... သူ့ရုပ်ကလေးက တကယ် Inno-
cent ကလေးပဲ ...”
“မထင်နဲ့ ... ရိုးတယ် ဆိုပေမဲ့ သက်လျာကိုကြည့်တဲ့မျက်
လုံးကြီးက တစ်မျိုးကြီး ... အရောင်တစ်မျိုးလက်နေတယ်
ကွယ့် ... ချောတာကတော့ တကယ်ချောတယ်ဆရာ ...”

မျက်နှာလေးနုပြီး ချောတော့မိန်းမကြီးကျနေတာပဲ သက်လျှာကလည်းချော ... ဓာကယ်လိုက်တဲ့ စုံတွဲဖြစ်လာရင် သက်လျှာ ရင်ခွန်သလားဟင် ... ”

ဝတီက သူမဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပြုံးစိစိလေးမေးလိုတော့ သူမရင်ထဲမှာ နွေးနွေးလေး ခုန်မြည်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဓာကယ်ပါ ... ။

သူ့ကို စမြင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ ဖွင့်မပြောချင်ပေမဲ့ ဝတီနဲ့လာ တို့ကတော့ အကင်းပါးစွာ ရိပ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... သက်လျှာ ... ပြောပါဦး ... နင် ဂုဏ်တုကို ရင်ခွန်သလားလို့ ... ”

သူမ ပိုပြီးရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားရတာ မျက်နှာလေးတောင် ပန်းသွေးရောင်ပြေးသွားခဲ့ရသည်။

သူနဲ့တွေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ အခုလို စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ရိုးသားတည်ငြိမ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရုပ်ရည်ချောမော မပြုဖြစ်မှုကို သဘောကျလို့လားတော့ မသိဘဲ

သူမက ငါ ယောက်ျားပဲဆိုပြီး မိန်းမချောချောလေး တို့မြင်တာနှင့် ရည်းစားစကား ဦးယားဖားယားပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို သိပ်အထင်သေးပါသည်။

အခုလို သူ့လို နူးညံ့တဲ့စိတ်ထားနဲ့ မိန်းမလေးက စပြီး သနားကြင်နာရမဲ့ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို သဘောကျနှစ်သက်သည်။

ဒါ ရင်ထဲကစကားကို အရှိအတိုင်းဝန်ခံတာပါ။

“ဟဲ့ ... သက်လျှာမ ... သတိလစ်သွားပြီ ... နင် ဂုဏ်တုကို ရင်ခွန်သလားလို့ မေးနေတာကို ... ”

“နင်တို့ကလည်းဟယ် ... တွေ့တာဖြင့် ဒီတစ်ခါမှ သုံးခါ ရှိသေးတယ် ... ဝေါက်တောက်ကရ လျှောက်ပြောဖို့ချောင်းနေတာ ... ”

“ဘာလဲ ... နင် သူ့ကို ရင်ခွန်သေးဘူးပေါ့ ... ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခုန်နေတာဖြင့် စတွေ့ကတည်းက ... ”

သူမက ပြောင်သလိုလိုနှင့် အတည်ပြောလိုက်တော့ ဝတီနဲ့ လာလာက ရွက်ထိုးခွက်လန်ထရယ်ပြီး ‘သေနာကောင်’လို့ ဆဲလိုက်သေးသည်။

သူမကတော့ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို သိမ်းဆည်းရင်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အနောက်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့် ...

သူမတို့အနောက်မှ သူတို့အုပ်စု လိုက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမရင်တွေ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရပြန်သည်။

သူ့ကိုမြင်တွေ့လိုက်တာနှင့် ရင်ထဲက ရင်ခုန်သံတွေ ကို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ခဲ့တာကြီးကို ရှက်မိပေမဲ့ သူမ ဝတီကို လက်တို့ပြုလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ ... တို့အနောက်မှာ ... ဂုဏ်တုတို့အုပ်စုလိုက်လာ တယ် ... နင်တို့ကို ငါပြောမယ် ... သူတို့လာရင် တို့ သူတို့ ကို လုံးဝမသိထားသေးတဲ့ အိုက်တင်နဲ့ ဟန်ဆောင်လိုက် ကြ ... ဒီကောင်တွေကိုတော့ ချက်ချင်းမရောဘူး ... ကြား တယ်နော် ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဘယ်မလဲ သူတို့အုပ်စု ...”

ဝတီတို့နှစ်ယောက် အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် ပြီး သိပ်မကြာခင်ဘဲ ဒေါသတကြီးပြန်လှည့်လာတဲ့ ဝတီကို သူတို့

အုပ်စု ဘာလုပ်ပြုလိုက်တယ်မသိ ... ။

ဝတီတစ်ယောက် မျက်နှာကြီးပြုံး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်း ... ကြည့်စမ်း ... မချေငံလိုက်တဲ့ကောင်တွေ ... နာဘူးတွေ ... နာသအိုးတွေ ...”

ဝတီ ဒေါသတကြီးရေရွတ်နေသည့်အချိန်မှာပဲ ... အနောက်ဘက်ဆီက ညောင့်နာနာအသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဧည့်ညာ ... ဧည့်ညာ ... ဧည့်ညာရယ် ... အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ... ခုနကတော့ လှည့်ကြည့်ပြီးတော့ ... ဧည့် ညာ အဲဒီလို ပုံစံမျိုးတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့နော် ... ဒီက ... ဂုဏ်ထူးကြီး ရင်ကွဲနာကျ ...”

“ဟာ ... နေလ ... မင်းပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားစမ်းကွာ”

သူက ရှက်ကိုးရှက်ကနဲအသံနဲ့ ဝင်ဟန့်လိုက်တော့ သူမက သူ့ကိုရင်ခုန်စွာဖြင့် ပြုံးပြုံးလေးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါကို သူက တန်းခနဲသဘောပေါက်သွားသလား

သိ။

သူမရဲ့အကြည့်တွေကို သူကလည်း နွေးနွေးလေး

ပြန်လည်စိုက်ကြည့်နေတာနဲ့ သူမ ရှက်သလိုလေး ခံစားလိုက်ရပြီး ခေါင်းကလေး ငုံ့ချလိုက်မိပါတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဝတီနဲ့လာလာ တို့ကတော့ သူမပြော ထားတဲ့ စတိုင်အတိုင်း သူတို့ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လမ်း ဆက်လျှောက်နေဆဲမှာပဲ ...

“ဧည့်ညာရယ် ... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကိုတော့ ဥပေက္ခာမပြု လိုက်ပါနဲ့နော် ... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ဧည့်ညာတို့အဖွဲ့နဲ့ နှစ်အုပ်စု တစ်ဖွဲ့ဖြစ်ချင်နေတာ ... အဲဒါကို ဧည့်ညာ မကပ် သပ်နဲ့ဂျာ ... ”

နေလရဲ့အပြောကို သူမက သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက် မိပေမဲ့ ဝတီကတော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လှည့်ပြီး ရန်တွေ့လိုက် သည်။

“ဒီမှာ ... နင် ... ပေါတီပေါချာနဲ့ ... ဘယ်သူ့ကို ပြောနေ တာလဲ ... ”

“ဟာ ... လာပြန်ပြီ ... နင့်ကိုမပြောဘူးဆိုရင် တိတ်တိတ် နေ ... နှုတ်ခမ်းတလန် ပါးတလန်နဲ့ မစွာနဲ့ ... ငါ့ဘာသာ ဧည့်ညာကိုပြောတာ ... ”

“ဒီမှာ ... ဧည့်ညာမရှိဘူး ... နင်တို့ ဘယ်လိုအရူးထတဲ့အဖွဲ့ လဲ ... ဒီမှာ ... နင်တို့ ... ငါတို့အနောက်ကနေ တကောက် ကောက်လျှောက်လိုက်နေစရာမလိုဘူး ... အခုလှည့်ပြန်”

ဝတီရဲ့တစ်ချက်လွတ် အမိန့်သံအောက်မှာ အုပ်စု နှစ်ဖွဲ့ ခဏငြိမ်သက်သွားတဲ့ ခဏအတွင်းမှာပဲ ...

သူ့ရဲ့မဝံ့မရံသံလေးက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟို ... ဒီလိုတော့ စကားများ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ ... ကျွန် တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ... ”

“ဒါဆို ... ရှင်တို့ ... ဘာလို့ ... ကျွန်မတို့နောက်က ဣန္ဒြေ မရ တကောက်ကောက်လိုက်နေတာလဲ ... ”

“ဟိုခင်း ... ဒါက ... ဒီလိုပါ ... ဒီလိုရှိပါတယ် ... အဲဒါ ... ဒီကောင်ခင်ဗျာ ... ”

“ဘာ ... ဒီကောင်လဲ ... မင်းပဲ ... သက်လျာကြင်နဲ့ ရင်းနှီး ချင်ပါတယ်ဆို ... ပြောလို့ ... တညောင်ညောင် ပူဆာနေ လို့ ငါ လိုက်လာခဲ့ရတာ ... ”

နေလက မဟုတ်ဘဲ ဝင်ထောင်းလိုက်တော့ မျက် နှုတ်ကြီး ဘယ်သွားထားရမှန်းမသိအောင် ပူထူသွားခဲ့ရလေသည်။

ဒီကောင်လောက ... အလှော် အလှည်းတတ်တဲ့
တောင် မရှိတော့။

မဟုတ်ဘဲနဲ့ လီဆယ်ပြောလိုက်တာကြီးကို နေထ
က လျှာခံတွင်းတွေပေမဲ့ သူကတော့ အကြောက်အကန်ကိုငြင်း
ဆန်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ ... ကျွန်တော်
ဒီလိုလူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ”

“ကဲ ... ကဲ ... မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း တော်ပါတော့ ...
အသက်ကိုမရှူတော့ဘူး ... ကဲ ... ရှင်တို့အုပ်စု လှည့်ပြန်
ကြပါတော့ ... ကျွန်မတို့ သိက္ခာကျပါတယ် ... နောက်
တစ်ခါ အဲဒီလို ဣန္ဒြေမရှိတဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုမျိုးမပီ
ဘဲ ကျွန်မတို့ကို ခင်နိုင်ပြောနိုင်ပါတယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

သူမက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်စ မြင်လာတဲ့
ဝိုင်းကို ဝင်ထိန်းလိုက်တော့မှ သူ့ရဲ့ရှက်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်နေတဲ့
မျက်နှာကြီးက ချက်ချင်းဝင်းထိန်းသွားခဲ့ရလေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားသလား
မသိ။

သူမကို အကြည့်ရွန်းရွန်းတွေနှင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်
ပြီး ရှက်သလိုရွံ့သလိုကလေး ခေါင်းကဆံပင်တွေကိုထိုးပြီး ကုတ်ဖွ
လိုက်ပြန်သည်။

ဒုက္ခပါပဲ ... ။

ဒီလောက် ရှက်တတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးကို သူမ ဒီ
တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးခဲ့ရပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ သံယောဇဉ်ဖြင့် သနားကြင်နာ
စွာ ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး အလေးအနက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်တု ... ကျွန်မတို့ သွားတော့မယ်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျ ... ”

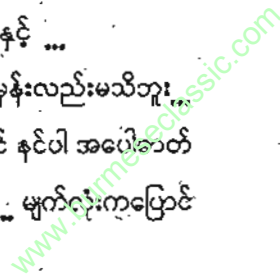
သူက ခေါင်းကြီးငုံ့ချထားရာမှ တစ်ချက်မော့ကြည့်
လာပြီး ခေါင်းကြီးပြန်ငုံ့သွားပြန်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... သွား ... သွားတော့ ... သက်လျာ ... ”

အဲဒီအချိန်မှာနေလဆိုတဲ့လူကသူ့မိအေတိုင်းဖောက်
လာပြန်သဖြင့် ဝတီကတော့ မကျေမခဲသံကြီးနှင့် ...

“ဘယ်လို ... ပေါတီ ပေါချာ ကောင်မှန်းလည်းမသိဘူး ... ”

ဒီကောင့်ကိုများ နင်က ခင်ဦးမယ်ဆိုရင် နင်ပါ အပေါ့ခတ်
ကူးသွားမယ် ... တကယ့်ကိုအပေါ့ရုပ် ... မျက်လုံးကပြောင်

စပ်စပ်နဲ့ ... ပိန်လိမ်စောင်းနေတဲ့အကောင် ... ယောက်ျား
အင်္ဂါရုပ်မညီလိုက်တာ ... ”

ဝတီက နေလကိုမကျေမနပ်စိတ်ဖြင့် ပွစိပွစိရေညွတ်
ပြောဆိုနေခဲ့ပေမဲ့ သူမကတော့ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ သူ့မျက်နှာ
လေးကို မြင်ယောင်ပြီး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ရင်ခုန်ကျေနပ်သွားရ
ပါတော့သည်။

ဒီကနေ့မှာတော့ ဂုဏ်တုတစ်ယောက်တည်း ခေါင်း
ဆိုင်ရသူ လမ်းလျှောက်လာတာကို သူမက ...

ကားမောင်းနေရာကနေ အတိုင်းသား လှမ်းမြင်
ရတာမို့ ဝတီနဲ့လာလာကို မေးဆတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ ... ဝတီနဲ့လာလာ ... ဟိုရှေ့မှာတွေ့လား ... ဂုဏ်တု
တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီးလမ်းလျှောက်လာတာ
အသာနေ ... ဂုဏ်တုကို ငါစိတ်စမ်းပြမယ် ... နင်တို့ နှစ်
ယောက်က အလိုက်သင့်ကလေးသာကြည့်နေလိုက် ... ”

သက်လျာက ပြောပြောဆိုဆို ကားလေးကိုဂုဏ်တု
သို့ ကျော်မောင်းပြီးမှ တိခနဲရပ်ပစ်လိုက်ကာ ကားတံခါးဖွင့်
ဆင်းလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂုဏ်တုက သူမတို့ကားအရှေ့-
ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

သူမတို့ကိုမြင်တော့ တုံ့ခနဲခြေလှမ်းတွေ တန်ခွာ
ပြီးမှ သူမကို လှစ်ခနဲခိုးကြည့်လာတာကို သူမက အမိအရဖမ်းပြီး
နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပြီးရင်းက မျက်နှာပိုးမရှိ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်တု ... တစ်ယောက်တည်းလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေကို ကန်တင်း
စောင့်နေမလို့ ... ”

“ဪ... ဒါဆို... ဂုဏ်တု ... ကန်တင်းကိုမသွားခင်ကလေး
ကျွန်မတို့ကားပျက်သွားတာကို အကူအညီလေးများပေးနိုင်
မလားလို့ ... ”

“ဟာ ... ရယ်တယ် ... ကျွန်တော် တတ်သလောက် ခုတ်
သလောက်ပဲပေါ့ဗျာ ... ”

“ဒါဆို ... ဟန်တာပဲ ... ”

သက်လျာ မျက်နှာလေး မတည်နိုင်တော့ဘဲ တစ်
ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ဝတီတို့ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တော့ ဝတီတို့
ရယ်ချင်သည့်မျက်နှာလေးကို မှင်သေသေလေးတင်းပစ်လိုက်ပြီး
သူ့ကို ဝင်လိုမှိုလိုက်ပြန်သည်။

“ကားက အကောင်းကြီး ... မောင်းနေရာကနေ ထိုးရပ်သွား
တာ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး ... ကားစက်တစ်ခုခု
ဖြစ်သွားတာနေမယ် ... ဂုဏ်တု ... ပြင်တတ်ရင် ပြင်ပေး
ပါနော် ... ”

“ဟာ ... ပြင်တတ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်
တော် ကြည့်ပေးပါမယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြည့်ပေးတတ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ ... ဒီထက်
ပိုမပျက်သွားဘူးဆိုရင်တော့ ရှင့်ကိုချီးကျူးရမှာပေါ့ ... ”

“ဟာဗျာ ... မသက်လျာကြင်ကလည်း ... ”

သူမတို့အုပ်စု သူ့ကို ရိုးတုံးမှန်းသိလို့ လိုမှိုနေတာကို
မသိဘဲ သူမရဲ့ကားကို ကြည့်ဖို့ပြင်လိုက်လေသည်။

သူမကတော့ ဘာမှမသိသလိုဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်
လှည့်လှည့်လေးညွှန်ပြီး သူ့ကိုကားစက်ဖုံးဖွင့်ကြည့်ဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်
လေသည်။

“ဂုဏ်တု ... ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်လိုက်လေ ... ”

သူမ လက်ညှိုးထိုးညွှန်နေတာကို ဟိုနှစ်ကောင်က
ရယ်ချင်လွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေတိုက်ပြီး ကျိတ်ရယ်နေ
နေ ... ။

ဂုဏ်တုကတော့ သူမ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ကား
စက်ဖုံးကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ... ကားပြင်တာ မတတ်ကျွမ်းပေမဲ့ ... တင်
သလောက်တော့ ကြည့်ပေးမယ်နော် မသက်လျာကြင်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဂုဏ်တု ... ရှင် ... ကျွန်မကို မသက်လျာကြင်
လို့မခေါ်ပါနဲ့ ... ရင်းရင်းနှီးနှီး သက်လျာလို့ခေါ်ပါလား ...
ပြဿနာမရှိပါဘူး ... ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကစံဖုံးကိုဖွင့်
ပြီး ကားစက်ကို ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက် လျှော့ကွပ်ပြီးစမ်းသပ် ကိုင်တွယ်
တာကို သူမတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က မျက်စပစ်ပြီး တစ်ဘက်
လှည့်ကာ ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြသည်။

သူ့အရှေ့မှာမို့ ဒီလောက်ပဲ ရယ်ခဲ့ရတာ သူကွယ်ရင်
သူမတို့ လက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်မိမှာအမှန်ပင်။

တကယ်လည်း သနားစရာကောင်းတဲ့ဂုဏ်တု
“အဟမ်း ... အဟမ်း”

သူမတို့သုံးယောက်သား သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး ကျိတ်
ရယ်နေသည့်အချိန်မှာပဲ အနောက်ဘက်ဆီကချောင်းဟန်သံကြောင့်
ဆတ်ခနဲလှည့်အကြည့် ဂုဏ်တုရဲ့ရိုးသားတဲ့မျက်ဝန်းတွေက သူမ

ရင်ကို နွေးခနဲ ပူမြဲသွားခဲ့ပြန်သည်။

ဒုက္ခပါပဲ ... မိန်းကလေးကစပြီး ယောက်ျား တစ်
ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားရသည့်အဖြစ်ကို ရောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

“ဟိုဒင်း ... သက် ... အယ် ... မသက်လျာ တက်မောင်း
ကြည့်ပါဦးဗျာ ... ”

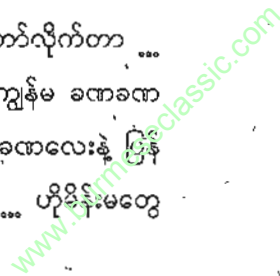
“ကောင်းသွားပြီလား ... ”

“မသိဘူးဗျ ... ကားကတော့ အကောင်းကြီးပါ ... ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး ... ”

သူမက ဝတီနဲ့လာလာကို မျက်စပစ်ပြပြီး နောက်ကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်းလွဲကာ ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်တော့
အားက နဂိုကတည်းက အကောင်းကြီးမို့ လျှော့ခနဲထွက်သွားပါ
တော့သည်။

ဒါကို သိသိကြီးနှင့် ဇွတ်မှိတ်ပြီး သူမက ဇာတိက
ထိုင်ပြန်သည်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... ဂုဏ်တုက တော်လိုက်တာ ...
အဲဒီကားက ခဏခဏစက်ပျက်တာ ... ကျွန်မ ခဏခဏ
ဒုက္ခရောက်ရတာ ဂုဏ်တုနဲ့တွေ့မှပဲ ... ခဏလေးနဲ့ ပြန်
ကောင်းသွားတာ ... တော်လိုက်တာရှင် ... ဟိုဒီနဲ့မတွေ့

လာကြ ... လာကြ ... ဂုဏ်တုကို ကျွန်မတို့ ကန်တင်
 ကျွေးမွေးဧည့်ခံမယ် ... ဂုဏ်တု ရိုးရိုးလား ရှယ်လား”
 “ဟာ ... နေပလေ့စေ ... ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး သ
 လျာ ... ဟိုဒင်း ... ဗိုက်က တင်းနေပါပြီ ... အိမ်က အုန်း
 ခေါက်ဆွဲတွေစားလာလို့ ... ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့နော်”
 “မရဘူး ... မရဘူး ဂုဏ်တု ... ရှင် ... ကျွန်မတို့ကိုခင်
 လိုက်စားရမယ် ... ရှင်ကလည်း ကားပြင်ပေးရသေးတယ်
 ကျွန်မတို့က ဘာမှမကျွေးလိုက်ရရင် စိတ်ထဲဘယ်ကောင်
 ပါမလဲ ...”
 “ဟာ ... ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲရယ် ... မသက်
 တို့က မိန်းကလေးသုံးယောက် ... တော်ကြာ ...”
 “ဘာရှင် ...”
 “အာ ... ဟုတ်ဘူး ... အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ဟို
 ဟိုကောင်တွေနဲ့ အဖွဲ့ကွဲသွားရင် ဒုက္ခဗျ ...”
 “ဒါဆို မလိုက်ဘူးပေါ့ ... ဒီက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကျေး
 ပြုချင်လို့ ခဏယယဝောင်းဆိုတာတောင် ကြီးကျယ်လို့
 တယ် ... ရုပ်ကိုက လူကြီးကျယ် အခြောက်ရုပ် ...”

သက်လျာ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ သူ့ကို လူကြီးကျယ်
 အခြောက်ရုပ်လို့ ပြောလိုက်တာကို သူ့အတော်ရှက်သွားသည်ထင်
 သည်။

မျက်နှာကြီးရဲကာ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ...

“မသက်လျာကလည်းဗျာ ...”

လို့ ဆင်ခြေပေးလိုက်သေးသည်။

“တော်ပြီ... မခေါ်တော့ဘူး ... ကိုယ်တော် ... တော့ဖာသာ
 ကြွချင်တဲ့လမ်းသာကြပေတော့ ...”

“ဟို ... သက်လျာ စိတ်ဆိုးသွားလားဟင် ...”

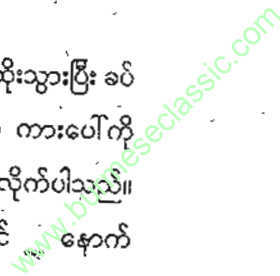
“... ..”

“သက်လျာ စိတ်ဆိုးလားလို့ ကျွန်တော်ပြောတာကို စိတ်
 ဆိုးသွားလားဟင် ...”

“ကဲပါ ... လိုက်မှာလား ... မလိုက်ဘူးလား ... တစ်ခွန်းပဲ
 ပြော ...”

သူမက ဒေါသလည်းဖြစ်၊ စိတ်လည်းဆိုးသွားပြီး ခပ်
 သည်တည်မျက်နှာထားနှင့် မေးလိုက်တော့မှ သူက ကားပေါ်ကို
 တော်ချောင်းချောင်းလေးတက်ထိုင်ဖို့ ကားတံခါးဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“နောက်ခန်းမှာ မထိုင်နဲ့ ... ရှေ့ခန်းလာထိုင် ... နောက်

ခန်းမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထိုင်မှာ ... ”

သက်လျာ ဟောက်လိုက်တာကိုလည်း သူက ပစ်ပေါက်သလို သဘောထားသလားမသိ။

မုက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ သက်လျာပြောတဲ့အတိုင်း သက်လျာနဲ့ယှဉ်လျက် ရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်ရင်း သက်လျာကို ချက်ဝဲကြည့်ပြီး တောင်းပန်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဟို ... သက်လျာ ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ မထင်နော် ... စိတ်လည်းမဆိုးပါနဲ့နော် ... တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရင်ထဲကရှိတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပြောတာ ... ကောင်တွေနဲ့ လမ်းလွဲမှာစိုးလို့ပြောတာပါ၊ ... ”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... မရှင်းတော့နဲ့ နားငြီးလို့ ... ”

အခုလို ... ကန့်သတ်လိုက်ပြန်တော့လည်း သဘောကောင်းစွာ ငြိမ်သွားပြန်လေသည်။

ဒီလောက်အထိ သဘောထားပြည့်သည့်သူ့ကို လို ညည်းလိုက်ရတာ သူမတို့သုံးယောက်သား ပျော်လည်းကောင်း၊ ကြည်လည်းကြည်နူးခဲ့မိတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပစ် အချက်ပြရင်း ရယ်မောလိုက်မိပါတော့သည်။

သူကတော့ ဘာမှမသိရှာခဲ့ချေ။

သူမနံ့ဘေးကနေ သူမကို တိတ်တိတ်ကလေးခိုးခိုး

ကြည့်နေသေးသည်။

ဒါကို သူမက သိသိကြီးနှင့် ရင်ခန့်ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။

ကန်တင်းကစားပွဲတစ်လုံးမှာ သူမတို့လေးယောက်
သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်သည့်အချိန်မှာတော့ ...

သူက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆွမ်းကပ်တော့မဲ့ သိက္ခာကြီး
ဖြင့် ကိုယ်လုံးကြီးကမလှုပ်တော့ပါဘူး။

မိန်းကလေးသုံးယောက်ကြားမှာ သူ့အတော့်တို့
ရှက်နေသည်ထင်ပါရဲ့ ...။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမ စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားခဲ့ရ
သည်။

“ဂုဏ်တု ... ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ဗျာ ... ဟို ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ...”

သူမက အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ သူ့ကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့်
အော်လိုက်တော့မှ သူကလှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမမျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာပြန်
ချသွားပြန်တာမို့ သူမ သူ့ကို ကိုင်ဆောင့်ပစ်ချင်လောက်အောင်
အသည်းယားသွားရပြန်သည်။

ရှားမှရှားတဲ့ယောက်ျား ...။

ခုခေတ် ... ယောက်ျားလေးအများစုနဲ့များ မဆိုင်
လိုက်တာ။

ခုခေတ် ... ကောင်လေးတွေက မိန်းကလေးချော
ချောလေးရယ်၊ ငွေထောတာရယ်ဆိုရင် ရင်းနှီးအောင် ပြေးပေါင်း
ပြီး ဆိုင်တထိုင်ထိုင်နှင့် ပန်းချင်းထိ လက်ကလေးကိုင် ဆံပင်လေး
တိုင်နှင့် စကားပြောကျေနပ်ချင်နေတာ ...။

အခု ... ဂုဏ်တုနဲ့များ အပြတ်အသတ်ကိုကွာပါ။

ဂုဏ်တုကတော့ သူမကိုတောင် ရဲရဲကြည့်ပြီးစကား
ပြောရုံဘဲ မျက်လွှာချသွားတာ ယောက်ျားတောင်ဟုတ်ပါ့မလား။

မိန်းမစိတ်ကနေ ယောက်ျားစိတ်များ ပေါက်နေ
သလားမသိ ...။

“ဟယ် ... ဒါဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ဧကန်ကြီးလိမ့်ပြီး ...”

ဟိုကြည့်ခိုကြည့်လုပ်နေတာ ... ”

မှာထားတဲ့ကော်ဖီနဲ့မုန့်ကို ကုန်အောင်တောင်မစားဘဲ ဇက်ကြီးတလိမ်လိမ်ဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေသလို လိုက်ရှာနေတာကို သူမကစိတ်မရှည်ဘဲ မေးလိုက်တော့မှ သူ့မျက်နှာက ပြန်လည် စာညှိမတ်သွားပါတော့သည်။

သူ့မျက်နှာတည့်သွားပေမဲ့ သူမကတော့ မကျေနပ်သေးပါဘူး။

“ရှင် ... ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ ဂုဏ်တု ... ”

“ဟို ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ... ”

“မယုံပါဘူး ... ရှင် ... ရှင်ကောင်မလေးကို ရှာတာနေမယ် ကျွန်မတို့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်လာရတာ ရှင်မလုံနေတာ ... ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးဗျာ ... ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး ... ရင်ထဲကစကားပါ ... ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ကောင်မလေးမှ မရှိပါဘူး ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့နဲ့ အခုလိုထိုင်တာသိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောတော့မှာ ... ”

“အံ့မယ် ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ... ရှင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေပဲ့ပါသွားမှာပေါ့ ဟုတ်လား ... ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ”

သူက ပြောရတာ အားနာသွားလို့ထင်သည်။

ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အဲဒီတော့မှ သူမက ဝတီတို့ကိုမျက်စပစ်ပြုပြီး သူမတိုယ်သူမ လက်မညွှန်ပြီး ပြီးစစကလေး သူ့ကို စကားထပ်အစ်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်တုက ရိုးရိုးလေးပါ ... အစကတည်းက ဂုဏ်တုမှာ ရည်းစားမရှိမှန်းသိပါတယ် ... ဒါနဲ့ဂုဏ်တုက ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ ... ”

“ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသားပါ ... ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်သူမှမရှိဘူး ... ”

“ဟုတ်လား ... တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ... မိဘရဲ့ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်မှုအောက်က အမြဲတစေ ရှိပြီး မိဘနဲ့ပဲ ဘယ်အရာမဆို တိုင်ပင်ရမှာပေါ့နော် ... ဥပမာ ... ဂုဏ်တုကျောင်းပြီးလို့ ဂုဏ်တုကို မိန်းမပေးစားတာကအစ မိဘကပဲ စီမံမှာပေါ့ ... ဂုဏ်တုက ရိုးတော့လေ ... ”

“ဟွန်း ... အမှန်ပဲဗျာ ... ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားဘဝမှာ Choice သုံးခုပေးထားတယ် ... ”

“ဟင် ... ဘာ Choice လဲ ... ပြောပြပါဦး ... ”

သူကရိုးသားသူပီပီ သူ့ရင်ထဲက စကားတွေကိုမထိန်မချန်ဘဲ ဖွင့်ဟပြောဖို့ မျက်လုံးကလေးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လာခဲ့သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက ဘယ်လောက်အထိ ရိုးနေပါစေ။ သူဟာ သူမကိုချစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်စနဲ စိုက်ကြည့်ခဲ့သည့် သူ့မျက်လုံးတွေက သက်သေရှိခဲ့သည်။

သူမကလည်း သူ အဲဒီလို စိုက်ကြည့်ခဲ့သည့်မျက်ဝန်းညိုညိုကလေးကို ရင်ခုန်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

အခုလည်း သူ့ရဲ့စကားကို ရင်ခုန်မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ဟိတ် ... ဂုဏ်တု ... ပြောလေ ... ရှင့်ဖေဖေက ရှင့်တို့ဘာတွေ Choice ပေးထားလို့ ... ”

“အဟွန်း ... ပြောရမှာလဲ အားနာတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်ကလည်း မလိမ်တတ်ဘူး ... အမှန်အတိုင်းပြောမယ်နော်”

“ပြောပါ ... အမှန်အတိုင်းပဲပြော ... ”

ဝတီနဲ့လာလာကတော့ သူမနဲ့ဂုဏ်တုကိုကြည့်ပြီး တခွိုးခွိုးထရယ်လိုက်ပြန်သည်။

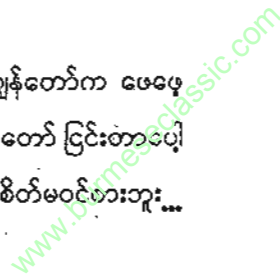

သူမက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းဝင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုချွန်ကာ တိတ်တိတ်နေပေးဖို့ အချက်ပြလိုက်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်သား ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်လိုက်ကြပြီး ဂုဏ်တုကို ခိုက်ကြည့်ကာ ဂုဏ်တုစကားကို နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုဖေဖေက တက္ကသိုလ်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ လှလှလေးကို ရွေးခဲ့ရမယ်တဲ့ဗျာ ... ပြီးတော့ အဲဒီတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆင့်တူတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်တဲ့ ... အဆင့်တူရမဲ့အပြင် ဖေဖေတို့အတွက် ချွေးမကောင်းဖြစ်စေရမယ်တဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ... ဖေဖေတို့မေမေတို့က ကျွန်တော့်ကို အစစအရာရာစိုးရိမ်တာပေါ့ဗျာ ... ”

“ဟင် ... ဒါဆို ... ဂုဏ်တုက စီမံကိန်းကြီးနဲ့ ကျောင်းတက်တာပေါ့ ... ဒါဆို ... ဂုဏ်တုကျောင်းတက်တာက မိန်းမယူဖို့ တက်တာပေါ့ ဟုတ်လား ... ”

“ဟာ ... ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်က ဖေဖေစီမံကိန်းကိုလုံးဝလက်မခံပါဘူး ... ကျွန်တော် ငြင်းတာပေါ့ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး ... ”

ဘာညာငြင်းတော့ ဖေဖေက အသက်အစိတ်ပြည့်ရင် ကိုယ်
ကြိုက်တဲ့မိန်းမကို ရှာမရဘူးဆိုရင် သူပေးစားတာကို ယူရ
မယ်တဲ့ ... ”

“ကောင်းတာပေါ့ ... ”

“ဟာ ... မကောင်းဘူး ... ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ကျွန်တော်မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ချင်တာ ... လက်ထပ်ဖို့
ဆိုတာကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဟာသပဲ ... ”

ဂုဏ်တုက သူ့စကားသူ လွန်သွားတာကို ပါးစပ်ကြီး
ကိုလက်ကြီးနှင့်ကွယ်ပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ချလိုက်သည်။

အဲဒီလို ခေါင်းကြီးငုံ့ချလိုက်တဲ့ ဂုဏ်တုကို ဝတ်ထ
အမြင်ကတ်သွားပုံဖြင့် ...

“ဂုဏ်တုက အရမ်းအပြောကြီးတာပဲနော် ... ဘယ်မိန်းမ
မချစ်ချင်ဘူးဆိုတော့ ... ဂုဏ်တုက နှလုံးသားပြုတ်ကြီးပေါ့”

“ဟာဗျာ ... မပြုတ်ပါဘူး ... ”

“မပြုတ်ရင် ချစ်ရမှာပေါ့ ... မိန်းကလေးလှလှလေးမြင်ရင်
ချစ်တတ် ကြိုက်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကတော့ ယောက်ျား

တိုင်းရင်မှာရှိမှာပဲ ... ထားပါ ... ရှင်ကလည်း မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို မဟာစီမံကိန်းကြီးနဲ့ ရွေးချယ်မှာပဲ ... ရှင့်
ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိဘူး ... အချစ်ကိုဂုဏ်နဲ့ဖြတ်တာ ပိုင်းတာ
ရှင့်ကိုချစ်တဲ့မိန်းကလေးတော့ ... အဖြူထည်အချစ်ကိုမရ
တာ ကံဆိုးတာပဲရှင် ... ”

“ဟာ ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီစိတ်မရှိပါဘူး
ဝတီရယ် ... ”

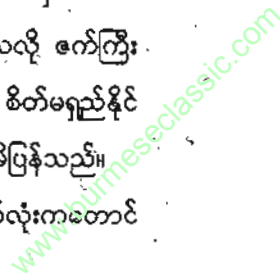
သူက မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် လက်တကာကာ
အေးလိုက်တာကို သူမက မျက်လုံးကလေးစင်းကြည့်ရင်း ခေါင်း
အောက်ဆတ်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူပြောတဲ့အပြောကြီးကို ...

မကျေနပ်တာနှင့်ရောပြီး သူ့ကိုမျက်မှောင်လေး
အောက်ကစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူက မနေတတ်သလို ဇက်ကြီး
ညှိုးပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေပြန်သဖြင့် သူမ စိတ်မရှည်နိုင်
ဘဲ သူ့ကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး အော်လိုက်မိပြန်သည်။

“ရှင် ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ... ဂုဏ်တု ... မျက်လုံးကတောင်

တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံးနဲ့ ဂနာကိုမငြိမ်ဘူး ... ”
 “ဟိုဒင်း ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ... ဟော ... ပြောရင်း
 ဆိုရင်း သူတို့တောင်လာပြီ ... ”
 “ဟာ ... ဂုဏ်တု ... ကြည့်စမ်း ... မင်းက ဒီမှာ သက်လျာ
 တို့နဲ့လာပြီး ... ကောင်းစားနေတာပေါ့ ... ”

နေလ အပြောကြမ်းကြီးကြောင့် သူ သူမကို ဘယ်
 လို ချက်နာပြုရမှန်းမသိအောင် အားနာထွားရပါသည်။

သူမမျက်နှာလေးကိုလည်း တောင်းပန်ကြည့်ကြည့်
 လိုက်မိရင်းက မာနအရောင်နှင့်ပြောင်သွားသည့် သူမမျက်လုံးလေး
 တွေကို ရင်ခုန်စွာငေးငေးကလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ပိတ်ဖြင့်မိန်းမူး
 ငေးရီသွားရသည်။

“ဂုဏ်တု ... ”
 “ဗျာ ... ဟင် ... ဟိတ်ကောင် နေလေ ... မင်း တော်ကွာ
 သက်လျာတို့ကို အားနာစရာ ... ”
 “ဘာအားနာစရာရှိလဲကွ ... ငါ့အမြင်ပဲမဟုတ်လား ... မင်း
 သက်လျာတို့နဲ့ ဘယ်လိုကဘယ်လို အဖွဲ့ကျသွားတာလဲ ...
 ပြောပါဦး ... ရိုးတယ် ရိုးတယ်နဲ့ ဒါမျိုးကျ လှစ်လိုက်တာ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မင်းတို့ကလည်း သက်လျာ
 ကို အားနာစရာ ... သက်လျာကားပျက်လို့ ငါပြင်ပေးရင်း
 နဲ့ ကောင်းသွားတော့ သူတို့က ငါ့ကိုကျွေးမွေးစဉ်ခံတာ
 ပါ ... မင်းတို့ပြောတာနဲ့ သက်လျာကို အားနာလိုက်တာ
 ဗျာ ... ”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲ ... ပြောမနာဆိုမနာပေါ့နော် ... သက်
 လျာ ... ”

“ရှင်က ... ရှင်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး ပြောတာကို ဒီမှာ ဂုဏ်တုက
 ရှင်လိုလူလည်ပန်ကာ မဟုတ်ဘူး ... ”

“နင်ကရော ... သက်လျာနဲ့တူလို့လား ... စွေစောင်းနေ
 တာ ... ”

“ကဲ ... ကဲ ... ရန်တော့မဖြစ်လိုက်ကြပါနဲ့ ... နေလရယ်
 ... ကျွန်မတို့သွားတော့မယ် ဂုဏ်တု ... နောက်နေ့တွေမှ
 ထပ်ဆိုကြတာပေါ့ ... ဂုဏ်တုတို့အဖွဲ့နဲ့ ... ကျွန်မတို့အဖွဲ့
 နှစ်အုပ်စုတစ်ဖွဲ့ဖြစ်သွားပြီနော် ... သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွား
 ကြပြီ ... ”

သူတို့အုပ်စုကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူမတို့သုံးယောက်

ကားပေါ်တက်ကာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းထွက်လာရင်း မှ ဂုဏ်တုရဲ့ ရိုးသားမှုကို မမျိုသိပ်နိုင်ပဲ ဖွင့်ဟချီးကျူးလိုက်မိပါတော့ သည်။

သူတို့အုပ်စုကတော့ ဘာတွေပြောကျန်နေခဲ့တယ်

မသိ။

“ကဲ ... သက်လျာမရေ ... လက်ဖက်ရည် ... အမှန်တကယ် သောက်ရင်တော့ ကျက်သရေအမှန်ရှိတဲ့ ဂုဏ်တုကြီးကို မမေ့လိုက်ပါနဲ့နော် ဟီး ... ဟိ ... ရှင် ဂုဏ်တုကို ဘယ်လို သဘောရလဲ”

ဝတီက သူ့စီအေတိုင်း အတွင်းကျကျ နှိုက်နှိုက်ချွတ် ချွတ်မေးလာတော့ သူမက ပြုံးစိစိနဲ့ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး ရင်ဘက် ကလေးကို တဘုတ်ဘုတ်ရိုက်ပြလိုက်သည်။

“ရင်ဘက်ထူပြီး နှလုံးကွဲအောင် စောင့်ရမဲ့ဘဝပါ ဟုယ် ငါ့ဘဝက ... အားငယ်စရာကြီး ... ဒါပေမဲ့နော် ... (၇) ... သူက တကယ်ရိုးသားတာနော် ... ဖြူဖြူစင်စင်ကလေး ယောက်ျားတွေထဲမှာ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်မရှိဘူး

ရည်းစားထားဖို့လဲ စိတ်မကူဘူးတဲ့ တကယ်တော်တာနော်
 အဲဒီလို မောင်လေးမျိုး တစ်ယောက်လောက်လိုချင်ပါရဲ့
 “မောင်လေး ... မဟုတ်ဘူးလေကွယ် ... အပြောမှားသွား
 ပြီ ညီမလေးရယ် ... ချစ်သူလို့ပြောလိုက်စမ်းပါကွယ်”
 “အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

သူမတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အူမြူးစွာ ရယ်နေ
 လိုက်ရင်းက သူမက သူ့ရဲ့ရိုးသားမှုကို ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းသတိ
 တမ်းတ အမှတ်ရသွားခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ချီးမွမ်းခန်းထုတ်ချင်စရာ ကောင်း
 ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားကအစ သူများယောက်ျား
 လေးတွေလို ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ အပွင့်ကျား ရှပ်အင်္ကျီဆို တစ်ခါမှမဝတ်
 အရောင်ရင့်ဆိုတာလည်း လုံးဝမဝတ်။

ဘောင်းဘီရည်ဆိုတာကတော့ ဝေးစွာ။

အမြဲတမ်းပုဆိုးကလေးနဲ့ ရှပ်အဖြူကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ

ဝတ်တတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ရိုးသားမှုနဲ့ သူ့မျက်နှာ ရည်ရည်မွန်မွန်ချောချော
 လေးကြောင့်ရယ် ရိုးသားတဲ့စကားတွေရယ်က သူမအတွက် ရင်နှုတ်
 ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့ကို သူမချစ်နေခဲ့သည်ဆိုတာကိုတော့ သူငယ်
 ချင်းတွေမသိအောင်ကိုပင် သူမက လျှို့ဝှက်မျိုးသိပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဝတီကတော့ ပါးနပ်စွာဖြင့်ရိပ်မိခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လို ... သဘောရှိလဲ ... သက်လျာ ဟိုတစ်ယောက်
 ကတော့ နင့်ကို သိပ်ချစ်နေတာ သေချာသွားပြီ သူ့မျက်
 လုံးတွေက နင့်ကိုကြည့်တာ လုံးဝရိုးသားဘူး လူလစ်ရင်ခိုး
 ခိုးကြည့်နေတာ နင်လည်းရင်ခုန်မှာပေါ့နော် သက်လျာမ”
 “ဟဲ ... ဟဲ ... ရင်ကတော့ ခုန်တာပေါ့ကွယ် ... ဘယ်လို
 ကြီးမှန်း မသိဘူး ... သူ ... အဲဒီလို စိုက်ကြည့်နေတာနဲ့
 တိုးရင် ... ငါ့ရင်ထဲ မွန်းသွားတာ အဲဒါ ရင်ခုန်ကြမ်းသွား
 တာပဲ ... သူ့ကိုချစ်နေတာများလားမှ မသိတာ ... ”

သူမကလည်း ဝတီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံဖို့ ဝန်
 မလေးတော့ချေ။

“သူ ငါ့ကိုပွင့်ပြောလာတဲ့နေ့မှာတော့ ... သူ့ကို ငါ Yes လို့
 ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့မယ် ... ဟုတ်ပြီလား ... ”

“သူ့ဖွင့်ပြောလာမဲ့နေ့ ... ဟုတ်လား ... ”

ဝတီက သူမမျက်နှာကို အပြူးအပြံကြည့်ပြီး မေး
 လိုက်တော့ သူမက ပြုံးပြီးလေးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတော့သည်။

“အဲဒါဆို ... နင်တော့ အိုပြီ ... သူ့ဖွင့်ပြောမှဆိုရင် နင်အား
 ကြီးဖြစ်တောင် Yes လို့ ခေါင်းညိတ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး
 ဝတီစကားက သူမအရှိက်ကို လက်သီးနှံပြင်ပြင်
 အထိုးခံလိုက်ရသလို မွန်းခနဲဆိုကြပ်သွားခဲ့ရလေသည်။
 ဝတီပြောတဲ့အထိ ဝုဏ်တု ရိုးတုံးခွဲမယ်ဆိုရင်တော့
 သူမကတော့ မျှော်တော်စောဖြင့် မောခဲ့ရပြီဖြစ်
 သည် ... ။

သက်လျာနဲ့ စိတ်ချင်းရင်းနှီးပြီလို့ စံစားလိုရသည့်
 မှာတော့ သူ ဖေဖေကို သက်လျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ဖွင့်တင်ပြ
 ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

သူက ဖေဖေအရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်တင်ပြမလို့ စဉ်းစား
 သွေဝနေဆဲမှာပဲ ဖေဖေက သူ့ထက် အရင်ဦးအောင် ဆွေးနွေးခန်း
 ဆိုက်ပါလေသည်။

“ကဲ ... သား ဝုဏ်တု ... မင်း ဖေဖေပြောတဲ့ကိစ္စ အဆင်
 ပြေပြီလား ... တက္ကသိုလ်တက်တာ နှစ်ဝက်ကျိုးသွားပြီ...
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူချောချောကလေး မိပြီလား ... စတိုင်
 ရှိမှနော် ... ဝုဏ်တု ... ”
 “အဟွန်း ... ဟွန်း ... ”

သူ ဖေဖေကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလို့ ရှက်ရ
ကလေး ရယ်လိုက်မိသည်။

သူက အပြောကြီးထားတာကို ...

အခုတော့ ... ကိုယ့်တံခါးနဲ့ကိုယ်ညပ်ရသည့်အပြင်
ကို ရောက်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

အခုမှ ... သူ အဖြေရကျပ် ဝေခွဲမရဖြစ်နေတာ
ဖေဖေက ပါးနပ်သူပီပီ ရိပ်မိပြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးကြီးထိုး
ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘယ်နဲ့လဲ ... ငါ့သား
ကိုယ့်တံခါးနဲ့ကိုယ်ညပ်နေပြီ မဟုတ်လား ... အပြောကြီး
ထားတာကိုးကွ ... ဒါကြောင့်ပြောတာ ... အစားသာ ...
အောင်စား ... စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့လို့ ...”

“အာ ... ဖေဖေကလည်း ...”

“ကဲပါ ... သားရယ် ... ရှက်မနေပါနဲ့ ... ပြောမှာဖြင့်
စမ်းကွာ ... ဖေဖေ ... ကြားချင်လှပြီ ...”

ဖေဖေ ချွေးမစာနေပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ ကြ

ထသွားရသည်။

“ကဲ ... ပြောလေကွာ ...”

“အင်း ဟိုဒင်း ... ကျွန်တော်ကလည်း ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်
ထားတာကိုး ... ကိုယ့်အပြောနဲ့ကိုယ်ခံရမှာပဲ ... ဟွန်း...
ဖေဖေရဲ့ ... ကျွန်တော် သူနဲ့ကျတော့ တစ်မျိုးပဲ ... သူ့ကို
ချစ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာသလား ... မသေချာသလား
မသိဘူး ... ဟိုလေ ... ဖေဖေရဲ့ ... သူ့မျက်နှာကလေးက
နတ်သမီးကလေးကျနေတာပဲ ... အရမ်းချောတာ ... ဖေဖေ
ရာ ... ဆံပင်ကလေးက အခွေလေးရုတ်ဝဲသာသာလေး
နက်စိုနေတာပဲ ရေစွတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ... မျက်လုံးကလေး
ကလည်းဝိုင်းစက် ...”

“အာ ... တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့ကွာ ... မင်းပြော
တာနဲ့တင် ငါတောင် ချက်ချင်း ချွေးမတော်ချင်စိတ်ပေါက်
သွားပြီ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဖေဖေ ... ကျွန်တော် ... သူ့ရဲ့အပြော
ချိုချိုကလေးရယ် ... မျက်နှာချောချောကလေးရယ်ကို တစ်
နေ့မှ မျက်စိထဲကမထွက်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရာ ... ကျွန်
တော် သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခက်ပါတယ် ...
ပြီးတော့ ကြောက်လည်းကြောက်တယ် ...”

“ဟာကွာ ... ကြောက်တယ် ဆိုတာကြီးက ယောက်ျား

မပီသဘူးကွာ ... ကံ ... ထားတော့ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကရော ဖေဖေတို့လို အမြင့်စားထဲကလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမြင့်စားထဲကပါပဲ ... သူကတောင် ဦးစည်းစိမ့်ပြည့်သေးတယ် ... သူ့ကားက သိန်းရှစ်ရာလောက် တန်တယ် ဖေဖေရဲ့ ... နက်ပြောင်နေတာပဲ ... ”

“အေး ... အေး ... ကြားရတာ ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ် ... ငါ့သားအစွမ်းအစကို ဖေဖေ စောင့်ကြည့်မယ် ... အခုလောဆယ်တော့ သူ့နဲ့အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်အောင်နေ ... နိမ့်မနေနဲ့ ... အခွင့်အရေးရရင် အခွင့်အရေးကိုရအောင်ပျော်ဆိုင်ခဏခဏထိုင် ... နှစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်အင်းလျားကန်ကိုလျှောက်လည် ... ”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... အကွက်စေ့လိုက်တာ ... ဖေဖေ သားထက်တောင် လာအမြင်သေးတယ် ... ”

“မင်းက ငတ်တုံးကိုးကွ ... ”

“မတုံးတော့ပါဘူး ... ဖေဖေရာ ... ချစ်တတ်လာတဲ့ သားရှိလာရင် မတုံးတော့ပါဘူး ... ”

“ဒါဆို ... ပါးစပ်ထဲလက်ညှိုးထည့်ရင် ကိုက်တတ်ပြီ ... ”

“ကိုက်တတ်ပါပြီ ... ”

“အိုခေ ... ဒါဆို ... ငါ မင်းကို အရာရာစိတ်ချသွားပြီ ... မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို ဒီနှစ်ပဲ ရအောင်လိုက်ပေတော့”

“ဖေဖေကလည်း ရအောင်ချစ်ရေးဆို ... ပြောပါ ... ဟို အသုံးအနှုန်းကြီးက ရိုင်းပါတယ် ... ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ရိုးတုံးလိုက်တဲ့ငါ့သားလေးရယ် ... အင်း မင်းဘယ်လောက်အထိ သွက်မလဲဆိုတာ ငါ စောင့်

ကြည့်မယ် ... အခုကစပြီး မင်း ကောင်မလေးရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကို အကဲခတ်ရမယ် ... သူတို့ဘယ်မှာနေတယ် ...

ထိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိထားရမယ် ... သူ့နဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ သူဟာ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ မိန်းကလေးလား ...

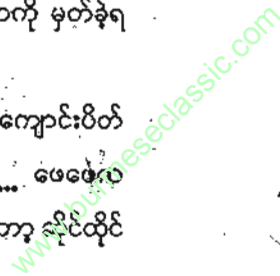
ပန်ကာမလေးလားဆိုတာကို စုံစမ်းရမယ် ... သူ့အိမ်လိပ်စာကိုသာ မင်းရအောင်စုံစမ်းခဲ့ ... ငါ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို

စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ် ... ”

“ဟို ... ဒါဆို ... ကျွန်တော်က သူ့အိမ်လိပ်စာကို မှတ်ခဲ့ရမှာပေါ့ ... ”

“အေး ... အေး ... ကဲ ... ကဲ ... မင်းလည်း ကျောင်းပိတ်တုန်း စာလေးဘာလေးကျွန်တို့ စိတ်ကူးဦး ... ဖေဖေလ

တော့ ကုမ္ပဏီသွားရဦးမယ် ... မင်းမေမေကတော့ ဆိုင်ထိုင်

ရတော့ အရင်သွားနှင့်ပြီ ... ကဲ ... သား ဖေဖေသွားတော့
မယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ ... ”

ဖေဖေက ပြောပြောဆိုဆို အတက်ချီကွေ့စ်ယူပြီး
သူ့အရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဖေဖေ လှည့်ထွက်သွားတော့မှ သူလည်း အသစ်
ဝဝရှူနိုင်သွားတော့သည်။

သူနဲ့သက်လျာ ရင်းနှီးမှုက အရမ်းကြီး မတိုးတက်
ဘဲပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ သက်လျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်
အယှက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သက်လျာရဲ့အလှက တစ်ကျောင်လုံးကို နာမည်
အနုစာမို့ သက်လျာကို လာကြည့်ခဲ့သည့် ကောင်လေးတွေရဲ့
ကြည့်တွေ့ကြောင့် သူ ရင်ထဲမှာ သဝန်တိုပြီး ပူလောင်ခဲ့ရခြင်းပါ။

သူနဲ့ကိုယ်က တရားဝင် ချစ်ခွင့်မရှိသေးတဲ့အပြင်
အချစ်စကားတောင် ဖွင့်မပြောရသေးတာက သူ့ရင်ကို ပူလောင်
စေပင် ...

သူ့မှာ သက်လျာနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တဲ့ အချိန်မှာတောင် သက်လျာကို ဘာစကားမှမပြောမိဘဲ ဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ငုံ့ခုံပစ်ကြီး ငြိမ်နေလိုက်မိပါတော့သည်။

“ဝုဏ်တု ... ရှင် ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ... ”

“ဘာမှ ... မဖြစ်ပါဘူး ... ”

သူ့အသံက တိုးတိတိကြီး ထွက်သွားရသလို တူဆီသိပ်သည်းသည့် မျက်နှာမည်းကြီးနှစ်ခုကလည်း မကျေနပ်ဖြစ်သွားကာ တွန့်ရှုံ့သွားရသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ... ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောပေါ့ ... ”

“ကျွန်တော် ... မကြည့်ချင်လို့မကြည့်သေးတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ ... ”

“ဪ ... ဒါဆို ... ကျွန်မကို စကားမပြောတော့ဘူးဟုတ်လား ... ”

“ဟာဗျာ ... သက်သက် ကတ်သတ်မပြောနဲ့ဗျာ ... ”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို သွားတော့မယ် ... ”

“ဟာ ... သက် ... သက်လျာ ... နေဦး”

အခုမှပဲ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးသူအရှေ့ကနေ ထထွက်သွားသည့် သက်လျာလက်ကလေးကို သူ့ဗျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး တားလိုက်မိသည်။

အဲဒီတော့မှ သက်လျာက မျက်နှာလေးမော့သွားပြီး သူ့ဆွဲကိုင်လိုက်သည့်လက်ကလေးကိုလည်း အတင်းပြန်ရုန်းယူလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမရုန်းတာ အချည်းအနီးပါပဲ။

သူက သူမလက်ကလေးကို တင်းနေအောင် ထွေးဆုပ်ထားရင်းမှ ရှက်ဒေါသတွေနဲ့ ရဲနေသည့် သူမမျက်နှာလေးကို နှိပ်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်းရင်ဖွင့်သွားတော့သည်။

သူ့ရှက်မနေအားတော့ပါဘူး။

နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒအရ သူ့ရဲသွားရပြီဖြစ်သည်။

“သက်လျာ ... အေးအေးဆေးဆေးပြန်ထိုင်ပါ”

“ရှင် ... လက်ကိုလွှတ်ပေးနော် ... ”

သူမကလည်း မခေ။

လက်ကလေးကို သူ့လက်ထဲကနေ အတင်းဆောင်ရုန်းယူရင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ဖိကိုက်ကာ ဒေါသကိုမျှသိပ်ထားဆဲလေသည်။

“ပြောနေတာကြားလား၊ ဂုဏ်တုရဲ့ ရှင်ဟာ ရိုးသလိုအသလို နဲ့ ဒါမျိုးကျတတ်တယ်”

“သက်လျာ ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ သက်လျာမသိဘူးလား ... ”

“ဘာမှမသိဘူး ... ဖယ် လွတ် ... ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်ရှင်ဟာ” အခွင့်အရေးယူတဲ့ ယောက်ျားကျွန်မက အခွင့်အရေးယူတဲ့ယောက်ျားတွေကိုမုန်းတယ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ... အခွင့်အရေးယူတဲ့ ယောက်ျားလောက်မုန်းတာမရှိဘူး ... ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ... မိန်းမချောတွေကို မျက်နှာမာလို့ရင်မောနေတာ ... သက်လျာဘာမှမသိဘူးဗျာ ရပါတယ်။ သက်လျာ ကျွန်တော့်ကို မခင်လည်းရတယ် ... ကျွန်တော်ခံစားပြီး ပေါက်ကွဲသွားတာပါ ... သက်လျာကို တခြားယောက်ျားတွေ အတန်းထဲမှာလာကြည့်ကြတာ ကျွန်တော်ရင် မခံနိုင်ဘူး ... ”

သူက သက်လျာမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်နှင့်စိုက်ကြည့်ပြီး သက်လျာလက်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် ခေါင်းကြီးငုံ့ချပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ် ညိုလက်နှစ်ဖက်ယှက်တင်ပြီး ရင်မောစွာ သက်ပြင်းမောကြီး ချပစ်လိုက်မိသည်။

သူ ... ဘာဖြစ်သွားမှန်းကိုမသိဘူး။

အရင်တုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာရဲ့ရဲတောင်မကြည့်ရဲအောင် အရှက်အကြောက်ကြီးခဲ့သည့်သူ ... အခုတော့ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ... အဖြူအစူ အထင်သေးကြီးကိုခံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ပိုဆိုးတာက အဲဒီမိန်းကလေးက သူချစ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင် ... ။

သူဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ... အာစီးကြီးထည့်ပေးသလို ငုံ့စုံပစ်ခေါင်းကြီးငုံ့ချလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ...

သူမက သူ့အရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်ပြီး ကျွန်တော်ချောမော့သလို စိုက်ကြည့်လာသဖြင့် သူ့မျက်နှာကြီး ဆတ်ဆတ်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ... ဘာပုံစံလဲ ဂုဏ်တု ... ”

“တော်ပါပြီဗျာ ... ကျွန်တော်က အရိုး အ၊အကောင်ပါ”

“ဂုဏ်တု ... ဒါဆို ရှင်က ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်ရင်ထဲ
ပြဿနာ တက်နေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ...”

“ ”

“ဟုတ်လားလို့ ... ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ”

သူကလည်း ဘာမှအထွေအထူး စာဖွဲ့မနေတော့
တွင်းတွင်းရှင်းရှင်းကြီး ပြောချလိုက်သည်။

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့မှ သူမကလည်း သူ့ရင်ထဲ
အစာမကြေခဲ့တာတွေကို သဘောပေါက်သွားသည်ထင်သည်။

ဘာစကားမှထပ်မပြောတော့ဘဲ သူ့အရှေ့မှာ
ခေါင်းကလေးနဲ့ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

ဒီကနေ့မှာတော့ ထူးထူးခြားခြား သူမအနောက်
နေ ဂုဏ်တု ကားနဲ့လိုက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူမ မျက်
နှာလေး ပိုင်းစက်သွားသည်အထိ အံ့ဩသွားရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ သူမအနောက်ကနေ အခုလို လိုက်လာ
တယ်မသိ ... ။

ကျောင်းမှာလည်း နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာ။

ထူးတော့ထူးဆန်းသည်မို့ သူမက ကားကို ခြံထဲထိ
ဆင်းမဝင်သေးဘဲ ဘက်(စ်)ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ဂုဏ်တု ကားနဲ့
ဆွဲလျက် မောင်းလိုက်တော့ ဂုဏ်တုက သူမကိုမျက်လုံးကြီးအပြုံး
ဆူး စိုက်ကြည့်ပြီး အားနာသလိုကလေး ပြုံးပြလာခဲ့လေသည်။

သူမကလည်း ယောင်အမ်းအမ်းကလေး ပြန်ပြီး လိုက်ရင်းက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်တု ... ရှင် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ”

“ဟို ... သက်လျာ နောက်ကိုလိုက်ကြည့်တာပါ ... ”

“ဟင် ... အဲဒါများ ... ကျောင်းကတည်းက ပြောလိုက်လား ... ကျွန်မအိမ်ကို အလည်ခေါ်မှာပေါ့ ... က ... ကျွန်မခြံထဲကို ကားမောင်းဝင်သွားမယ် ... ရှင်အနောက်က လိုက်လာခဲ့ ဟုတ်လား ... ကျွန်မ ရှင်ကိုအလည်ပေါ်တယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

သူကလည်း ရိုးသားသူမို့ ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံတာကို သူမကလည်း ဘာမှစိတ်အမျက်မထားဘဲ သူ့ကိုအိမ်ထဲ အလည်ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ပါသည်။

“လာ ... ဂုဏ်တု ... ”

ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်ဝင်ချင်း သူ့ကို လှည့်ခေါ်တော့ သူက သူမတို့ဧည့်ခန်းဖွဲ့စည်းပုံကို အကဲခတ်နေတာမို့ ဖျပ်သွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူမ တိတ်တိတ်ထဲ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

တကယ့်ကိုရိုးတုံးတဲ့လူပဲ။

ဒါ ... သူမကိုနောက်ယောင်ခံပြီး သူမတို့ရဲ့ကြွယ်ဝမှု အဆင့်အတန်းကို လိုက်အကဲခတ်တာ သူမက မသိဘဲနေမလား။

ဒါပေမဲ့ သူမစိတ်မဆိုးပါဘူး ... ။

သူ့ရဲ့ရိုးသားမှုကို ပိုတောင်မှ သဘောကျမိသွားသေးသည်။

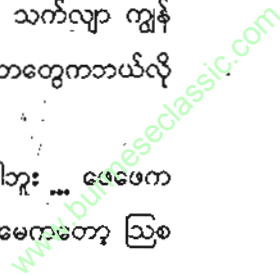
“ဂုဏ်တု ... ကော်ဖီ သောက်မလား ... အအေးသောက်မလား ... ”

ဧည့်ခန်းဆိုတာကြီးမှာ မှီပြီး ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး သူမကို စိတ်ကြည့်နေသည့်သူ့ကို သူမက မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြုံးစိစိမေးလိုက်တော့ သူကလည်း ရှက်သွားသည်ထင်သည် ... ။

ခေါင်းကြီးဆတ်ခံနဲ့ချလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... အအေးလေး သောက်ရကောင်းမလား ... ရပါတယ် ... ကော်ဖီပဲဖျော်လိုက်ပါ ... ဟို သက်လျာ ကျွန်တော် ဒီကိုလိုက်လာတာကို သက်လျာ မိဘတွေကဘယ်လို ထင်မလဲ မသိဘူးနော် ... ”

“ကျွန်မ မိဘတွေလား ... ဘာမှမပြောပါဘူး ... ဖေဖေက ကုမ္ပဏီသွားတာ မပြန်သေးဘူး ... မေမေကမတော့ ဩစ

ကြေးလျမှာ ကျွန်မကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး
ဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့က အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ နယ်ကန်
ပြီးခွဲနေတာ ... ကျွန်မကလည်း ဖေဖေလို မြန်မာပြည်ကို
ချစ်တယ်လေ ... ”

“ဟာ ... ဒါဆို ... သက်လျာ မိဘတွေက ကွဲနေတယ်ပေါ့
သက်လျာ တော်တော်ခံစားရမှာပဲနော် ... ”

“ဟင့်အင်း မခံစားရပါဘူး ... ဖေဖေနဲ့ မေမေကခွဲသာနေ
တာ ကွဲမှမကွဲတာ ... ဖေဖေက နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ
မေမေ့နောက်ကို လိုက်သွားတယ်လေ ... ”

“ဟင် ... ယောက်ျားကလိုက်ပေါင်းရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဂုဏ်တုကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောတတ်တယ်
ကဲ ... ထားပါတော့ ... ရှင့်အကြောင်းကိုမေးမယ် ... နှင့်
ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေးချောင်းပြီး
လိုက်လာခဲ့ရတာလဲ ပြောပါဦး ... ”

“ဟိုဒင်း ... သက်လျာ ... လိပ်စာကို သိချင်လို့ပါ ... ”

“ဟင် ... ကျွန်မနောက်ကိုလိုက်တာ လိပ်စာသိချင်ရုံသင်
သက်နဲ့ ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သက်လျာ ... ”

“ဪ ... ကျွန်မနဲ့ စကားပြောချင်လို့ လိုက်လာတာ
မဟုတ်ဘူးပေါ့ ... လိပ်စာသိရုံတင်ပေါ့ ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့
ကျွန်မအိမ်လိပ်စာက ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ ... ”

သူက အပြောရခက်တဲ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကြီးကို တဖြိုး
ဦးကုတ်လိုက်တော့ သူမသဘောပေါက်သွားရသည်။

ဒါ ... သူ့အဖေ ချမှတ်လိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တစ်ရပ်ပဲ
ဆိုတာ သက်လျာ သဘောပေါက်သဖြင့် သူ့ကိုမြတ်နိုးသည့်မျက်လုံး
ကလေးတွေနဲ့ပဲ ငေးခနဲစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ဖြေလာမဲ့အဖြေကို ငဲ့လင့်
စောင့်ဆိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး ... ဂုဏ်တုရယ် ... ”
သူ့အဖြေကိုမစောင့်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ဖွင့်မေး
ဆိုက်တော့မှ သူက တိုးတိုးလေးဖြေလာခဲ့လေသည်။

“ဟိုလေ ... ဖေဖေကသိအောင် စုံစမ်းခိုင်းလို့ပါ ... ”

“ဟင် ... ဂုဏ်တု ... ဖေဖေက သိရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်နဲ့သက်လျာက
သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ သိထားလို့ပါ ... လူငယ်တွေကိုစွဲ
ဝင်စွက်ဖက်တဲ့သဘောလောက်ပါ ... ”

“ဪ ... ”

www.burmeseclassic.com

သူမ ရယ်ချင်လွန်းလို့ မျက်နှာလေးကို တစ်ဘက် လှည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ရပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သဖြင့် သူမက သူ့ကိုမျက်လုံးကလေးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး ...

“ဟင် ... ဂုဏ်တု ... သွားတော့မလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သွားတော့မယ် ... ”

သူက ခေါင်းကလေးကိုကုတ်ပြီး အားနာသလို ရှုထင် သလိုနှင့် မပွင့်တပွင့်ပြီးလိုက်တာကို သူမက ရင်ခုန်စွာစိုက်ကြည့် မိသွားရသည်။

“ကဲပါ ... ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်မနေတဲ့ နေရပ်ကို နှစ် ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားပြီပဲ ... ကဲ ... ကြပေတော့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ကျွန်တော် အားနာပါတယ်ဗျာ ... သက်လျာရယ် ... ကျွန်တော်က မလိမ်တတ်လို့ပါ ... ”

“မလိမ်တတ် ... မညာတတ်ပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုတော့ အကဲခတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား ... လှေထဲ သုံးသပ်တတ်တယ်မဟုတ်လား ... ”

“ဟာဗျာ ... သက်လျာကလည်း ... မဟုတ်တာဗျာ”

သူက ပြောပြောပြေးပြေးပုံစံဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲကနေ ခပ်သွက်သွက်ကြီး ထထွက်သွားပါတော့သည်။

သူမကတော့ သူ့ရဲ့ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် အကဲခတ်မှု ကြီးကို စိတ်မဆိုးမိသည့်အပြင် တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီးသဘော ကျ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

(၉)

ဒီကနေ့မှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေအုပ်စုလိုက်ဖွဲ့ပြီး ကန်တင်းမှာ တပျော်တပါး စားပွဲသောက်ပွဲ ကျင်းပလိုက်ကြသည်။

နေ့လတို့ ဝတီတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မှာနေ ကြတုန်းမှာပဲ သက်လျာနဲ့သူကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ငေးမောစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ခဲ့မိသည့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ အချစ်ရည်တွေဖြင့် ဝေသီနေတာ သူတို့နှလုံးသားက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွားရသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း နွေးမြမြလေး ရင်ခုန်လှိုင်းဖြိုက်ခတ်သွားသည်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... တစ်ယောက်မျက်နှာကိုထားစဉ် တစ်ယောက်ကြည့်ကာမဝတယ် ...”

“ဟာ ... ဟိတ်ကောင် ... နေလ ... မင်းပါးစပ်ကြီးပိတ်ထားစမ်းကွာ ...”

သူထအော်လိုက်တော့မှ နေလက ခံလာပြန်သွားပြီး ပခုံးကြီးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ သူ့ရဲ့ ဗီအေတိုင်း ဖောက်လာပြန်လေသည်။

“ဘာလဲ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီစားပွဲမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လို့ ထင်နေတာလား ... ငါတို့လည်း ဒီပါသေးတယ်ကွာ ... နော် ... ဝတီ ...”

“သေလိုက်ပါလား ...”

“ဟာ ... မသေနိုင်သေးပါဘူး ဝတီရယ် ... အဲဒီလိုတော့ မသေခိုင်းလိုက်ပါနဲ့ဦးနော် ဝတီ ...”

“တော်ကြပါတော့ကွာ ... မင်းတို့ကလည်း သူများတွေ ကောင်းစားနေတာကို ကပျက်ယပျက် မလုပ်ကြနဲ့ကွာ ... တေတေနိတ်ကြ ...”

“ဘာလဲ ... တေတေနိတ်ဆိုတာ ...”

“တေတေနိတ် ... တိတ်တိတ်နေ ... မသိရင်မှတ်ထား ... မင်း ငါ့ကိုဆရာခေါ် ... ဒါပဲ ...”

သူမတို့အုပ်စု အဖွဲ့ကျပြီး သောခနဲရယ်မောလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ပြဿနာက ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့သည်။

ပြဿနာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။

သက်လျာမကြည်တဲ့ပြဿနာတစ်ခုရယ်ပါ။

“ဟယ် ... ကိုဝုဏ်တု ... ရှင်ကလည်း ကျွန်မကိုတွေ့တာ တောင် နှုတ်ဆက်ဖော်မရဘူး ...”

“ဟင် ... ဗျာ ...”

ပြဿနာမှ ဟကယ့်ပြဿနာပဲ။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထဲက ရုပ်ရည်သန့်သန့်

အနားကမားနဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကိုဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း နှုတ်ဆက်တာတို့ သူ့မှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဇေဝေဝေဖြစ်သွားရသည်။

သူမကိုလည်း သူမရင်းနှီးဘဲနဲ့လာနှုတ်ဆက်တယ်။

သက်လျာကတော့ သူ့ကိုတစ်မျိုးများထင်မလားမသိ။

သက်လျာကို သူ ခပ်လန့်လန့်ငေးကြည့်လိုက်တော့

သက်လျာက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးနေတာမို့ သူ့ရင်ထဲကျင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သက်လျာမျက်နှာမူကြီးကို ကြည့်ပြီး သူတွေ့စေ

တိတ်ဆိတ်သွားချိန်မှာပဲ သူမအသံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဟယ် ... ကိုဂုဏ်တု ... ရှင် ... အမှတ်မရှိလိုက်တာ ... ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား ... အန်တီလေးမင်္ဂလာဆောင်မှာ ... အန်တီလေးယောက်ျားမိတ်ဆက်ပေးတဲ့ လှိုင်နီလေး ... ”

“အာ ... ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော်က အဲလိုပဲဗျ ... တစ်ခါနှစ်ခါဆုံးတဲ့သူရဲ့ရှင် ... တကယ်မမှတ်မိတာ ... ဟို ... မလှိုင်နီကို အားနာဗျာ ... ”

သူက အားနာနာနှင့် ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ်ပွတ်ပြီး

လိုက်တော့ သံယောင်နေလက တစ်ခခန်းထလာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင်က လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်သင်္ကေတထားဘူး ... အားနာစရာဗျာ ... မလှိုင်နီတို့ မတ်တတ်ကြီးနဲ့ ... ကျွန်တော်တို့စားပွဲမှာ ... ထိုင်လိုက်ကြပါလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟို ... ဒီက နာမည်တွေကို မိတ်ဆက်ပေးဦး ... ”

လှိုင်နီဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ရဲရဲတင်းတင်း

ပြီး နေလကိုမိတ်ဆက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

ဒီလိုဆိုတော့ နေလတို့က လျင်သလားလို့မမေးနဲ့။ အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်သွားပြီး တစ်ဦးချင်းမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်နာမည်က နေလ ... ဒီကောင်က မိုးကို ... ဟိုဘက်က စိုးမိုး ... သူကတော့ ဂုဏ်တု ... သူက သက်လျာကြင် ... ဝတီနဲ့လာလာ ... အားလုံး အီးမေဂျာ ပနှစ်တွေချည်းပါပဲ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မတို့က Zoo ကပါ ... သူက မြစ်ကရီ ... နှစ်ယောက်စလုံး First year ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ မှတ်ထားပါမယ် ... ”

နေလမျက်လုံးတွေက ထူးထူးခြားခြားကို လှိုင်နီမိတ်နှာလေးမှာ စူးစိုက်ကျရောက်နေတာမို့ ကြားထဲက သူတောင်မိတ်နှာပူသွားရသည်။

သူမကတော့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီစတင်ဖြင့် ခပ်သာသာကလေး ပြုံးပြီး နေလကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်းက သူ့ကိုပဲ စကားပြောတည်လိုက်သည်။

“ကိုဂုဏ်တုက ... စကားတောင်မပြောဘူး ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ”

“ဟာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ နေတယ်
လို့ပါ ... ကော်ဖီသောက်ပါဦး မလှိုင်ရတီ ... ”

“ရှင် ... ကျွန်မနာမည် လှိုင်နဒီပါ ... ”

“ဟာ ... ဆောရီးနော် ... ဆောရီး ... စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ”

“ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်မတို့သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော် ... ဂုဏ်ထူး

ကျွန်မနာမည်ကိုရော ... ရုပ်ကိုပါ ... အသေအချာမှတ်ထ

ပါဦး ... နောက်တွေ့ရင် မှတ်မိအောင်လို့ပါ ... အဟင်း

ဟင်း ... ဒါကြောင့် ကယ်လေးကပြောတာ ... ဂုဏ်ထူး

အရမ်းရိုးတာတဲ့ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ပန်းသတင်း ပန်းချီ

ဆောင် ... လူသတင်းလူချင်းဆောင်တယ် ဂုဏ်ထူး”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို သူတို့အရှေ့က ထထ

သွားတော့မှ သူ့အသက်ဝဝရှုနိုင်သွားတော့သည်။

ဒါတောင် သက်လျှာမျက်နှာမူ မျက်နှာမောင်

ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ဆွေးသွားခဲ့သည်။

မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ထူအမ်းသွားခဲ့ရသည်

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နေလရဲ့နားပင်းသံကြီးနဲ့ထ

လိုက်သံကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟာ ... ဟိုကောင်မလေး ထီးကျန်ခဲ့တယ်ကွ ... ”

“ဟင် ... ”

နေလက ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်က ထီးအနီရဲ့

လေးကို ကောက်ယူပြီး ဟီးခနဲ ထရယ်လိုက်သည်။

“ဟီး ... ဟီး ... အိုကေတာပဲ ... ငါက ဒီကောင်မလေးကို

မြင်မြင်ချင်း ... ”

နေလတစ်ယောက် ရူးချက်ကလည်းနာပျဲ။

ရင်ဘတ်ကြီးကို တဘုန်းဘုန်းရိုက်ပြပြီး (နှလုံးသား

သနာထနေတယ်)အိုက်တင်ကြီးဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာလေး

လှုပ်

“ဟဲ ... ဟဲ ... မင်းတို့သိတယ်နော် ... သွားဦးမယ် ... ငါ

သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ဦးမယ် ... ထီးကိုတော့

ချက်ချင်းပြန်မပေးသေးဘူး ... ဒီထီးကလေးက ငါနဲ့လှိုင်နဒီ

တို့ရဲ့ ကုန်ကြမ်းပဲဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ”

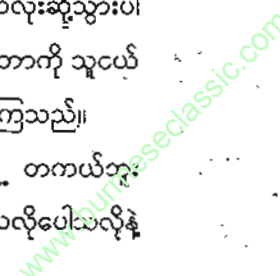
လို့ဆိုပြီး မျောက်အုံးသီးရသလို ပျော်လုံးဆိုသွားပါ

တော့သည်။ နေလ ပျော်လုံးဆိုပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာကို သူငယ်

လေးလုံးက မျက်မှန်းကျိုးကာ မေတ္တာပို့လိုက်ကြသည်။

“သွားမှာဖြင့် သွားစမ်းကွာ ... နာဘူးရာ ... တကယ်ဘူး

လည်း ဘူးတယ် ... ရူးလည်းရူးတယ် ... ရူးသလိုပေါသလိုနဲ့

နာဘူးကျကျတတ်သေးတယ် ... ”

“မရှူးပါဘူးကွာ ... ဘူးရုံသက်သက်ပါ ... အရှူးတော့ အ ...

ခံမလားကွ ... နာဘူးပဲ အမည်ခံတော့မှာပေါ့ ...

မိန်းကလေးတွေ ငါ့ကိုရှိန်မှာ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

“သေမှာ ... သေချင်းဆိုး ... ရုပ်ကဖြင့် HIV ရုပ်ပေါက် ...

ပြီ ... ”

“ဟေ့ ... ဝတီနဲ့လာလာ ... နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါ ခိုး ...

လိုက်ပြီနော် ... နင်တို့လည်း ကိုယ့်ဖာသာ ရှာကြတွေ့ ...

“ဟင်း ... ကြည့်ပါလား ... စကားပြောတာ ... အ ...

ကြီးနဲ့ ... ဒီလောက် ... ပိန်လိမ်ပြီး HIV ရုပ်ပေါက် ...

ကိုလည်း တို့က မစဉ်းစားပါဘူး ... ဘယ်မိန်းမကမှ ...

စားပါဘူး ... ကြောက်လို့ ... ”

“မကြောက်တဲ့လူတွေ့ပြီး ငါမိန်းမရတော့ နင်စိန်တင် ...

စာ ထည့်မလား ... ”

“ဖွီး ... တန်တန်ရာရာ ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားထွက် ...

နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာ ... လာ ... လာ ...

လျာ ... တို့တွေ ... သွားကြဖို့ ... ဒီကောင်တွေနဲ့ ...

စကားပြောရင် အရှူးဓာတ်ကူးသွားမယ် ... ”

ဝတီက အနိုင်ပိုင်းပြီး သက်လျာလက်ကိုဆွဲကာ

အပွဲကနေထထွက်လိုက်တော့ အနောက်ဘက်ဆီက သူ့ရဲ့အသံ

ခံအစ်ကြီးနှင့် ရယ်သံကိုအတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသေးသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမတို့အုပ်စု သူတို့အုပ်စုကို ဘာမှ

ပြောတော့ဘဲ ရောင့်နှုတ်ပိတ် ကားပေါ်တက်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း

အင်းထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“သက်လျာမ ... နင် ... ဂုဏ်တုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ
မဟုတ်လား ... တစ်နေ့လုံးကို နှုတ်ခမ်းချွန်နေတာ
ဂုဏ်တုကလည်း အတန်းတက်နေရင်းနဲ့ နင့်ကိုလှည့်
လိုက်တာ ... ဆရာတောင် ရိပ်မိတယ် ...”

အခုမှ ... လာပြီး အသနားခံလို့ကတော့ သ

တို့က မသနား။

ဟွန်း ... ရိုးသလို အသလိုနှင့် တကယ်တ

သူလည်း ဘာထူးမှာလဲ ... ။

အခုလို ဆတ်စလူးခါတဲ့မိန်းမတွေနဲ့ကျ

လောက်ရိုးအတု လူတွေက ပစ်ကျသွားတတ်တာ ... သူ

မြင်ပူခဲ့သည် ... ။

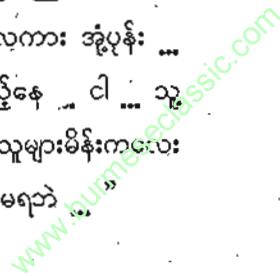
အခုလည်း ဇာတ်လမ်းကတော့ စလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
“အေးလေ ... သူမှာ ... ဒီလို ရင်းနှီးတဲ့မိန်းကလေးရှိနေတာ
အံ့ဩစရာပဲ ... ပြီးတော့ ... အဲဒီမိန်းမက စကားပြောတော့
ကြည့်ပါလား ... တို့ရှေ့မှာတောင် မရှောင်ဘူး ... ခွဲနဲ့ လို့
တောက် ... မိန်းမကိုက ... ရုပ်နဲ့မှမလိုက် ... ချောချော
လေးနဲ့ သည်းလိုက်တာ ...”

ဝတီပြောနေတဲ့အသံတွေက သူမနားထဲမှာ နီးလာ
လိုက်။ ဝေးသွားလိုက်နှင့် သူမဘာကိုမှစဉ်းစားလို့ မရအောင် ဦး
နှောက်ခြောက်သွားရသည်။

ဦးနှောက်ခြောက်ကပ်နေရသည့်ကြားထဲလာလာရဲ့
အသံကလည်း သူမနှလုံးသားကို ပူလောင်သွားခဲ့ပြန်သည်။

“အေးလေ ... ဂုဏ်တုက ရိုးတော့ ... မိန်းမရဲတွေက အတင်း
လိုက်ကပ်မှာပေါ့ ...”

“ကပ်တော့လည်းခွာပေါ့ ... သူက ဘာသွားကြီးပေါ်အောင်
သဘောကျစရာအကြောင်းရှိလဲ ... အလကား အံ့ပုန်း ...
အံ့ပုန်းခုန်တော့ ခြေတုန်တယ် ... ကြည့်နေ ... ငါ ... သူ
ကိုခပ်တန်းတန်းပဲနေတော့မယ် ... ငါ့ကို သူများမိန်းကလေး
နဲ့အပြိုင် လာခင်လိုက်တော့ မရချေးချ မရဘဲ ...”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ... ဂုဏ်တူက နင့်ကိုမှ နင့်ကို သည်းသည်းမည်းမည်း ဖြစ်နေတာပါဟာ ... ဟိုမိန်းမက အရှက်မရှိ အတင်းကပ်ရင်သာ သူ့မှာမလွဲသာမရှောင်သာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ် ... နင်က အဲဒါသူ့ကို သတိလေးဘာလေး ပေးထားပေါ့ ... လူရိုးတွေက ခံရတတ်တယ် ... ”

“ဟဲ့ ... ငါက သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သတိပေးရမှာလဲ ... အဲ့ပုန်းက ငါ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မပြောသေးဘူးလေ ... အရိပ်ပြနေရုံနဲ့ ငါက အကောင်ပါလို့ လက်ဆုတ်လက်ကိုင်ပြလို့ ဖြစ်မလားဟဲ့ ... နင်တို့စဉ်းစားကြည့်ပါလား ငါက မိန်းကလေး ... အဲ့ပုန်းက ... ယောက်ျားလေးလေ ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လိပ်လိုခေါင်းလျှိုနေတာ ... မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ ... ”

သက်လျှာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကားဆီလျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူမကားအနားကနေ ခေါင်းကလေး ငုံ့ပြီး ရပ်စောင့်နေသည့် ဂုဏ်တူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမမျက်လုံးတွေ စူးခနဲတောက်လက်သွားရသည်။

သူ့ကိုလည်း တင်းတင်းမာမာ ပြောပစ်ဖို့ နှလုံးသွင်းဆိုက်သည်။

သူကတော့ အပြစ်ရှိသူပီပီ ရှိသေညွတ်တွား တောင်းခံခံယူတော့မဲ့စတိုင်ဖြင့် သူမမျက်နှာလေးကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်ချက် အသံတိမ်လေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး သူမကိုခေါ်လိုက်သည်။

“သက်လျှာ ... ”

“သက်လျှာ ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဘာအပြစ်မှ မလုပ်မိဘဲနဲ့တော့ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... ”

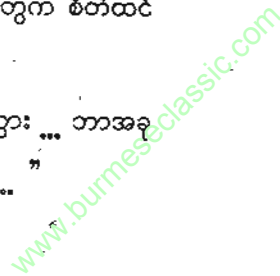
ဒါကျတတ်တယ် ... ။

ဟင်း ... ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလောက်ရိုးတုံးပြီး ခွကျတဲ့ ယောက်ျားကို ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“သက်လျှာ ... ”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ... သူမ လက်ကလေးကို ခနဲရဲလေး ဖမ်းဆွဲကိုင်လိုက်တာမို့ သူမ ဒေါသတွေက စိတ်ထင်ထင် ပေါက်ထွက်သွားတော့သည်။

“သွား ... သွား ... ရှင့်ဟာမနောက်လိုက်သွား ... ဘာအခုမှလာပြီး ချောမယ် ... ငမော့မယ် မကြံနဲ့ ... ”

“သက်လျာကလည်းဗျာ ... ကျွန်တော့်ဟာမ မဟုတ်ဘဲ
ဟို ...”

“ရှင် ... ဘာမှမပြောတော့နဲ့ ... ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်
တယ် ... စိတ်ဆိုးတယ်သိလား ...”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်လျာရင်ထဲက မကျေနပ်မှု
မမျှသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ပွင့်ထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တဘုန်းဘုန်းထုရိုက်လိုက်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေနပ်ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူကတော့ အပြစ်ရှိသူပီပီ သူမဘာလုပ်လုပ်
ငုံငြိမ်ခံနေလေသည်။

(၁၀)

နေလအတင်းကပ်ခေါ်တာကို သူလိုက်လာခဲ့မိတာ
ကို သူ့အမှားဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို သူ့အခုချိန်မှာမသိခဲ့သေးချေ။

နေလကတော့ လှိုင်းနဒီလက်ထဲကို ထီးကလေးပြန်
ပေးလိုက်ရင်းက အခွင့်အရေးရဖို့ကို မျှော်လင့်နေသူဖြစ်သည်။

“လှိုင်းနဒီ ကျွန်တော်တို့ ဟိုနေ့က စကားပြောနေတုန်း
ထီးကျန်ခဲ့တာ ... ဒီမှာဗျာထီး”

နေလက ထီးကလေးကို လှိုင်းနဒီအရှေ့ချပေးလိုက်
တော့ လှိုင်းနဒီက အပြုံးလှလှလေးနှင့် နေလထီးကို လှမ်းယူပြီး
သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စကားပြောလာခဲ့လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော်ဂုဏ်တုကျွန်မတော့ ထီးပျောက်ပြီထင်တာ”

ထီးပြန်ပေးတဲ့သူက နေလ ...
 ကျေးဇူးတင်စကားပြောခံရတဲ့သူက သူ ... ။
 လွဲနေပြန်ပြီမို့ သူက အားနာနာနဲ့ပဲ ပြန်ဖို့နှုတ်ဆက်
 လိုက်ပါတော့သည်။

“မလှိုင်းနဒီ ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“အို ထိုင်ပါဦးလား ကိုဂုဏ်တုရဲ့ ရှင်ကလည်းမတ်တတ်ကြီး
 ထိုင်ပါဦးရှင် ထီးပြန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အထိမ်း
 အမှတ်နဲ့ ကျွန်မကော်ဖီနဲ့မှန်ကျွေးပါရစေ”

“ဟာ ... ရပါကယ် မစားတော့ဘူး သွားစရာရှိသေးတယ်
 ဟေ့ကောင်တွေ လာကြပါကွာ ငါအရေးကြီးလို့ပါ”

သူပျာပျာသလဲငြင်းလိုက်ပြီး စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရန်
 ပြင်နေကြတဲ့သူတို့ လက်မောင်းကိုဆွဲခမ်း ပြောလိုက်တော့ ဟို
 ကောင်တွေလည်း သူ့အနောက်ကို စိုက်လာခဲ့ရတော့သည်။

သူမကတော့ သူ့ကိုဘယ်လိုထင်မယ်မသိဘူး။
 ဘယ်လိုပဲထင်ထင် အားနာပြီး ရောခင်ဖို့စိတ်မကူး
 တော့ပါဘူး ... ။

ဒီတစ်ခါ သက်လျာစိတ်ဆိုးရင် သူ့ဒုက္ခရောက်တော့
 မှာဖြစ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ လှိုင်းနဒီကို အားနာစရာဘယ်လိုဖြစ်တာ
 လဲ”

သူတို့အုပ်စုရဲ့ စကားသံတွေက ဒီဒီရင်ထဲကိုအရှိန်
 ပြင်းပြင်းထိရိုက်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ဒါ ... ဒီဒီကိုတမင် စော်ကားတာနဲ့အတူတူပါပဲ။
 သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မယုံနိုင်သလိုအံ့ဩသွား

ပြီး ဒီဒီကိုပဲ ဝိုင်းအပြစ်တင်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ဂုဏ်တုဆိုတဲ့လူကလည်း ရှင်ပြောတာနဲ့ တစ်ဘာ
 သာစီပါလား ရိုင်းလိုက်တာဟယ်”

“အေးလေ ... ငါလည်း သူ့ကိုလူရိုးလို့ထင်ခဲ့တာ သူကငါ့ကို
 များ ဘယ်လိုမိန်းမလို့ထင်လဲမသိဘူး ... စကားကောင်း
 ကောင်းတောင်မပြောဘူး ... ငါရှက်လိုက်တာ”

ဒီဒီပြောရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မျက်ရည်လေး
 တွေတောင်ရစ်ဝိုင်းသွားရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒီဒီကို စိတ်မကောင်းတဲ့
 ချက်နာနဲ့ကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဒီဒီလက်ထဲက ထီးကလေး
 ထို ဆွဲယူပြီးဖွင့်ဆောင်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

ထီးကလေးကိုဖွင့်ဆောင်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ခေါက်ထီးအနားစပ်မှာ တွဲကျနေသည့်စာရွက်ခေါက်ဖြူဖြူကလေးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒီဒီရင်ထဲမွန်းခနဲ ဆို့ကျပ်သွားတော့သည်။

ရင်ခနဲသွားတယ်လို့တော့ဆိုရမလားမသိ။

“ဟဲ့ ... ကြည့်ကြစမ်း ... ဒီမှာ ... စာရွက်ခေါက်ကလေး ဒါ ဂုဏ်တုကပ်ပေးတာပဲနေမယ် ဒါကြောင့် သူငါတို့နဲ့ မှုတ်နှာချင်းမဆိုင်တာဒီဒီရဲ့”

ဧကရီပြောသလို ဒီဒီကလည်း ယုံကြည်ခံစားသည်။

“ဒါကြောင့်ပြောတာ ဒီဒီကို တစ်ခါမြင်ဖူးရင် စိတ်မဝင်တော့သူမရှိပါဘူးလို့ က ... က ... ဖွင့်ကြည့်ရအောင် အဲဒီစာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းခွာကြည့်လိုက်မယ်”

သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်စာပေးနည်းလေးကို ဒီဒီသဘောကြည်နူးစွာဖြင့် ရင်ခနဲသွားခဲ့ရပါသည်။

သူပေးတဲ့စာရွက်ခေါက်အဖြူကလေးကိုလည်း

ခနဲစွာဖြင့်ပင် ဖွင့်ဖက်လိုက်ပါတော့သည်။

သူရေးထားတဲ့စာသားလေးတွေက ဒီဒီကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ရိုးရိုးကလေးရင်ဖွင့်ထားသည့် စာသားတွေပဲဖြစ်သည်။

သို့ ... လှိုင်းနဒီ ... ဒီဒီလှိုပဲခေါ်ပါရစေနော သူ့ဗျားတွေလို ကျွန်တော်ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ချင်ပါတယ် ကျွန်တော်လေ ဒီဒီမြင်မြင်ချင်း မြတ်မြတ်နှီးနှီးချစ်ခဲ့တာကို ရင်ဖွင့်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှမထင်ပါနဲ့နော် ကျွန်တော်အခုလို ဒီဒီကိုချက်ချင်း ငြင်းဖွင့်ပြောရတာလည်း ဒီဒီကိုလက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ ဒီအကြောင်း ကျွန်တော်မရေးတတ်တော့ပါဘူး ဒီဒီကျွန်တော့်ကိုချစ်ရင် စာပေးပါနော် ... ။

ဒီဒီကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ကျွန်တော်။

သူ့ရဲ့စာအဆုံးမှာတော့ ဒီဒီမျက်နှာလေး လပြည့်ဝန်းစေလို ဝင်းထိန်သွားရပါတော့သည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်းသူက နှလုံးသားစကားဆိုတတ်တယ် ... ။

ဒီဒီထင်သလောက်မရိုးမတုံးသည် သူ့ကိုလည်း ဧက

www.burmeseclassic.com

ရိုက်က ဝေဖန်သုံးသပ်လာတော့သည်။

“လက်စသတ်တော့ဂလိုကို ... ဒီဒီ ရှင်မျက်ရည်မကျတော့
ပြီးစမ်း ... ပြီးစမ်း ကိုလူရိုးတို့ကတော့ အချစ်ကို
နေချင်း ညချင်းမွေးဖွားတတ်တယ်”

“ဒါက နှလုံးသားက ဆန္ဒအရနေမှာပေါ့ ကေရီရယ်
“အံမယ် ... အံမယ် မိန်းမချက်ချင်းကိုမျက်နှာက လှ
ဝန်းကြီးဖြစ်သွားပြီ ဆော့စောကတော့ လငပုပ်ဖမ်းထ
ရုပ်နဲ့ ရှင်ဘယ်တော့စာပြန်မလဲ ဒီဒီ”

ဒီဒီက ပံခုံးလေးကိုအသာကျပြီး နှုတ်ခမ်း

လေးကို စုခွန်လိုက်ရင်းက ...

“မကြာသောအချိန်ပေါ့ကွယ် ဘိုင်စကုတ်ခေတ်ကြီးမှာ
လူရိုးလူကောင်းလေးကိုအချိန်ဆွဲလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ

... ဟဲ ... သူက ... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ယော
တစ်ယောက်ပဲနော် ... ငါကတော့ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာ
လား နှလုံးသားထဲကကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တာ”

“အမလေးဟဲ့ နားကလွဲလာလိုက်တာနော် ... ”

ကေရီစကားတွေကို ဒီဒီကတော့ သာသာထိုးထိုး

ပြီး ခေါင်းကလေးငဲ့လျက် ကြော်ငြာမင်းသမီးစတိုင်ခင်းလိုက်သေး
သည်။

ဒီဒီရင်ထဲမှာ အဲဒီလောက်အထိ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခံစားရတာဖြစ်သည်။

(၁၁)

အတန်းထဲက ထွက်ထွက်ချင်း သူ့ကိုစိတ်ကသိ
အာင့်ဖြစ်စေသည့်အရာတစ်ခုက ဆီးကြီးလိုက်လေသည်။

“ကိုဝုတ်တု ... ခဏနေပါဦး”

တစ်ယောက်တည်းဘယ်မှမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လမ်း
ဆွက်လာနေတုန်း အနောက်ကနေလှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့်
ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ကြီးသွားရလေတော့သည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဟိုကောင်မလေးပါလား ...

“ဝုတ်တု ... ခဏနေဦး”

ကောင်မလေးက သူ့ခြေလှမ်းမရပ်မချင်းခေါ်နေလေ

သူကတော့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကန်ကသူငယ်ချင်းတွေဆီကို ခြေကုန်သုတ်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ ... ဂုဏ်တုဘာဖြစ်လာတာလဲကွ”

သူပျာပျာသလဲဖြစ်လာတာကို နေလက အပြုထမေးလိုက်တော့မှ သူ့အသက်ဝဝရှူနိုင်သွားပြီး နေလကို အေးဆေးဆေးဆေးပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါကွာ ... တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးလာပါတယ် ဟိုကောင်မလေးတွေအုပ်စုနဲ့တိုးလို့ လှမ်းခေါ်နေတုန်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သုတ်လာရတယ် ...”

“ရှူးတိုးတိုး ... ဟိုမှာလာနေပြီကွ”

“ဟင် ... လာနေပြီ ... ဟုတ်လား ... ဒုက္ခပါပဲကွာ”

သူစိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းလိုက်မိကာ ကြားထဲကို ခေါင်းဝင်မတက် ခေါင်းကြီးငုံ့ချလိုက်မိပါတော့

သူ့မတို့ဝင်လာတဲ့ အသံကို ကြားနေပေမဲ့ အားနာပါးနာနဲ့တောင် လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။

“ဂုဏ်တု ... ဒါ ... ရှင်ဘာဆိုက်ဖမ်းတာလဲ ... ဒီလိုအူကြောင်လာရိုက်လို့မရဘူး ရှင်က ထီးပြန်ပေးတာ

အတိုင်းချည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အိုက်တင်ပေးနေရသေးတယ် ကျွန်မသိပ်စိတ်ဆိုတာပဲ ... သိလား ...”

“ဗျာ ...”

“ဂုဏ်တု ... ရှင် အကြောင်ရိုက်နေတာလား ကျွန်မသိပ်စိတ်ဆိုးလာပြီနော် ကျွန်မဆီကို ထီးပြန်ပေးတဲ့ကိစ္စကို ပြောနေတာ ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လိပ်လိုခေါင်းလျှိုနေတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဗျာ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ကျွန်တော်ဘာမှန်းမလည်ဘူး”

“ဘာရှင်”

ဒီဒီအသံက ခပ်စွာစွာကလေး ထွက်သွားခဲ့သည်။

အဲဒီတော့မှ နေလက ကြားထဲက လက်တကာကာ

ခင်ဖျန်းဖြေလိုက်သည်။

“ဟာ ... မလှိုင်းနဒီ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ ... ဒီကောင်က သိပ်ရှက်တက်တာ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟာကွာ ဘာတွေလဲ ငါမှမသိတာ ... မသိဘူးကွာ စိတ်ရှုပ်စရာပဲ”

သူဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတော့ဘဲ အတန်းတက်ခွဲ

လာတော့သည်။

အတန်းမတက်ချင်လို့ အပြင်ထွက်ပါတယ် ...

စိတ်ရှုပ်စရာတွေနဲ့လာတိုးတာ သူတော်တော်နဲ့
ကသိကအောက်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြိုရာမရ လာ
လျှောက်လာတုန်းမှာပဲ သက်လျှာတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးခဲ့ရ
ပြီမို့ သူရင်ထဲက ကြပ်ခဲမှုတွေကို ဖွင့်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

“ဪ ... သက်လျှာတို့ပါလား ကျွန်တော့်မှာ ပြဿ
နဲ့လာတိုးနေတယ် ... ဟို(၂၀၀)ကကောင်မလေးတွေ
ကျွန်တော်ကို ထီးကိစ္စနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာတာ ဘာ
စွပ်စွဲလာမှန်းလဲမသိဘူး ... စိတ်ကိုရှုပ်ပါတယ်ဗျာ ... မ
သက်ချင်ပါဘူးဆိုကာမှ လာလာတိုးနေတယ် ...”

သက်လျှာကို မြင်မြင်ချင်း သူရင်ဖွင့်လိုက်
သက်လျှာက ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးနေပြီးမှ မထိတထိသံလေးနှင့် ...

“အဲဒါ ... သက်သက်ထွင်နေတာ ဒီလိုပဲ မိန်းမတွေက
ရဲတယ်”

“အင်းဗျာ ကျွန်တော့်မှာလည်း သက်လျှာတစ်မျိုးထင်
စိုးလို့ ရှောင်ရှောင်နေရတာ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း

ဘူး ... ကျွန်တော့်မှာ မဖြစ်လို့စကားပြောနေတာကိုလည်း
မသိတတ်ဘူး ...”

“ရှင်နဲ့သူ့အစရှိခဲ့လို့ ... သူက ရှင်ကိုခင်နေတာပေါ့ ...”

“ဘုရားပေးပေး ... ကျွမ်းပေးပေးပါဗျာ ... သတ်လျှာရယ်
ကျွန်တော်မလိမ်တတ်ပါဘူး ကျွန်တော်နဲ့သူ့ အစ်ကိုလေးတွေ
မင်္ဂလာဆောင်မှာပဲ တစ်ခါတွေ့ဖူးတာပါ ဟိုထီးကျန်ခဲ့တဲ့
အပတ်က တစ်ခါရယ် အခုတစ်ခါရယ် ... ဒါပါပဲ သူတို့ငှား
ရင်းနှီးနှီးဘာစကားမှမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး ... ဘုရားစူးရနေဗျာ
ကျွန်တော်သက်လျှာကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ခင်ခင်မင်ခင်
မနေခဲ့ပါဘူး ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ သက်လျှာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးခင်
တာပေါ့ ... ကျွန်မတို့ကိုတော့ မခင်ဘူးပေါ့ ... ရပါတယ်
ကျွန်မတို့ကမှ မျက်နှာမရှိတာ ...”

“ဟာ ... အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး ... ဝတီရယ်”

“သိပါတယ် ရှင်က ... သက်လျှာမှ သက်လျှာပဲဆိုတာ ...
သက်လျှာ ... ဘုရားတယ်ခေါ် ... ရှင်ရုဏ်း ၃က ရှင်မှရှင်ပဲ
ဖြစ်နေတာ ...”

“ဟာဗျာ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ...”

သူက ရှက်ဝဲဝဲကြီးပြောလိုက်ပြီး သက်လျာကို ခွန်
မြတ်နိုးသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ခိုးကြည့်လိုက်တော့ သက်လျာထ
လည်း ရှက်စနိုးလေးနဲ့ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တာကို သူ့ငေးကြည့်ရင်
ရင်ထဲမှာဘယ်လိုကြီးခံစားလိုက်ရမှန်း မသိအောင် သူမကိုချစ်မြတ်
နိုးသွားခဲ့ရသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် သူမမျက်နှာလေးကို သူ့နှေးနှေးလေးနှေး
ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရရင်တော့ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးထဲ
သူနမ်းဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲတစ်ခုက သူတို့နောက်ကျောကို နီးကပ်
ထားခဲ့ပေမဲ့ သူတို့အဖွဲ့ကတော့ ညဘက်မှပဲ ကျောင်းစာကို အာရုံ
မိုက်ပြီး နေ့စာကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ စုစုရုံးရုံးနေမြဲအတိုင်း
နေဆဲပဲ ...။

ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေ့မှာတော့ သူကအခွင့်ရေးတစ်ခုကို
ခံရဲကြီးရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သက်လျာနှင့် နှစ်ယောက်တည်း
အင်းလျားကန်ကို ကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လူရှင်းသည့်ကန်စပ်ကလေး
ဘက်ကို လျှောက်လာရင်းမှ သူ့ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားကာ မျက်နှာ
လေးကို ဘေးတိုက်အနေထားမှ ခိုးခိုးကြည့်ပြီး သက်မောက္ခိတ်
ချရတာ မမောပင်။

ပြီးတော့ အိမ်ကနေ ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး ရေထဲ
သည့် လက်ထဲက စာတမ်းလေးကိုလည်း ခဏခဏလက်က
ဖြန့်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဖတ်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

သူက ... သူ့အတွေးနှင့် ရင်ခုန်စွာ တစ်ယောက်
ငြိမ်သက်တွေဝေနေခဲ့တာကို သက်လျာက မကျေမနပ် ဖြစ်သွား
ပြီး သူ့ပန်းကြိုးကို ဖတ်ခနဲ ပိတ်ရိုက်လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ စိတ်မရှည်သံလေးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်
အော်လိုက်လေသည်။

“ဂုဏ်တု ... ကျွန်မကိုခေါ်လာပြီး ဘာစကားမှလည်း
မပြောပါလား”

သက်လျာအဲဒီလိုပြောလာတော့မှ သူ့ရင်ထဲက နေ
မသားစိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေခဲ့သည့် နှလုံးသားက ဒိန်းခနဲဆောင့်နှုတ်
သွားပြီး သူမကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် စွန့်အေးကြောင်
စွာ သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမမျက်နှာလေးက အခါတိုင်းထက် ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်
မွေ့နေတာက သူ့ကိုပိုပြီး ရင်ခုန်ကြမ်းစေခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အရဲစွန့်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့လက်မသွက်ရင်
သူပဲနောက်ကောက်ကျသွားမည်။

ဒါကိုအထာပေါက်သည့်သူက လက်ထဲက စာတမ်း
ကလေးကို သူမမြင်အောင် ဖြန့်ပြီး သူမကိုစကားမပြောဘဲ ခပ်ငြိမ်
ငြိမ်ကလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

သိပ်မကြာပါဘူး ... ။

သူ့ရင်ခုန်စောင့်ဆိုင်းနေသည့် သူမရဲ့အသံကြည်
ကြည်လေးကိုကြားလိုက်ရပါသည်။

“အမယ်လေး ... ဂုဏ်တု ... ရှင်တော်တော်လည်တာပဲ
နော်”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့”

“အံမယ် ... ရူးချင်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့”

“ဟာဗျာ”

သူ့မျက်နှာကြီးရဲခနဲဖြစ်သွားသည်အထိ ရှက်သွားခဲ့
ပေမဲ့ သက်လျာနဲ့ရောပြီး ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

ပြီးတော့ ရင်ခုန်စွာဖြင့်လည်း သက်လျာမျက်နှာလေး

အနီးကပ်လေးကြည့်နေရင်းမှ ကိုယ်ရေးထားတဲ့စာတမ်းကလေး
ကို ဖတ်လိုက်မိသေးသည်။

“သက်လျာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ တဲ့ ...”

ဘယ်လောက် သေသပ်လှပလိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့ရည်းစား
စကားပြောနည်းလဲလို့။

ဟား ... ဟား သဘောကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ ...

အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လူရိုး လူအေးမှ ဒဏ်မခံနိုင်

ဘူး ... ။

နှလုံးသားစာတမ်းအလိုလို ထွက်ကျလာတော့တာ

ပါပဲ ... ။

ဒီခံစားချက်မျိုးတွေနဲ့ပဲ သူကြည်နူးမိနဲ့မှူးနေတုန်း

မှာပင် သက်လျာရဲ့အသံနဲ့နဲ့လေးကို ရင်ခုန်စွာဖြင့် ကြားလိုက်ရ
ပြန်သည်။

“ရှင်လက်က ဘာရေးထားတာလဲ ဖတ်ပြပါဦး”

“ဟာဗျာ ... သက်လျာကလည်း ကျွန်တော့်ကို အနိုင်မကုန်

ပါနဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော် အဲဒီစာမျိုးရေးတာ သက်လျာနဲ့တွေ့

ပြီး တစ်ပတ်အကြာကတည်းကပါ ... အဲဒါကိုသက်လျာ

ယုံတယ်မို့လားဟင် ... ”

“ဘာစကားမျိုးလဲ”

သက်လျာက မချိုမချည်မျက်နှာပေးနဲ့ ပြောတော့
သူစိတ်ထဲ နည်းနည်းရဲသွားပြီး သက်လျာလက်ကလေးကို ဇွတ်ခနဲ
လှမ်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သက်လျာက လက်ကလေးကို ရုတ်လိုက်
သဖြင့် သူ့လက်ကြီးရှက်သွားပြီး ရှက်အမ်းအမ်းကြီးရယ်လိုက်မိတော့
သည်။

“အဟွန်း ... ဟွန်း သက်လျာကလည်းဗျာ ... ကျွန်တော်
ကိုမနောက်ပါနဲ့ ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား
ဟင် ... ”

“ရှင်ကိုဘယ်သူက ချစ်နေတယ်လို့ထင်လို့လဲ ... ခင်တာပါ
ရှင်ကိုရိုးသားတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်ရုံတင်
ခင်ခဲ့တာပါ ... ”

“ဟင် ... ”

သက်လျာမျက်နှာက တဖြည်းဖြည်းတည်သွားတာမို့
ရင်ထဲက ရင်ခုန်သံတွေ တုံ့ခနဲရပ်တန့်လို့သွားပါတော့သည်။

ဒီလိုဆို သူ့ထင်မြင်ချက်တွေ မျှော်မှန်းချက်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ သွားပါပြီဆိုသည့်အတွေးဖြင့် ...

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ထို ဝမ်းနည်းသွားပြီး ခေါင်းကြီးကိုခွဲချလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်က တော်တော်ဆိုးတာပဲလို့ နောင်တ ဖြင့်ကြေကွဲနေတဲ့အချိန်မှာပဲ သူမရဲ့သရော်တော်တော်အသံလေးထီ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ကောင်လေးတစ်ယောက် သူ့ကိုဖြို ခချစ်ဘူးဆိုတော့ ငိုတော့မယ် ... မျက်နှာကြီးက မိန်းမကြီး ကျနေတာပဲ ... ရဲပြီးပြီတော့မဲ့မိုးလို မှိုင်းနေတာပဲ ... ”

“ဟင် ... သက်လျာ ကျွန်တော့်ကို ... ”

သက်လျာရဲ့မျက်နှာဝှေးကို သူ့အငမ်းမရမော့ကြည့် လိုက်တော့ သူမမျက်နှာလေးက သူ့ကိုကျီစယ်နေသလို ပြုံးစိစိဖြစ် နေတာမို့ သူပိုပြီး ရင်ခုန်အသည်းယားသွားသည်။

ရင်ခုန်အသည်းယားစိတ်ဖြင့် သူ့သက်လျာမျက်နှာ လေးကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ ဘယ်လိုမှ မမျှီသိပ်နိုင်အောင် ရင်ထဲထဲ သိချင်စိတ်တွေကို ဖွင့်မေးလိုက်မိသည်။

“သက်လျာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် ... ပြောပါဦး ... ကျွန်တော့်ရင်တွေတုန်လို့ပါ သက်လျာရယ် ... ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်နော် ... ”

“ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောဘူးလို့ လဲ ... ”

သက်လျာက သူ့အသည်းယားအောင် မျက်စလေး

ဖြူးမေးလာတာမို့ သူပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားရတာ သက်လျာမျက် နှော့ချောလေးကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အမလေး ... ”

“ဟင် ... သက်လျာ ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ”

“ရှင် သရဲများစီးနေတာလားဟင် ... ကျွန်မကြောက်လိုက် တာ ... ရှင့်မျက်လုံးကြီးက ပြူးပြီးလည်နေတာပဲ ... ”

“သက်လျာကလည်းဗျာ ... နောက်မနေပါတော့နဲ့ ... ကျွန် တော် ရင်ခုန်လွန်းလို့ပါ ... ပြောပါ သက်လျာရယ် ... ကျွန် တော့်ကို မညည်းစမ်းပါနဲ့နော် ... ”

“ယူက ... တို့ကို တကယ်ချစ်တာလား ... ”

“တကယ်ချစ်တာပါဗျာ ... တစ်ဘဝလုံးစာချစ်တာ ... ”

“မယုံပါဘူး ...”

“ ... ”

သူသက်လျာရဲ့နှုတ်ခမ်းထွေးထွေးလေးကိုစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ သူ့ရင်ထဲ ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံလာခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ “မယုံပါဘူး” လို့ပြောထွက်ရဲသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း သူ့နှမ်းချင်စိတ်ပေါက်လာသည်အထိ ရဲတော်လာရသလို ...။

သက်လျာကိုချစ်ခဲ့မိသည့် ရင်ထဲက အချစ်ထွေးသူ့ကိုလူရိုးလူအေးဘဝကနေ ချစ်ရသူလေးကို နွေးနွေးလေးချစ်ခြင်းနာချင်သည်အထိ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဂုဏ်တု”

“ဟင်”

အတွေးတွေနှင့် သူ ကြည်နူးမိန့်မှူးသွားချိန်မှာ သက်လျာခေါ်သံလေးက သူ့ကိုစွန့်စားအကြောင်ငေးသွားရလေသည်။

“ဟယ် ... တစ်မျိုးကြီးပဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ

သံရဲ့ လျာမျက်နှာလေးကို အချစ်ခိုးဝေစွာစိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချ

လေးလေးကြီးပြောချလိုက်သည်။

“သက်လျာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ ပြီးတော့”

“အင်း ... ပြီးတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ ... အမေ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဘယ်လိုမှစိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

သက်ကိုလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်တော့ ...

သက်ကိုယ်လုံးက ...

သူ့ရင်ခွင်ဆီသို့ အိမ်နဲ့ပြိုင်အလာ သူ့မျက်လုံးတွေ

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ နွေးခနဲခံစားလိုက်သည့်အသိတစ်ခုနှင့်အတူ သက်သာရင်ဘက်ဆီက ရင်ခုန်သံကလေးတွေကို သူ့သိရှိခံစားလိုက်ရတော့သည်။

ခံစားမှုတွေက အချိန်ဘယ်လောက်ထိကြာသွားသည်

သိ ...။

သူ့သတိရလာသည့်အချိန်မှာတော့ သူ့ချစ်သူလေး

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးမော့ပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလာလေးက ...

သူ့ကိုဘာစကားမှမပြောမိတော့ ချစ်သူလေးကို

နွေးနွေးလေးစိုက်ကြည့်ပြီးပြလိုက်မိသည်ပဲဖြစ်သွားတော့သည်။

ဘယ်လောက်ရိုးစဉ့်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်
ကိုယ့်ချစ်သူကိုနှမ်းတတ်လာခဲ့တာပဲ ဆိုတာကို သက်လျာ ယုံကြည်
လက်ခံလိုက်ပြီးဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

(၁၂)

“မိန်းမတွေ ကျုပ်ဂုဏ်တုကို စာပြန်တော့မယ်”

ဒီဒီရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မမျိုးသိပ်နိုင်တော့သည့်

အဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကို ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... မပြောဘူးလား ... ငါတော့ သူ့ပုံကြည့်ရတာ အိစိုစိုနဲ့
နော် ... ကြည့်ရတာ ပါမလုံပုံမလာ စာပေးပြီး မေ့ထားတဲ့
ယောက်ျားစားထဲများပါသလားလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်”

“နေလ ... ပြောပုံအရတော့ ဂုဏ်တုက သိပ်ရှက်တတ်တော့
စာပေးပြီး ရင်မဆိုင်ရတာလို့ပြောတယ် ... ဟိုတစ်နေ့က
လည်း နေလက ကျုပ်ကို စကားခေါ်နေတယ် ... ဂုဏ်တု
တော့ အပြတ်ဆွေးနေပြီတဲ့ ... ”

“အေးဟာရှင်သဘောပဲ ကဲ ... စာကရော ဘယ်လိုပြန်
လဲ ရေးပြီးပြီလား ရေးပြီးရင်ပြုစမ်းပါဦး”

“မရေးရသေးဘူ ... ဒီမှာကြည့် ငါရေးပြမယ် ...”

ဒီဒီကသူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခိုင်ယာရီစာအုပ်
ဖွင့်လိုက်တော့ သူတို့တတွေက အပြူးအပြိုင်ကြည့်လာတော့ သူ
သူမက ဘောပင်လေးကိုကိုင်ပြီး သူရဲကြည်လင်
မျက်နှာချောချောလေးကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ခုန်စွာပြုံးလိုက်မိ
သည်။

“အမလေးဟဲ့ စိတ်ကူးအယဉ်လွန်ပြီး ပြုံးမနေစမ်းပါနဲ့ စာ
မှာဖြင့်ရေးစမ်းပါ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီမှာကြည့် ... ရေးပြမယ်”

“ဂုဏ်တု ... နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒအရ ... ကျွန်မ စာပြန်
လိုက်တယ်ဆိုရင် ရှင်အယ်လိုယံကြည်မလဲ ဟင် ...”

လှိုင်းနီ

“အံ့မယ် ရှင်က ... စတန်မိန်းမ”

စာဖတ်လို့အပြီးမှာ ဒီဒီက စာရွက်ကလေးကိုအ
ခေါက်လိုက်ပြီး ဂုဏ်တုကိုစာပြန်ဖို့အတွက် နေလကိုပဲ ဒီစာ
ပေးဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဂုဏ်တုကိုတော့ ဒီဒီဒါရိုက်ကြီးမပေးရဲခဲ့ချေ ...

နေလကတစ်ဆင့်ပေးဖို့ ဒီဒီ ကေရီလက်ထဲကိုစာ
ဘလေးထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟယ် ... ငါကပေးပေးရမယ် ... ဟွန်း ... ရှက်လိုက်တာ
နော် ...”

ကေရီက မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနဲ့ကွယ်ပြီး
လူးဖလူးမှုတ်လိုက်ပြန်သဖြင့် ဒီဒီကအရှက်ပြေလေး ပါးစပ်ကလေး
ဒီလျှက် ဇက်ကလေးပူပြီး ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

“အဟင်း ... နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒအရ မြန်သွားရတာပါ ကေရီ
ရယ် သူ့မျက်နှာလေးက သိပ်ချောတာပဲနော် ... ချောသလို
လှသလိုကြီး ...”

“ဒါပေါ့ကွယ် ... ရှာမှရှားတဲ့ ယောက်ျားမျိုးက ရှင်ကိုချစ်
တယ်ဆိုတော့ ရှင်လက်ခမောင်းခတ်ပေတော့ ...”

“ဂုဏ်တုကို ငါဘယ်လိုချစ်မှန်းမသိဘူး ...”

ဆိုတဲ့ ဒီဒီရဲ့နောက်ဆက်တွဲစကားသလေးတွေက
တန်တင်းရောက်လို့ သူတို့အုပ်စုနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်
ထိုမှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။

ကန်တင်းမှာ နေလတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဂုဏ်တုကိုမတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်အမောမပြေဖြစ် သွားရသည်။

“ဂုဏ်တု ... မပါဘူးလား နေလ ... သူက ... ဘာလို့လို့လဲ မလာဘဲ ရှောင်နေရတာလဲ ... ”

“သူက အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်မဖြောင့်ထင်တယ် ... မင်းတို့ပဲ ဒီဒီဆီသွားလိုက်ပါဆိုလို့ တွေ့တော်တို့ပဲလာခဲ့ရတာ ... သူကတော့ ဟစ်ယောက်တည်း (Feel) ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့ဗျာ ... ”

“ဒါမျိုးကျ ... တတ်တယ် ... တစ်ခါမှ ကျွန်မတို့နဲ့ဆိုင်စကားလည်းပြောဘဲနဲ့ ... သူခံစားနေရတာကို ကျွန်မဘယ်လိုအသိအမှတ်ပြုဖို့ပေးရမှာလဲ ... ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ”

“နေလ ... ရှင်ပဲ ဒီစာလေးကို ဂုဏ်တုကိုပေးပေးပါနော် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဒီဒီက ဂုဏ်တုကိုစိတ်ဆိုးနေပြီဆိုတာ ပြောလိုက်ပါဦး ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဒီဒီတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး နေလတို့အရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဒီဒီရင်ထဲမှာ ဂုဏ်တုရဲ့လုပ်ရပ်ကြီးကို ကျေနပ်မိသလို အရှက်ကြီးရှက်သွားခဲ့မိသေးသည်။

ဒီဒီက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အရှက်မရှိသလိုများ ဖြစ်နေသလားမသိချေ။

“ဟဲ့ ... ဒီဒီ ... ဟိုမှာ ရှင့်ဂုဏ်တု တွေ့လား ... တွေ့လား ဟိုတလောက တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ မိန်းမချောချောနဲ့ ကြည်နေတာ ... ”

“ဟင်”

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ (Class) ဖျက်ပြီး အင်းယားကန်ဘက်တို့လျှောက်လာခဲ့မိကာမှ ဒီဒီရင်ကိုပိုပြီး မူးနောက်သွားခဲ့ရသည်။

မြင်တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းက တကယ့်ကိုမယုံနိုင်စရာပဲ။

ဒီဒီကိုသိပ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကြည်နေတာ ဒီဒီဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့။

မိန်းမက ... ဂုဏ်တု ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေး
ဝင်ပြီး ဂုဏ်တုခါးကြီးကို တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားတာ။

ဒီမြင်ကွင်းကြီးကို ဒီဒီဘယ်လိုမှ ဆက်ကြည့်မေး
နိုင်တော့သည့်အဆုံး ချာခနဲမျက်နှာလွှဲပစ်ကာ တောက်တစ်ချက်
ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိသည်။

“တောက် ... ရိုးသလို အသလိုနဲ့ ကဲလိုက်တာ ... ကဲလိုက်
တာ ... ကြည့်စမ်းပါဦး ကောင်မကို ပြုံးပြီးစိုက်ကြည့်
လိုက်တာ အလကားကောင် ... သူက ငါးရဲ့နှစ်ကောင်ဖမ်း
ချင်သေးတယ် ... တွေ့မယ် ... တွေ့မယ် ... ”

“လာပါ ဒီဒီရယ် ... နောက်မှ သူ့ကိုမေးကြည့် ပြဿနာ
တော့မရှာလိုက်ပါနဲ့ဟာ ... ”

ကေရီချော့ချော့တော့မော့ ခေါ်လာသည့်အနောက်
သို့ ဒီဒီလိုက်လာခဲ့ရပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ခဲ့ချေ

ဖြစ်နိုင်ရင် ဂုဏ်တုမျက်နှာကို ဆွဲပြီးကုတ်ပစ်လိုက်
ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက မကျေနပ်မှုတွေနဲ့ပဲ နေလတို့အဖွဲ့ထံ
ရအောင်ရှာပြီး ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖွင့်မေးဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ချက်ဖြင့် နေလတို့ရှိတဲ့ ကန်တင်းကို ပြန်လျှောက်လာတော့

နေလက ... ဒီဒီမျက်နှာမှာမူမောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်
မေးလာပါတော့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဒီဒီ ... ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ဒီမှာ ... ရှင်တို့သူငယ်ချင်းက တစ်
ယောက်တည်း အတန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာဆို ... အခုတော့
အင်းလျားကန်ကို တကူးတကသွားပြီး ချိန်းတွေ့ပွဲ ကျင်းပ
နေလေရဲ့ ... ”

“ဟင် ... ချိန်းတွေ့ပွဲ ... ဘယ်သူနဲ့လဲ ... ”

“ဘယ်သူရမလဲ ... သက်လျာကြင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့လေ ...
ကြည်နေလိုက်တာ မိုးမမြင်လေမမြင် လေကိုမတိုးသာဘူး”

“ဗျာ ... သက်လျာကြင်နဲ့ ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒီက မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်
လာတာ ဘာလိုမို့ဦး ပတ်ဦးမလဲ ပြောပါဦး ဒီလိုအကြော
ရှိမှန်း အစောကြီးကတည်းကသိရင် ကျွန်မ ရှင်သူငယ်ချင်း
ကို လှည့်လို့တောင်မကြည့်ဘူး”

“အခု လှည့်ကြည့်ဦးမယ်ပေါ့ ... ”

“လွမ်းလို့ ဆွေးလို့မဟုတ်ဘူး ... ပညာပေးမလို့ မိုးကိုရေ”

ဒီဒီ အပြင်းအထန်ပေါက်ကွဲနေတာကို နေလထ ကြက်သီးထစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးခံစားလိုက် ရမှန်းမသိအောင် နင့်ခနဲကြေကွဲသွားပါသည်။

ပြီးတော့ ဒီဒီမျက်နှာလေးကိုလည်း ခပ်ဆွေးဆွေး လေး စိုက်ကြည့်ရင်းက ဒီဒီကို တောင်းပန်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဒီဒီကို ကျွန်တော်တို့ကပဲ တောင်းပန်ပါရစေဗျာ ... ဂုဏ်တူ နဲ့သက်လျာက ... မောင်နှမတွေဗျ ... ဒီကောင် ဒီဒီတို့ သက်သက်နောက်နေတာ ... သက်လျာကိုဂုဏ်တူကအရင်း ချစ်တာဗျ ... မသိရင် ချစ်သူတွေပဲထင်ကြတာ ... ”

“ရှင်တို့ ပြောတာ အမှန်ပဲလား ... ”

“အမှန်ပဲဗျာ ... မယုံရင် ... သူနဲ့တွေ့တော့မှ မေးကြည့်”

“မမေးပါဘူး ... နှမဆိုတော့လည်းပြီးရော ရှင်တို့ပြောတာ မှန်တယ် ... ဂုဏ်တူက နှမချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ သူ့နှမကိုစကား ပြောနေလိုက်တာ ပြီးရွှင်လို့ ... ကျွန်မတို့နဲ့ စကားပြောရင် အပြုံးအရွှင်မရှိပါဘူးနော် ... နေလ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီဒီ ... အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့အသိ ဆုံး ... ဒီကောင် ... သက်လျာကို တော်တော်ချစ်တာ

တချို့မသိတဲ့သူတွေက သူတို့ကို ဒီဒီတို့ထင်သလိုထင်ကြတာ ကျွန်တော်တို့က ရှင်းတမ်းသိမားပေါ့ဗျာ ... ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော ကျွန်မတို့သွားတော့မယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒီဒီတို့နှစ်ယောက် သူတို့ရှေ့ကလှည့် ထွက်သွားတော့မှ နေလက အသက်ဝဝရှူနိုင်သွားတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ ခဏလောက်ပဲ အသက်ရှူနိုင်ခဲ့ပြီး ...

သူစနဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းက သူ့ကိုရှုပ်ခဲ့ပြီမို့ သူငယ်ချင်း တွေက မကျေပွဲပွဲနဲ့လာခဲ့တော့သည်။

“ကဲ ... နေလ ... မင်းအထုပ် ... မင်းရှင်း ... မင်းလျှော်က ပြီးထွင်ခဲ့တဲ့ဇာတ်နော် ... ဟိုကောင်ဂုဏ်တူက ဘာတစ်ခုမှ သိတာမဟုတ်ဘူး ... ပြီးတော့ ဂုဏ်တူက အခု သက်လျာနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အဲဒါ ပိုပြီးပြဿနာထွားမှာပဲ”

“ပြဿနာထွားပြီပေါ့ကွာ ... ဂုဏ်တူကတော့ အေးအေး ငြိမ့်သွားပြီပေါ့ ... သက်လျာရဲ့အချစ်ကိုရတာ သူကံကောင်း ပါတယ် ... ငါကသာ ဒီဒီအချစ်ကို ဘယ်လိုမှ မျှော်မှန်းလို့မရ တော့တဲ့အဖြစ် ... ”

ပြောရင်းနဲ့ သူဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်ရမှန်းမသိ
အောင် ဝမ်းနည်းသွားပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ချလိုက်မိပါတော့သည်။

(၁၃)

ပုဏ်တုနဲ့သက်လျာ ချစ်သူဖြစ်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
သူတို့သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ကို ကန်တင်းမှာ အကျအနကျွေးမွေးဧည့်ခံ
လိုက်ကြသည်။

အဲဒီလိုကျွေးမွေး ဧည့်ခံလိုက်တော့ ...

သူငယ်ချင်းတွေ တပျော်တပါးကြီး ကြည်နူးရယ်မော
နေကြသည့်အထဲမှာ နေလက အဆိုးဆုံးပင်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ... တစ်တိုင်းပြည်
ထောင်ဖို့ ကျယ်လို့ရသွားပြီ ... ချစ်တိုင်းပြည်နော် ... ဟေ့
ကောင်တွေ ... ငါ့အတွက်လည်း မင်းတို့ဝိုင်းဆုတောင်းပေး
ကြဦးကွာ ... ”

“ငါတို့က ဘာကိုဆုတောင်းပေးရမှာလဲ ...”

“ငါကွာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်ချစ် ခဲ့ရတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ငါသူ့ကိုကြိုက်နေမှန်း မရိပ်မိပါဘူးကွ ... အဲဒါကောင်မလေး ... ငါ့ကို ကြိုက်လာ အောင် မင်းတို့က ဝိုင်းဆုတောင်းပေးကြကွာ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

နေလကိုကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကြတဲ့အသံတွေက တစ် ဆိုင်လုံးပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။

နေလစကားက တကယ့်ကိုသဘာဝကျတဲ့စကား ကြီးမို့ သူလည်း လိုက်ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

ပြီးတော့ နေလမျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူမျှော် နှာလေးကို ချစ်စနိုးကလေးပြုံးမေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

ဒါကိုသက်လျာက သဘောကျသွားကာ မိန့်မိန့်ထ လေးပြုံးပြီး ...

“ဂုဏ်တု ... ရှင့် သူငယ်ချင်းကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးက ... ဘယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်ပါဦး ...”

သက်လျာမေးခိုင်းလိုက်တော့မှ သူလည်းသတိရသွား ကာ နေလမျက်နှာကြီးကို ပြုံးစိစိစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ ...

“မင်း ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ ...”

“ငါကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးလား ... နာမည်တော့ မပြော သေးပါဘူးကွာ ... ငါ့ကိုပြန်မကြိုက်သေးတော့ ငါသိကွာကျ တယ် ... သူကအခုခေတ် မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေ အတိုင်းပဲ ... မျက်နှာလေးက အလှကြီးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ချစ်စရာ ကလေး ... အရပ်ကြီးက Heavy ကြီးကွ ... ငါးကိုးလောက် ရှိမယ် ... ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်အသားဖြူဖြူလေး ...”

“ဟာ ... အဲဒါဆိုရင်တော့ သေချာတယ် ...”

“အေး ... ပြောပါဦးဂုဏ်တု ... ဘာသေချာတာလဲ ...”

“မင်းကို ... ပြန်မကြိုက်မှာလေ ...”

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း သူများကောင်းစားမှာကို မနာ လိုတဲ့ကောင် ... သက်လျာရေ ... ဂုဏ်တုအကြောင်းကို ကုန်းလျှော့ဦးမယ် ... ဂုဏ်တုကို စိတ်မချထားနဲ့နော် ... ကောင်မလေးတွေ ဂုဏ်တုကိုတွဲတွဲခေါ်သွားတာ ... နှစ် ယောက် သုံးယောက်ရှိပြီ ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူးနော် ... သက်လျာ ဒီကောင် တမင်ချောက်ချတာ ...”

သက်လျာအထင်လွဲမှာ စိုးရိမ်ပြီး သူ့အကြောက် အကန်ငြင်းနေသည့်အချိန်မှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ ဟိုကောင်မလေးတွေ အုပ်စုရောက်လာကြတာမို့ သူ့မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ကြောင် အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဂုဏ်တုတို့အဖွဲ့ပါလား ... ”

သူမကို ဘယ်လိုမှရှောင်ထွက်လို့မရအောင် တည့် တည့်တိုးခဲ့ရပြီမို့ သူကလည်းကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ ပြန်နှုတ်ဆစ် လိုက်ရတော့သည်။

“ဪ မလှိုင်းနီနီ ... မတွေ့တာကြာပြီနော်”

“ဪ ... ဟော် ... ဟော် ... မေးဖော်ရသေးတော့ တော် သေးတာပေါ့ ... ရှင့်မှာလည်း ထီးပြန်ပေးပြီးကတည်းက ကျွန်မကို ရှောင်ပြေးနေတာ မနည်းကိုလိုက်ဖမ်းနေရတယ်”

“ရှောင်ပြေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ”

သူက သက်လျာကိုဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး လှိုင်းနီနီ ကို အားနာစကားဆိုလိုက်သည်။

သက်လျာကတော့ သူ့ကိုဘယ်လိုစိတ်ကောက်ဦးမည်

မသိ။

ဟိုကောင်မလေးကတော့အလိုက်မသိတတ်ဘဲ စကား

ဆက်ပြောနေခဲ့တာကို သူ့မှာစိတ်မဝင်စားဘဲ နားထောင်နေခဲ့ သေးသည်။

“ဂုဏ်တု ... မနက်ဖြန် ကျွန်မမွေးနေ့လေ ... ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့မှာ ရှင်တို့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ... ကျွန်မ Sedona မှာ လန့်ချုံကျွေးပါရစေ ... မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ လောက်ဖြစ်မလားဟင် ... မဖြစ်ဘူးလို့ မငြင်းရဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ငြင်းရင် ... ကျွန်မ စိတ်ဆိုးမှာ ... ”

“ဟာ လာရမှာပေါ့ ... သူများဒါနပြုတာကို မလာရင် ပြိတ္တာ တွေဖြစ်မှာပေါ့ ... ဒီဒီတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူငယ် ချင်းတွေပဲ ... ဆက်ဆက်လာမှာပေါ့ ... ဒီဒီတို့က ဒီကနေ လာစောင့်နေလိုက်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေလတို့တစ်ဖွဲ့လုံးနော် ... မသက်လျာတို့ လည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်နော် ... ဂုဏ်တုရှင် ဒီတစ်ခါတော့ လာခဲ့ရမယ်နော် ... ”

“ဟာ ... လာခဲ့ပါ့မယ် ... စိတ်ချပါ ... လှိုင်းနီနီ”

သူ့သက်လျာ စိတ်ဆိုးတာမဆိုးတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်

ဘဲ သူမ သူတို့ရှေ့ကနေ အမြန်ထွက်သွားအောင် ရင်ထဲကမဝါ ဖြာလိုက်ရလေသည်။

သူမကတော့ သူ့ရင်ထဲကမပါတဲ့စကားကို တကယ်
ယုံကြည်သွားပြီး မျက်ဝန်းကြည်ကြည်လေးနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်
ခေါင်းကလေးဆက်လျက် ...

“ဒါဆို ... ကျွန်မတို့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ... ဝုဏ်တူ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူ လျှာခလုတ်တိုက်မတက် ဖြေလိုက်မိပြီး မျက်နှာ
ကြီးကို တစ်ဖက်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ဒါမှ သူမတို့အုပ်စု အမြန်ပြန်မှာဖြစ်သည်။

သူပြန်စေချင်သလို သူမတို့အုပ်စု ချက်ချင်းကြီးလှည့်
ထွက်သွားတော့မှ သူကသက်လျာကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ခို
ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သက်လျာမျက်လုံးတွေက တင်း
နေခဲ့တာမို့ သူပြောရဖို့နီးမသိအောင်လှောင်ပိတ်သွားရပြီ နေလို့
မိမည်းလိုက်မိတော့သည်။

“နေလ ... မင်းတို့က ဘာတွေလဲ ငါလည်းဒီကောင်မလေး
တစ်ခါမှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တာမဟုတ်ဘူး စကားပြော
ကြီးက ပိုင်နိုင်လိုက်တာ ငါတောင် အူကြောင်ကြောင်
ဇာယ်”

“ကဲ ... ကဲရှင်အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်လည်း အဲဒီမိန်းမ
နောက်လိုက်သွားပြီး ယတိပြတ်ပြောလိုက်”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲဝတီရဲ့”

“ဟာ ... တော်စမ်းပါဝတီရယ် ... လာ ... လာတို့သွား
စရာရှိတာသွားရအောင်”

သက်လျာက သူ့မျက်နှာကို လုံးဝမော့မကြည့်ဘဲ
ဟန်လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲနှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

သက်လျာ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားရင်ဆိုသည့် အတွေး
သည်း သူ့ရင်ကို ပူလောင်သွားခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့သက်လျာကိုလည်း မဝံ့မရဲကလေးမေး
တတ်မိသည်။

“ဟို ... သက်လျာ သက်လျာက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

“ဘယ်ကိုသွားသွား ရောက်တော့မှကြည့် ကဲ ရှင်ကျွန်မ
ကားပေါ်တက်လိုက် ရှင်ကားကို ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝတီ
တို့မောင်းလာလိမ့်မယ်”

သူတို့တင်းတင်းမာမာကြီး ပြောလာသည့်သက်လျာ
သူ့ဘာမှပြန်မပြောသာတော့ဘဲ သူမပြောတဲ့အတိုင်း ကားပေါ်
တက်ထိုင်းလိုက်ရပါတော့သည်။

အခုလို ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ အပြောခံ အဆူခံရတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း မခံချင် ...

ပြီးတော့သက်လျာ တစ်မျိုးထင်မှာကိုလည်း အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်မိကာ သက်လျာမျက်နှာလေးကိုလည်း ခဏခဏခိုးကြည့်လိုက်မိသည်။

သက်လျာကတော့ သူ့အကြည့်တွေကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ အင်းယားကန်စောင်းမှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲဖွင့်ဆင်းလိုက်ကာ သူ့အရှေ့သို့ ခြေစုံရပ်လာခဲ့လေသည်။

အဲဒီတော့မှ သူကလည်း ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့ သက်လျာမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။

“အခုမှ ... ဘာမအူမလည်ရုပ်နဲ့လူကိုလာကြည့်တာလဲဟင်း နောက်တစ်ခါ အဲဒီမိန်းမနဲ့ စကားပြောလိုကတော့ ကျွန်မနဲ့ အပြတ်ပဲ ဟွန်း ... ဒီကလူရိုးလူအေးမို့ သူ့ဇွှော့ပါတယ် ... သူက အပြင်မှာဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတယ်ပေါ့ဟုတ်လား။”

“သက်လျာရာ ... ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်မပြောပါနဲ့။”
သူ့အသံတွေတုန်သွားသည်အထိ ရင်ထဲမှာနာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

သက်လျာစွပ်စွဲ ... ရက်စက်တဲ့စကားတွေက ချစ်သူ သက်တမ်းနုနုလေးမှာ အနာကျင်ဆုံးကြေကွဲစကားတွေမို့။

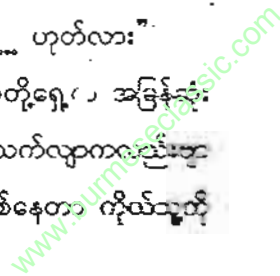
သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးခံစားလိုက်ရမှန်းမသိအောင် ခေါင်းကြီးငုံ့ချလိုက်မိတော့သည်။

“ရှင်က ... ဒါမျိုးကျ စိတ်ဆိုးတတ်တယ် ... မိန်းမလည်း တွေက ဖန်ဖိုကြည့်နေတာ ... ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာရှိတာတောင်ရဲလိုက်တဲ့မိန်းမ ရှင်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်ပါလား အခုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံးကို ရှေ့မှာထားပြီး လာပါမယ် လာပါမယ်နဲ့ ကတိပေးနေတာ ဒါဘယ်သူမလွန်ဘူး လွန်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့် ...”

“ကိုယ်က မလာဘူးလို့ ပြောလို့ကောင်းမလား ... သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါ်နေတာကို”

“ဒါဆို ... ဂုဏ်တုက သွားမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

“ဟာ ... မသွားပါဘူး ... သူ့ကိုယ်တို့ရှေ့မှာ အခြန်ဆုံး ထွက်သွားအောင် ပြောလိုက်တာပါ သက်လျာကလည်း ဘာကိုယ့်ကိုယ်သက်သက်မယ့်သက်သက်ဖြစ်နေတာ ကိုယ်သူ့ကို”

ဘယ်လိုမှသဘောမရှိတာဘုရားသိတယ် ... သက်လျာ
မယုံချင်နေဗျာ”

သူဘယ်လိုမှ ... စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့်အခါ
သက်လျာပခုံးလေးကိုဆွဲကိုင်ပြီး ခပ်တင်းတင်းလေးဆွဲခါလို
တော့ သက်လျာက သူ့လက်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်ခါထုတ်
လိုက်လေသည်။

“ဖယ် ... ဖယ် ဒါမျိုးကျတတ်တယ် ... ရိုးသလို အသလို
ခြေထိ လက်ထိကျ အကြိမ်ရေများလိုက်တာ ... ဘာနဲ့
တာလဲ ဒါလားရိုးတာ”

သက်လျာစကားက သူ့ကိုပိုပြီး မခံချင်စိတ်ဖြစ်သွား
ရသလို သူမခံချင်အောင်လည်းပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“မိန်းမတွေက ... ရိုးလွန်းတဲ့ယောက်ျားကိုမကြိုက်ဘူး
သက်ရဲ့”

“အဲမယ် ... ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“ဘယ်သူမှမပြောလည်း သိတာပဲ ... ဟွန်း ... ဟွန်း”

သူ့မျက်နှာကြီး စွေ့ခနဲချစ်သူလေးမျက်နှာကလေး
ဆီ ပွေ့အပ်သွားခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ချစ်သူလေးရဲ့ စူးစူးဆောင့်ဆောင့်
အသံကလေးက သူ့ရင်ကို ရင်ခုန်ကဗျာတစ်ပုဒ်ရသွားတော့သည်။

“ပုဏ်တု ... နော် အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး”

“ဟွန်း ... ဘာလုပ်လို့လဲ ... သက်ရဲ့”

“ပုဏ်တုနော် အရှက်မရှိ ... အရှက်နည်းတာ ကျွန်မကြိုက်
ဘူး”

“သက်ကလည်းကွာ ... ချစ်သူတွေဆို”

“ဘာလဲ ... တချို့ချစ်သူတွေဆို ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒီလောက်ကတော့ ပါသေးမွား
လေးလို့ပြောတာ ကိုယ်က ရိုးသားတဲ့လူရိုးလူအေး ကောင်
လေးမို့လို့လို့”

“ဟွန်း တော်တော်ရိုးတယ် တွေ့ခါစနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး လည်
လိုက်တာ လွန်ပါရော ... ရှင့်ကို ဒီလိုလည်သွားအောင်
သင်ခဲ့တဲ့ဆရာကဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေ”

“ဟင်းတကယ်”

သက်က သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်နှာလေးကိုခော့
ပြီး တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်တော့ သူ့မှာ ချစ်သူကလေး စိတ်လွယ်
တိုယ်လွတ်ကြီးရယ်လိုက်တာလေးကို ဘယ်လိုချစ်မြတ်နိုးနိုးနိုးသိ
ချစ်မိသွားတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်စရာကလေးရယ်မေနှလို့ထင်သက်ရဲ့စတော်ဘယ်ရီနှုတ်ခမ်းလေးကို ရင်ခုန်မက်မောစွာဖြင့် နမ်းလိုက်မိသည်အထိ အချစ်မူးမူးသွားခဲ့ပြီဆိုတာကို သူ့ကိုယ် မရှက်စတမ်းဝန်ခံလိုက်မိတော့သည်။

ဪ ချစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း ရင်ထဲမှာ အရှက်ရက်နဲ့သည့် ခံစားမှုတွေလည်း ကင်းမဲ့သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ငါ သေချာ ပြောလိုက်ရဲ့သားနဲ့ မလာတာ အဲဒါငါ့ကို အံ့ရေး မလုပ်တာ ကြည့်စမ်းပါဦး ... ငါ့အဖြစ်က ဘယ်လောက် ဆိုးသလဲဟင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အောက်ကျ နောက်ကျနဲ့စောင့်မျှော်နေရတာ ရင်နာလိုက်တာ ... ”

ဒီဒီဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ စီးကူလာ သည့်မျက်ရည်တွေကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိတ်သုတ်ပစ်လိုက် သည်။

ဒီလိုကိုယ့်ကိုလျစ်လျူပြုသည့် ယောက်ျားတစ် ယောက်အတွက် မျက်ရည်ကျရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်ရှက် မိသေးသည်။

အသုံးမကျသည့် မိန်းမအဖြစ်လည်း ခံယူမိသည်။
ဒါပေမဲ့ ဒီဒီတို့ကတော့ ... ဒီလိုလူစားမျိုးကို
ဘယ်တော့မှ အောက်ကျိုအရှုံးမပေးနိုင်။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးပင် သူတက်သည့် Class တို့
ဒီဒီလိုက်သွားပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဂုဏ်တု ... ရှင်ဒါတမင်ကျွန်မကို သက်သက်အရေးမလုပ်
တာဘဲ အစတည်းက အရေးမလုပ်ရင် ဒီကိစ္စဖြစ်အောင်
ဘာလို့ဖန်တီးထားသလဲ ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ
ဘာကိုအဓိကထား ယုံကြည်တယ်လို့ရှင်ထင်သလဲ ဂုဏ်တု
ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်မှုကိုလိုချင်တာ
ပဲ အဲဒါကိုရှင်နားမလည်ဘူးမဟုတ်လားဟန်”

“ဟင် ...”

ဘယ်လိုစကားကြီးလာပြောနေပါလိမ့်။

ဒီကောင်မလေးရူးများနေသလားမသိ။

အခုမှသိဖူးတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံ
အချစ်အကြောင်းလာပြောနေတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲစေ
ဒီကောင်မလေးများ သူ့ကိုရည်းစားစကားပြောလိုက်ဖြင့် ...

ဟားလအတွေးတေတွေနှင့် မူးသလိုသူမအတွေး

ကနေ သူကမန်းကတန်းကြီးထရပ်ပြီး ရှောင်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

“ဒါက ... ဘယ်လိုလစ်ဖို့ပြင်တာလဲ ရှင်အဲဒီလိုအိမ်စိုလုပ်နေ
လို့မရဘူး မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်ရဲဘဲနဲ့ ဘာလို့ ချစ်ရေး
ဆိုထားသလဲ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဗျာ”

သူခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ငိုက်စိုက်ကျသွားသည်အထိ
မူးဝေပြောရုံသွားတော့သည်။

မျက်လုံးတွေလည်း မှောင်အတိဖြစ်သွားကာ သူမ
ကို ကမန်းကတန်းမေးလိုက်မိသည်အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား
ခဲ့ရလေသည်။

“လှိုင်း ... လှိုင်းနဒီ ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့နော် ... ကျွန်မသိပ်စိတ်တိုလာပြီ
သိလား”

သူမက ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ သူ့လက်မောင်းကြီး
ဆွဲခါလိုက်တာမို့ သူ့အလန့်တကြားအနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
မိတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ကိုမျက်လုံးစိမ်းတွေနှင့်စိုက်ကြည့်

နေသည့် သက်လျာကို သူ့မျက်လုံးတွေနှင့် တောင်းပန်လိုက်
သက်လျာကို အားကိုးတကြီးခေါ်လိုက်မိပါတော့သည်။

“သက် ... သက်လျာ”

သူမကို ကျောခိုင်းပြီး သက်လျာအရှေ့ကို သူ့
သွက်ကြီးလျှောက်သွားပြီး သက်ရဲ့လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲ
ကာ အနူးအညွတ်တောင်းပန်လိုက်ပါတော့သည်။

“သက် ... ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော် ကိုယ်သူနဲ့
မဆိုင်ပါဘူး ဘာမဟုတ်ဘဲနဲ့သက်သက်ကွာ သက်အ
လွဲမှာကို ကိုယ်အကြောက်ဆုံးပဲ ကိုယ့်ကို သက်ယုံ
ပါနော် နော်”

သူက သက်မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး
အညွတ်တောင်းပန်လိုက်တော့မှ သက်က ကျေနပ်သွားဟန်
ခေါင်းကလေးတစ်ချက်ဆတ်လျှက် ...

“ဂုဏ်တုကို ကျွန်မယုံတာပေါ့ ... ကျွန်မမယုံတာ ...
ရဲတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ”

“သက်ရယ် ဒီမှာ လူမြင်ကွင်းချည်း ဟိုမှာသူလာနေပြီ
ပဲ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ပြဿနာတော့မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့
စကားနည်းရန်စက ကောင်းဆုံးပါပဲ ... ကိုယ်နဲ့ပတ်

ပြီး သက်ပြဿနာမဖြစ်ပါနဲ့နော် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”
“တော်ပြီ ဂုဏ်တု ရှင်သွားရင်သွားနှင့်တော့ ကျွန်မသူနဲ့
စကားပြောမှဖြစ်မယ်”

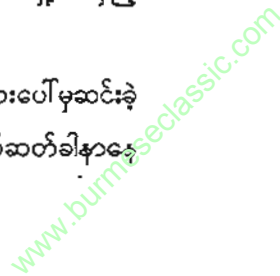
အဲဒီအချိန်မှာ လှိုင်းနဒီက သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်
သက်အရှေ့ကို ခြေလှမ်းကျဲတွေနဲ့ လျှောက်သွားခဲ့တာမို့ သူ
လန့်တကြားတားခြစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဟင် ... လှိုင်းနဒီ ... ဘာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“သက်လျာကြင်နဲ့ စကားပြောမလို့ ဂုဏ်တုရှင်အေးအေး
ဆေးဆေးဒီမှာကျန်ခဲ့ ကျွန်မနဲ့ သက်လျာကြင်နဲ့ ဆိုင်တစ်
ဆိုင်မှာ စကားပြောကြတာပေါ့ သက်လျာကြင် ကျွန်မတို့
ကျောင်းအပြင်ကဆိုင်မှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ တို့သွားကြရအောင် ဂုဏ်တု ဘာမှစိတ်
မပူပါနဲ့”

သက်လျာခပ်သွက်သွက်ပဲ ဂုဏ်တုအရှေ့ကလှည့်
တံလာခဲ့သည်။

သူမနှင့်လှိုင်းနဒီ ကားချင်းယှဉ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့
ည့်အချိန်အထိ သူမကမာန်မာန်ဖြင့် ရင်ထဲမှာဆတ်ဆတ်ခါနာနေ
ဖြစ်သည်။

သူမရော ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ပေါက်ကွဲပြီး ဘာတွေပြောလာမည်ဆိုတာ သူမစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နားစွင့်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လှိုင်းနဒီရဲ့အသံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။

“သက်လျာကြင် ဘာပြောချင်သလဲ ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာမထိုင်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်စကားပြောကြရအောင်”

“ဖြစ်ပါတယ် ဒါနဲ့ လှိုင်းနဒီက ဘာပြောချင်တာလဲ”

“အင်း ခံပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဂုဏ်တုနဲ့ ပတ်သတ်နေကြတယ် အဲဒါကို သက်လျာကြင်ရော ကျွန်မပါ သိခဲ့ကြပြီး အဲဒါ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲဆိုတဲ့ ဖြေရှင်းချက်ပဲ လိုအပ်ပါတယ် ...

သက်လျာရင်ထဲ ... နင့်ခနဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဒါဆို ဂုဏ်တုက လှိုင်းနဒီနဲ့ ပတ်သက်နေပြီပေါ့။

“လှိုင်းနဒီဆိုလိုတာ တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ... ဂုဏ်တုနဲ့ သက်ဆိုင်နေတဲ့ သူတွေပေါ့ ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဂုဏ်တုက ကျွန်မချစ်သူပါ ... ပွင့်ဇွန်

လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဂုဏ်တုက ကျွန်မနဲ့ချစ်သူဖြစ်နေပေမဲ့ စကားပြောရင် ကြားထဲက အောင်သွယ် နေလနဲ့ပဲ ပြောရတယ်ပေါ့ ... ဂုဏ်တုနဲ့ ကျွန်မနဲ့ကတော့ သိပ်ရင်းရင်း နီးနီးမတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး ... ဒါကျွန်မအပွင့်လင်းဆုံး ပြောတာပါ သက်လျာကြင် ... ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဂုဏ်တုက မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ပြိုင်တူချစ်သူထားတဲ့ လူစားဖြစ်နေပြီပေါ့ ... အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ဂုဏ်တုဟာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲချစ်ခဲ့တာ ... ဂုဏ်တုသိက္ခာကိုကျွန်မယုံကြည်တယ် ... အို ... ဂုဏ်တုဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရည်းစားနှစ်ယောက်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ... ”

သူမ ရူးသွပ်ချင်သလို ရူးရူးနှမ်းနှမ်းထအော်လိုက်တော့ လှိုင်းနဒီက ကားကိုယ်ထည်ကြီးကို လက်ထောက်ပြီး သူမကို မြီးဖြင့်တုံ့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အဲဒီနောက် သူမခံနိုင်အောင် မခိုးမခန့်လှောင်လိုက်မိသေးပါ။

“သက်လျာကြင် တော်တော်ခံစားလိုက်ရတယ် ထင်ဘယ်အခု သက်လျာကြင်ပြောတဲ့စကားက ကျွန်မကိုစော်ကား

တဲ့ စကားပဲ ... ကျွန်မက မိန်းကလေးပါ ... မဟုတ်ဘဲနဲ့
လိဆယ်ပြောမယ်လို့ ကျွန်မကိုရှင်ထင်လား ... ”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မ ရှင့်ကိုအဲဒီလိုမထင်ခဲ့
ပါဘူး ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လွဲမှားနေတာတော့
ရှိနေပြီ ... လှိုင်းနဒီ ... ရှင် ... ဂုဏ်တုနဲ့ တွေ့လိုက်ပါ ...
အဲဒီတော့မှ အဖြေသိရပါလိမ့်မယ် ... အဖြေကသူ့ဆီမှာပဲရှိ
မယ် လှိုင်းနဒီ ... ကျွန်မသွားတော့မယ် လှိုင်းနဒီ ... ဒီကိစ္စ
တွေကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့နော် ... ကျွန်မရှက်လို့ပါ ... ”

နောက်ဆုံးမှာ သူမ လှိုင်းနဒီကို နှုတ်ပိတ်လိုက်ရ
ကာ ကားကိုဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်လာရင်းမှ
တွေးလိုက်မိသည့်အရာကတော့ ...

ဂုဏ်တုဟာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ကိုပါပဲဖြစ်သည်။

(၁၅)

“သက်”

ခပ်တိုးတိုးခေါ်လာတဲ့သူ့အသံက ကြေကွဲတုန်ခါ
နေတာမို့ သူမပြောမဲ့စကားတွေ ရင်ထဲမှာပဲ တိတ်ဆိတ်သွားတော့
သည်။

သူ့ကို အခုလိုခေါ်တွေ့ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ တွေ
ဝေတွန့်ဆုတ်သွားရသလို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုအေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ယောက်ျား
တစ်ယောက်က ရည်စားပြိုင်ထားတယ်ဆိုတာကြီးကလည်း ဘယ်
လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာမို့ ဂုဏ်တုကိုပဲ ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်ရင်းက
ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့မဝံ့မရဲသံလေးကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“သက်”

“ ... ”

“သက် ဟိုတစ်နေ့က ... လှိုင်းနဒီနဲ့ ဘာတွေပြောကြသလဲဟင် ... ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို သက်ဘာပြောစရှိလို့ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ... သူနဲ့လုံးဝမပတ်သက်ဘူးဆိုတာပဲ ဘုရားစူး ကျမ်းစူး ကျိန်ရဲ့ပါတယ် ... မယုံရင် နေလတို့ထဲ မေးကြည့်ပါ သက်ရယ် ... ”

“ဂုဏ်တု ကျွန်မကို မလိမ့်မညာဘဲပြောပါ ... ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးပြီးပြီ ... သူက ရှင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့ ... ဂုဏ်တု ဟုတ်လား ... ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ ကိုယ့်ဘယ်တုန်းကမှ ... သူ့ကိုတစ်တန်းတောင် စကားမပြောဖူးဘဲ သက်ကလည်းကွာ ... ကိုယ့်ချစ်သူ အကြောင်းကိုမသိဘူးလား ... ကိုယ် သက်လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရည်းစားစကားမပြောခဲ့ဖူးတာ အမှန်အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကျိန်ဖို့ပါတယ် သက်ရယ် ... ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်အောင်ကို တုန်လှုပ်

ချက်ချားသွားခဲ့သည်။

ဒီလိုမျိုးကိစ္စကြီးကို ဘယ်သူကများ လုပ်ကြံဖန်တီး

ပြောခဲ့တာလဲမသိ။

ဒီကောင်မလေးကိုယ်တိုင်တော့ ဟုတ်မည်မထင်။

သေချာအောင်တော့ သူ့ဖွင့်မေးလိုက်မိပါတော့သည်။

“ဒီကိစ္စကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောတာလား သက် ... ”

“ဟုတ်တယ် ဂုဏ်တု ... ”

“ဟာ ဒီဒီဒီကလေး ရူးများနေတာလား ... မဟုတ်တာ တွေလျှောက်ပြောရအောင် ... ဒါဆိုသက်က သူ့စကားကို ယုံပြီး ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး ပြဿနာလုပ်တာပေါ့ ... ”

“ပြဿနာလုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဂုဏ်တု ... အဖြေတစ်ခုကို တိတိကျကျသိရအောင်လို့ ကျွန်မမေးတာ ... လှိုင်းနဒီ ပြောပြချက်အရ ရှင်နဲ့သူ့ကို နေလကအောင်သွယ်တာတဲ့ ... ကျွန်မတော့ ထင်လိုက်ပြီ ... ရှင်တို့သုံးယောက်ကြားမှာ လွဲချော်မှု တစ်ခုခုတော့ရှိနေပြီ ဂုဏ်တု ... ”

“လွဲချော်မှု ... ”

“အင်းလေ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ... ဂုဏ်တုက ဒီကောင်မလေးကို စကားတောင်ရင်းရင်းနီးနီးမပြောဖူးတာ ဘယ်လိုလုပ်

ဒီကောင်မလေးနဲ့ချစ်သူဖြစ်မှာလဲ ... ကျွန်မလည်းဦးနေ

နဲ့လူသားပဲ သိတာပေါ့ ... ”

“ဒါဆို ... သက် ... ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည့်တယ်ပေါ့နော်”

“ဂုဏ်တုရဲ့ရိုးသားမှုကို ကျွန်မယုံပြီးသားပါ ... လွဲချော်
ကိစ္စကြီးကိုသာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေတာ ... ”

“စဉ်းစားမနေတော့နဲ့ သက် ... ကိုယ်တို့ နေလကိုတွေ့
မေးလိုက်ရင် ပြဿနာက အေးဆေးရှင်းသွားမှာပါ ... ”

သူပြောတဲ့အတိုင်း နေလနဲ့ရင်ဆိုင်လိုက်တဲ့အခိုက်
ပြဿနာက ရှင်းမရှင်းတော့ မသိသေးပါဘူး။

နေလကတော့ တကယ့်ကို ပြဿနာမရှင်းနိုင်

မျက်နှာကြီးဖြင့် မအီမသာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“ဂုဏ်တု ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ ... ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ ... အလိုလိုနေရင်း ပြဿဒါးဖြစ်နေ
လှိုင်းနဒီဆိုတဲ့ကောင်မလေးက သူနဲ့ငါက ချစ်သူတွေ

သက်လျာကိုပြောလိုက်တယ်ကွာ ... မဆိုင်လိုက်တာ
သူနဲ့ ငါနဲ့က စကားတောင်ရင်းရင်းနီးနီးမပြောဖူးတာ

မင်းတို့အသိ ... ငါ့ချစ်သူကတော့ ငါ့သိက္ခာကိုယုံတယ်
ပေမဲ့ ... ဟင် ... ဟို ဟိုမှာ ဟိုကောင်မလေးလာ

ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်မလေး အပြတ်မေးဖို့ သတ္တိ

ပြည့်သွားတော့သည်။

မိန်းကလေးဆိုပြီး ညာတာတာတွေ ဘာတွေ သူ
ထဲမှာမရှိတော့။

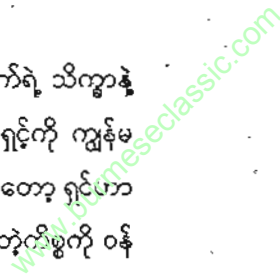
သူမကြောင့်တော့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ဒုက္ခအရောက်
နိုင်တော့ပြီမို့ ...

သူမ သူတို့အနားကိုရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူက မမျှ
နိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲကစကားတွေကို ဘွင်းဘွင်းကြီးမေးချလိုက်

တော့သည်။

“လှိုင်းနဒီကို ကျွန်တော်မေးစရာလေးရှိလို့ပါ ... နေလရှေ့
မှာသက်သေထားပြီး ကျွန်တော်ဝန်ခံတယ် ... ကျွန်တော်
သက်လျာတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့သလို
ရည်းစားစကားလည်း မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး ... အခုတော့ ကျွန်
တော်က တရားခံဖြစ်နေပြီ ... ”

“တော်တော့ ဂုဏ်တု ... ရှင်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာနဲ့
အရှက်တွေကို ဖော်ကားပြဖို့မကြိုးစားနဲ့ ... ရှင်ကို ကျွန်မ
အစက လူရိုးလူကောင်းလို့ထင်ခဲ့တာ ... အခုတော့ ရှင်ဟာ
လူယုတ်မာတစ်ယောက်ပဲ ... ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဝန်

မခံရတာ ရှင်လူယုတ်မာ ... ရှင်လူယုတ်မာ ... ”

“ဟာ ... ဒီဒီ ... ဒီဒီ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဦး ...

ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ် နားထောင်ကြပါဦး ဒီ ...

ဖြစ်အောင်ဖန်တီးခဲ့တဲ့သူဟာ ဂုဏ်တုမဟုတ်ပါဘူး ဂုဏ်တုက နှစ်သားသားနေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ဘယ်သူဖန်တီးတာလဲ ... ”

“ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ် ဒီဒီ ... ”

နေလအသံရော အပြောအဆိုပါ တုန်ခါသွားထာ သူအံ့ဩကြားဖြစ်သွားခဲ့ရပြန်သည်။

ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩသွားမိသည်ကတော့ နေလလိုက်တဲ့စကားတွေပါပဲ။

“ဒီဒီကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး တောင်းပန်ပါရစေ ...

တု သက်လျာတို့လည်း နားထောင်ကြပါဗျာ ... အားလုံး

အရင်းစစ်လိုက်ရင် အမှားကျူးလွန်ခဲ့တာက ကျွန်တော်

တရားခံက ကျွန်တော်ပါပဲ ဒီဒီ ... ဒီဒီကို ရည်းစားစား

ခဲ့တာ ဂုဏ်တု မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်ပါ ဒီဒီရယ် ...

“နေလ ... ရှင် ... ရှင်ဟာ လွတ်ရဏ္ဍန် ... လူ မဟုတ်ဘူး

ရှင် တိရဏ္ဍန် ... အမလေး သွားပါပြီ ... ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိ

အရှက်တွေကို ရှင်ဝါးမျိုသွားခဲ့ပြီ ... အဲဒီအတွက် ရှင်ကိုထိုက်တန်တဲ့အပြစ် ပေးမယ်မှတ်ပါ ... ”

“ပေးပါ ... ဒီဒီ ... ဒီဒီကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုပဲအပြစ်ပေးပေး ကျွန်တော် ဒီဒီကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်က ... ”

“ကဲ ... အဲဒါ ... ယောက်ျားမပီသဘဲ ကလိမ်ကကျစ် ကျဦး ကျွန်မ အချစ်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ဦး ... ဖြန်း ... ဖြန်း ဖြန်း ... ”

“ဟာ ... လှိုင်းနဒီ ... ”

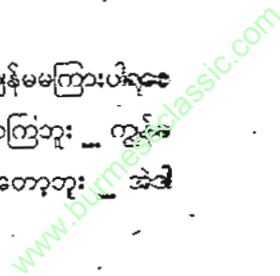
လှိုင်းနဒီအရှေ့ကနေ သူဝင်ကွယ်လိုက်ပေမဲ့ နေလကတော့ လှိုင်းနဒီရဲ့ ရိုက်ချက်တွေကြားမှာ မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး

ချာလည်လည်ထွက်သွားရပြီဖြစ်သည်။

“မှတ်ထား ... နေလ ... အဲဒါ ... ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိကွာ အလျော်အစားပဲ”

“ဒီဒီရယ် ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“တော်ပါတော့ လူတို့က ... ရှင်အသံကို ကျွန်မမကြားပါရဘူး တော့နဲ့ ... ရှင်တို့ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူး ... ကျွန်မ ရှင်တို့ကို တစ်သက်ဘယ်တော့မှ မကျေတော့ဘူး ... အဲဒါ နားလည်ထားပါ ... ”

သူမက သူတို့မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်သို့ လက်ညှိုး
ထိုးပြီး ချာခနဲပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကတော့ ...

ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတို့
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေပဲ ထင်ထင်မေါ်ပေါ်ချလိုက်
မိတော့သည်။

အဲဒီနေ့ညနေမှာပဲ ပြဿနာတစ်ခုကို အပြီးအပြတ်
ရှင်းခဲ့ရပြီမို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ပျော်ရွှင်တက်
ကြွလို့ သွားခဲ့ရပါတော့သည်။

သူကပျော်ရွှင်နေသလောက် သက်ကတော့မိန်းမချင်း
ညီမချင်းစာပြီး စိတ်မကောင်းတဲ့စကားတွေ ဆိုလာခဲ့သေးသည်။

“ဂုဏ်တု ဟိုကောင်မလေးသနားပါတယ်နော် ... သူ့မမျှာ
နေလ မကောင်းလို့ မိန်းကလေးတန်ဖဲ့ အရှက်ကွဲခဲ့တာ ...
နေလ တော်တော်မကောင်းတာပဲ ... ကျွန်မ စိတ်မကောင်း
လိုက်တာ ...”

“ထားလိုက်စမ်းပါ ... သက်ရယ် ... ဒီတောင်မလေးအဖွား
ထပြီး ... ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ခံစားခဲ့ရတာကို ဦးနှောက်

ထဲထည့်မနေစမ်းပါနဲ့ ... သူက သူများပြောစကားကိုယုံ
တာကိုး ... ဟွန်း ... ဟွန်း ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ
ကြီးနော် ... ကိုယ့်မှာ မိန်းကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့
မိန်းကလေးဆိုရင်လည်း ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းကြိုက်ခံ
ချင်သေးရဲ့ ... ”

“အံ့မယ် ... ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးမဟုတ်ပါဘူး
နော် ... ”

“မလိမ်ပါနဲ့ သက်ရယ် ... ဒါဆိုသက်မှာ ချစ်သူသတ်မှတ်
ချက်ရှိသွားပြီ ... ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မနေတော့နဲ့ ... ”

“ဘာဆိုင်လဲ ... မောင် ကပ်ပြီးပြောပါနဲ့ ... ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် ... သက်”

“ဘယ်လိုမှမခေါ်ပါဘူး ... ”

မျက်နှာဝန်းကလေး ထောင့်ကပ်ပြီး သူ့ကိုမခိုတင်စွာ
လေးပြီးကြည့်လာသည့် ချစ်သူလေးကို သူဘယ်လိုချစ်မြတ်နိုးမှန်း
မသိ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရပြီး ... ချစ်ရသူလေးကို အနှောက်ကနေ ခပ်တင်း
တင်းလေး ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

သူအဲဒီလို သိမ်းဖက်လိုက်တော့ သက်က ကိုယ်လုံး
ကလေးယိုပြီး သူ့ကိုဇက်ကလေးလယ်ပြီး မော့ကာ ...

“ကျွန်မ ... မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင် ယုံလား
ဟင် ... ”

“အင်း ... ယုံတယ်ဗျာ ... မောင်ကလည်း ... အချစ်လေးကို
သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ အချစ်လေးယုံတယ်နော် ... ”

“ဟွန်း ... မောင် ... ကျွန်မကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... ပြောတော့ဘူးကွာ သိပ်ရှက်သွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို သူက သက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းက
လေးညွတ်ပြီး ခိုဝင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့မေးဖျားကလေး နွေးကခနဲ
ခံစားလိုက်ရသည့် ခံစားမှုအသိက သက်ရဲ့ ချစ်အနမ်းသက်သေ
ဆိုတာကို သူ ရင်ခုန်မြတ်နိုး မိန့်မှူးသွားရလေတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ သူ ဘာကိုမှသတိမရတော့။

ချစ်ရသူလေးရဲ့ အနမ်းတစ်ခါက သူ့အတွက် အနမ်း
ဆယ်ခါပေးအပ်ခဲ့မိသည်အထိ ချစ်သူလေးကို သူ့ချစ်သက်သေတည်
လိုက်မိပြီးဖြစ်သည်။

တို့နှစ်ယောက်
 ရင်ခုန်ရတဲ့
 အချိန်
 ရင်ခုန်ချိန်လောက်
 အသက်ရှူကျပ်တာ
 ဘယ်အချိန်မှတော့လို့
 ကျွန်တော်ကယူဆပါတယ်

(၁၆)

အချိန်ကာလတွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးကို ကျောခိုင်းခဲ့ရသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး
 ကတော့ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို တခမ်းတနားဆွေး
 နွေးလိုက်ကြပါတော့သည်။

သက်က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေးမော့ပြီး သူ
 ကတော့ သက်ရဲ့ပခုံးလေးကို ဖြူလေးသိမ်းဖက်ပြီး အနာဂတ်စီမံ
 ကိန်းကြီးကို လူကြီးတွေကွက်ဒေါက်ချနည်း ရေးဆွဲချမှတ်ခဲ့ကြသည်။

“သက် ... ”
 “မောင် ... ”
 “အဟွန်း ... လိမ္မာလိုက်တာကွာ ... ”

“ကြည့်ပါလား ရိုးသလို အသလိုနဲ့ ဒါမျိုးကျလည်တယ်”
 “ဒါမျိုးက မသင်ဘဲတတ်တာလေ ဟွန်း ... ဟွန်း ...”
 “ကြည့်ပါလား ... မောင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ...”

သက်ရဲ့နှုတ်ခမ်းလှလှကလေးနဲ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးက သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ဆွဲကိုင်ခါယမ်းလိုက်သလို တသိန်သိမ့် ယမ်းတုန်ရီသွားခဲ့သည်။

“ဟယ်တော် ... လူမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ ... ဘာစကားမှလည်းမပြောဘူး မောင် ... လောင် ... ဟယ် ... မောင်လို့ ...”

“ဟွန်း ... ဟွန်း ... ဘာလဲ ... ချစ်လေး”

အခုမှပဲ သူ့ရင်ထဲက စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေးပျော်သွားသလို ချစ်သူလေးကို အချစ်ရီရီတွေနှင့် အငေးလွန်သွားရသလို အဖြစ်ကိုလည်း နည်းနည်းရှက်မိသွားရသည်။

ချစ်သူလေးကိုလည်းရှက်ပြီးလေးဖြင့် တစ်ချက်နိုး

ကြည့်ပြီး လက်ကလေးကို တင်းတင်းဆွဲဖျစ်လိုက်ရင်းက ...

“ဟွန်း ... စိတ်ကူးယဉ်လွန်သွားလို့ပါ ...”

“ပြောပါဦး ... မောင်က ဘာစိတ်ကူးတွေယဉ်နေတာလဲ”

သူ့မျက်နှာလေးကို မခွဲတရိုကလေးဖြင့်ကြည့်ပြီး

လာသည့် ချစ်သူနှုတ်ခမ်းပါးလေးကို သူ့မြတ်နိုးစွာ ပါးပြင်ကြီးနဲ့ဖွဖွဖိကပ်လိုက်ရင်းက ရင်ထဲက အသံဖြင့်ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်သလဲဆိုတော့ ... သက်နဲ့မောင်တို့ လက်ထက်ပွဲကြီးက ချိမ့်ချိမ့်သဲနေတာရယ် လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သက်ကမောင့်ကို ဇနီးကောင်းပီသတာရယ် ... ဟွန်း ... ဟွန်း ... ပြီးတော့ ...”

“မောင်နော် ... ဒါမျိုးကျ ... သိပ်တတ်တယ် ... လူလည်ကျဖို့ကြည့်နေ ... ဒါစိတ်ကူးနဲ့တင်ပြီးလို့မရဘူး ... မောင်ရဲ့ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ... မောင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုတင်တောင်းမယ် ... မိဘတွေနဲ့ ဘယ်လိုစကားကမ်းလှမ်းမယ် ဆိုတာပဲ မောင်စဉ်းစားရမှာ ...”

“အဲဒါ ကိုယ်စဉ်းစားရမှာမှမဟုတ်တာ သက်ရယ် ... လူကြီးတွေနဲ့ပြောရမဲ့ကိစ္စပဲ ... လူကြီးစုံရာနဲ့သတ်ကိုလာတောင်းပြီးရင် မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ပြီးတော့ လက်ထပ် ... အဲဒါကိုယ်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ပါဝင်ရမဲ့ အပိုင်းလေ သက်ရဲ့”

“ဟင်း ... မောင်ကပြောတော့လွယ်တယ် ... ဖေဖေက လူတစ်မျိုး ... ကျွန်မကို တော်ရုံတန်ရုံလူနဲ့ သဘောတူချင်မှ

တူမှာ ... ”

“ဟင် ... ကိုယ်က တော်ရုံတန်ရုံလူမှမဟုတ်တာ သူ့
သားပဲ ... သက်ရဲ့”

သူ့အသံက ဒေါသကြောင့်နည်းနည်းမာထန် သွား
လေသည်။ ဒါကို သက်က သဘောပေါက်သွားသည်လားမသိ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးဝှက်ပြီး သူ့ခါးကြီး
တင်းတင်းလေးသိမ်းဖက်ရင်းက တောင်းပန်သံကလေးနှင့်

“မောင်ရယ် ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ... ကျွန်မက စကားအကြီး
ပြောတာပါ ... မောင် ချမ်းသာတာ ကျွန်မသိသားပဲ ...
ဖေဖေ လောဘကြီးတတ်ပုံကို ပြောတာပါ ... ”

“ဒါဆို ... သက်ဖေဖေက ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုသဘောထား
ပြီလဲ ... ”

“ဟင့်အင်း ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး ... ဖေဖေ
မောင်ကိုတွေ့ချင်တယ်လို့တော့ပြောတယ် ဖေဖေအား
တစ်ရက်ကို မောင်နဲ့ပေးတွေ့ဖို့ ကျွန်မဖုန်းဆက်မယ်
မောင်ရဲ့ ဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့ မောင်ရယ် ... တကယ်
ဖေဖေက လက်ကာရင်တော့ ကျွန်မ မောင်ကလွဲပြီး တခြား
ယောက်ျားကို ဖွဲ့ဆန်ကွဲပဲသဘောထားတာပါ ... ”

“ဟား ... ဘာမှန်းမသိဘူးကွာ ... သက်ကိုလက်ထပ်ခွင့်
မရမချင်း ကိုယ်တော့ နှလုံးရောဂါမရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း
ရမှာပဲ ... ”

“အဲဒီလောက်လည်းစိတ်တွေ ... တအားနှစ်မထားပါနဲ့
မောင်ရယ် ... ”

အဲဒီလောက်အထိ စိတ်မနှစ်လို့ရမလားသက်ရယ်။
ကိုယ်က သက်ကိုဘယ်လိုမှ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမခံ
နိုင်အောင် သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါလို့ သူပါးစပ်က ဖွင့်ဟဝန်မခံမိ
တော့ချေ။

ရင်ထဲမှာတော့ သက်ရဲ့စကားကို မကျေမနပ်ဖြစ်
သွားပြီး လေးလံသွားတာ သူ့ကိုယ်သူ အခံစားရဆုံးပဲဖြစ်သည်။

ယောက္ခမလောင်းကြီးက ခေါ်တွေ့တယ်ဆိုတော့
လည်း သူ့မှာ မင်္ဂလာဆောင်အလှူသွားရသလို အကျအနစ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်မွမ်းမံလိုက်ရသည်။

Arrow ရုပ်လက်ရှည်အဖြူစင်းကလေးနှင့် ရခိုင်ပုဆိုး
အုံးခွံရောင်ကလေးက သူ့ရဲ့ ရိုးသားစွာညှိ ရုပ်ရည်ကို ထင်းထင်းကြီး
ပေါ်လွင်နေတာကို သူ့သဘောကျခဲ့ပေမဲ့။

သက်ဖေဖေနဲ့တွေ့တဲ့ အချိန်မှာတော့ သူ့ကို နေ
မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး ကြိုဆိုလိုက်ပုံက မသင်းပျံ့လှချေ။

သက်ဖေဖေရဲ့ မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ့ခပ်လက်
လန်ဖြစ်သွားကာ လက်ကလေးကလည်း အလိုလိုစုပိုက်မိရက်သား

ဖြစ်သွားရသလို သက်အဖေကိုလည်း ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ရ
သည်။

“ဟို ... ကျွန်တော့်မှာမည် ... ဂုဏ်တုပါ ဦး”

“အေး ... သိပြီးပါပြီကွာ ... မောင်ဂုဏ်တုက သမီးပြောတာ
ထက်တောင်ရိုးသားတာပဲ သမီးပြောတုန်းက ဒီခေတ်ကြီး
မှာ ဒီလောက်ရိုးတဲ့ယောက်ျားမျိုး မရှိတော့ဘူးလို့ထင်ထား
တာ ... မောင်ဂုဏ်တုက ဘောင်ဘီရှည်တို့ဘာတို့ရော
ဝတ်တတ်ရဲ့လား ... ”

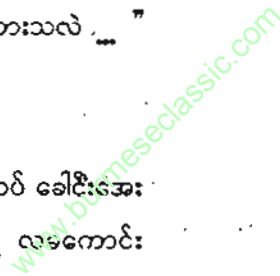
“တစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးဘူးဦးရဲ့ ... ”

“ဟုတ်လား ... ရိုးလိုက်တာကွာ အေး ... အေး အခု မင်း
တို့အသက်အရွယ်ကတော့ ငယ်သေးတာပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့
စည်းပွားရေးလောကမှာ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ အောင်မြင်မှုရ
နေတဲ့ ကလေးတွေလည်းရှိတာပဲ ... မောင်ဂုဏ်တုကရော
စီးပွားရေးကို ဘာနဲ့ရှာဖွေမယ်လို့စိတ်ကူးထားသလဲ ... ”

“ကျွန်တော်လား ... ”

“အေး ... ပြော ... ”

“ဟိုဒင်း ... ကျွန်တော်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခေါင်းအေး
တဲ့အရာ လခစားအလုပ်ပဲလုပ်ချင်တာ ... လမကောင်း

ကောင်းရဲ့ မန်နေဂျာတို့ ဘာတို့ အဲဒါမျိုးလုပ်ချင်တယ်
ကျွန်တော်အပေါ် စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ တာဝန်
ကြီးမဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး ဦးရဲ့ ... ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပါပြီကွာ ... ”

“ဟို ... မဟုတ်ဘူးဖေဖေရဲ့ ... သူက ရှယ်ယာဝင်ချင်တာ
ပြောတာ ... သူပြောတာမှားသွားတာ ဖေဖေ”

ဖေဖေမျက်နှာမှာမူ မျက်နှာမောင်ကြီးကိုကြည့်

သက်လျာဝင်တားလိုက်ပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ အီလည်လည်မျက်နှာ
ပေးနဲ့ ခေါင်းကြီးညိတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဂုဏ်တုကတော့ ဘာမှနာမလည်းသည့် အူကြော

ကြောင်မျက်နှာလေးနှင့် သူမမျက်နှာကို တစ်လှည့်ဖေဖေမျက်နှာ
ကိုတစ်လှည့် စိုက်ကြည့်နေရင်းက ခေါင်းကလေးငုံ့လျက် နှုတ်
ထပြန်သွားတော့သည်။

(၁၇)

“ကိုယ်တော်ရဲ့ ယောက္ခမကို လက်ပိုက်ပြောတဲ့ အစွမ်း
အစမရှိ ပုံမျိုးကို ဖေဖေလုံးဝလက်မခံတော့ဘူး ... ဘယ်နှ
ကွာ ... စီးပွားရေးကြောင်းပြောတာ လခစားလုပ်ချင်လို့တဲ့
ဒီလိုလူစားမျိုးကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်သမက်ရွေးမလဲ ...
ငါ့စည်းစိမ်နဲ့ တန်ဖိုးလဲ ... ကဲ ... သမီး နင်လည်း နောက်
တစ်ယောက်ကို ခေါင်းထဲထည့်လိုက်ပေတော့ ... ဖေဖေ
စည်းစိမ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ သမက်မျိုးကို ဖေဖေရှာတွေ့ပြီး
ပြီ ... ဒီကောင်ကိုတော့ ခေါင်းထဲက အပြီးအပိုင်ထုတ်လိုက်
ပေတော့ ... ”

သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဘာစကားမှပြန်
ရှင်းခွင့်မပေးဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ဖေဖေနောက်ကျောပြင်ကြီး
ကိုကြည့်ပြီး သူမကြံရာမရ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရပါတော့သည်။

ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာဖြင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရာနဲ့
မသိအောင် တွေဝေတွန့်ဆုတ်နေပြီးမှ မောင့်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့အခန်း
ထဲကို လှစ်ခနဲပြေးဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

အဲဒီနောက် မောင့်ဆီဖုန်းခေါ်လိုက်တော့ မောင်
ဖုန်းက တန်းဝင်သွားပြီး သူလည်း ရင်ခုန်စောင့်ဆိုင်းနေသည်ထင်
သည်။

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အသံကလေးဖြင့်

“သက် ... သက် ... သက်ဖေဖေက ဘာတွေပြောလို့
ငြိလဲ ဟင် ...”

“ဘာတွေပြောရမှာလဲ ... မောင်အသုံးမကျတော့ အခုတော့
ဖေဖေရဲ့သဘောတူမှုကို မရတော့ဘူးပေါ့ ...”

“ဒါဆို သက်ဖေဖေက ကိုယ့်ကိုသဘောမတူဘူးပေါ့ ဟုတ်
လား ...”

“ဟုတ်တယ် မတူဘူးတဲ့မောင်ရယ် မောင့်ကိုရိုးလို့တုံးထို့
တဲ့ ဦးနှောက်မရှိဘူးပေါ့ ... မောင့်ကိုထင်သွားတာ ဟုတ်

တယ် ... မောင်ကလည်း ဖေဖေမနှစ်သက်လည်း မနှစ်
သက်စရာဘဲ ...”

သူ့ကိုအပြစ်ပုံချလာသည့် ချစ်သူစကားက သူ့ရင်ကို
မောဟိုက်တုန်ခိုသွားရသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း နင့်ခနဲကြေကွဲခံစားလိုက်ရပြီးမှ
ယောက်ျားမာနအပြည့်ဖြင့် သက်ကိုခပ်ထန်ထန်ကြီး လှမ်းမေးလိုက်
တော့သည်။

“ဘာလဲ ... သက်က တစ်ရက်တည်းနဲ့ ရည်းစားအသစ်ရ
သွားပြီလား ... ဒါမှမဟုတ် အရင်ကတည်းက ရည်းစားပြိုင်
ထားထားတာလား ... ဒီကောင်အေကို ကွဲသွားတော့ ...
နောက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး စိန်ယာထားတာလား ...”

“မောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ...”

“ဟာ ... ကွာ ... တော်တော်ခံစားရတယ် ...”

သူ သက်ပြင်းကြီးချပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ကြွေကွဲသွားတာ
ကို သက်က ဘယ်လိုယုံကြည်သည်ခသိ။

ဘာစကားသံမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အတန်ကြာငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ဖုန်းပိတ်လိုက်သဖြင့် သူလည်းလက်ထဲ

က ဖုန်းကလေးကို အူကြောင်ကြောင်ကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ဆေး
သွားစွာဖြင့်ပင် ဖုန်းပိတ်လိုက်ရသည်။

သူ့ဖုန်းပိတ်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်မျက်လုံးတွေထဲ
ဖျတ်ခနဲအမော့ ဖေဖေကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့မျက်
နှာကြီး ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ကိုပင် ညှိမှောင်သွားရသည်။

“မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ စောစောကဖုန်းကနေ
ဘယ်သူလဲ ...”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ ဖေဖေ”

“အဲဒါနဲ့ မင်းမျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းတဲ့ရုပ်ဖြစ်တာ သူ့
ဘာပြောလို့လဲ ...”

သူ့ဖေဖေကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ကိုပင်
ရင်ထဲမှာ စွန့်အသွားရသည်။

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကြီးကို ဖေဖေသိအောင်လည်း စွန့်
မပြောရဲခဲ့ချေ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ အပြတ်သားဆုံးလေသံကြီး
နှင့် မပြောရဲခဲ့ချေ။

“ဟိတ်ကောင် ... မင်းကို ငါမေးနေတယ်လေ ...”

“ဟိုဒင်း ... သက်ဖေဖေက ... ကျွန်တော့်ကို သဘောမတူ

နိုင်ဘူးတဲ့ ... အခုမနက် သူ့ဖေဖေ ခေါ်တွေ့လို့ ကျွန်တော်
သွားတွေ့တုန်းကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး ... အခု ...
သက်လျာ ဖုန်းဆက်တော့မှ ကျွန်တော် သိရတာပါ ဖေဖေ”

“အာကွ ... သူတို့က ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲ ... မင်းကို
သဘောမတူဘူးပြောရအောင် ...”

ဖေဖေ ဒေါသတကြီးပြောလိုက်တော့ သူ့ဘာပြော
ရမှန်းမသိအောင် ကြေကွဲသွားပါသည်။

ဖေဖေ ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုလည်း ပေါက်ကွဲစရာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေ ဒီထက်မပေါက်ကွဲအောင်တော့

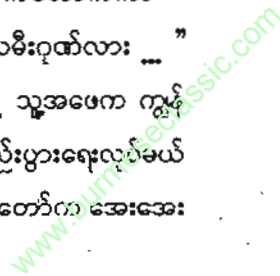
သူ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဟို ... သူတို့ကချမ်းသာလို့ စည်းစိမ်ဂုဏ်မောက်ပြီး ပြော
တာမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ...”

သူက ခေါင်းကလေးကုတ်ပြီး ဖေဖေကို မဝံ့မရဲလေး
မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေက ခါးကြီးနှစ်ဘက်ထောက်ကာ

“ဒါဆို ... ဘာဂုဏ်မောက်တာလဲ ... သမီးဂုဏ်လား ...”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ... သူ့အဖေက ကျွန်
တော့်ကို တော်တော်ရိုးတာပဲတဲ့ ... စည်းပွားရေးလုပ်မယ်
ဆိုရင် ဘာလုပ်မှာလဲလို့မေးတော့ ကျွန်တော်က အေးအေး

ဆေးဆေးလုပ်ရမဲ့ လခစားအလုပ်လုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ ရှိတယ် ... ”

“အေး ... သေကွာ ... သေ ... ဆယ်ခါပြန်သေလိုက်မင်း သေလို့ရတယ် ... တောက် ရှက်လိုက်တာကွာ ... မင်းအဖေဖြစ်ရတာတောင် ငါရှက်လိုက်တာ ... မင်းအဖေ ငါရှက်လိုက်တာ ... ဟိုတစ်ဘက် မိန်းကလေးရှင်က ... သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတာတောင် နည်းသေးတယ် ... ပြောလိုက်ကတည်းကအပေါစားစကား ... မင်းက ဘယ်လို လခစားမျိုးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာကျွေးမှာလဲ ... တောက် ... နရင်းပြေးအုပ်လိုက်ရရင် နားလေးဖြစ်သွားမယ် ... ဒီကောင် ... ”

ဖေဖေက လက်နဲ့ရိုက်မဲ့ဟန်ဖြင့်ပြီးမှတစ်ဘက်လှည့်

ပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

မေမေကတော့ဘာမှမပြောဘဲ ဖေဖေကိုမျက်နှာစာ

ခဲပြီး မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

သူ့မှာသာ အားကိုးစရာမရှိတော့လို့ တိတ်တိတ်

ကလေးငြိမ်ကုတ်နေပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ လက်သီးလက်စောင်း တန်းလျက် သူ့ပခုံးကိုဆွဲလှည့်ပြီး တရားခံစစ်နည်းစစ်ချနေတော့

“ပြောစမ်း ... မင်းက ဘယ်လို လခစားအလုပ်မျိုးနဲ့ မိန်းမ ကို ရှာကျွေးမှာလဲ ... ”

“ဟို ... ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာက ... ကုမ္ပဏီအကြီးစား တွေမှာ မန်နေဂျာတို့ ... ဘာတို့ပါ ... ဖေဖေ”

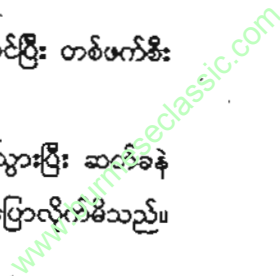
“မန်နေဂျာ ... မင်းလို ငကြောင် ငပေါကောင်က မန်နေဂျာ ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာလုပ်မယ် ... တန်တန်ရာရာကွာ ... ဒီမှာ ဒီခေတ်ကြီးမှာ သိန်းကိုးရာတစ်ထောင် ကားစီးနေတဲ့ သူဌေးသမီးက မင်းလိုလခစား နှစ်သိန်းသုံးသိန်းကို ကရော် ထိုးပြီး သရော်ဦးမယ် ... ငဖျင်း ... ငည့် ... တကယ့်ဧရာမ သူဌေးကိုများ မင်းက ဒီလိုမြောရအောင် ... ”

“ဟို ကျွန်တော်က ... ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ... ပြောလိုက်မိတာပါ ... ”

“အေး ... အခုလည်း ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် ခံလိုက်ပေါ့ ကွာ ... ဟုတ်ပြီလား ... ”

ဖေဖေက သူ့ကိုအသုံးမကျဘူးထင်ပြီး တစ်ဖက်စီး မင်းဆိုတော့ သူပိုပြီးဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

ဖေဖေကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး ဆင်ခနဲ ဆော့ကြည့်လိုက်မိကာ ဖေဖေကို မခံနိုင်စွာ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဖေဖေက ကျွန်တော်ခံခဲ့ရတာကို ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ထည့်ထည့်မပြောစမ်းနဲ့ ... မင်းထို သဘောမတူသူးလို့ အပြောခံရတာ ... ငါ အဖေကိုခေါ် ကားတာနဲ့ အတူတူပဲ ... အတူတူ လူချင်းပေါင်တင်ခံရတာ နာတယ်ကွာ ... အဲဒီတော့ ... မင်း သူ့သမီးကို ရအောင် ယူရမယ် ... ဒါမှ ... ငါကျေနပ်မှာ ... ကျန်တဲ့ကိစ္စ ... ငါ အကောင်းဆုံး ဖန်တီးပေးမယ် ... ငါကလည်း ဝိုက်ဆံ့ချင် သာတဲ့ကောင်ပဲကွာ ... ဘယ်အညံ့ခံမလဲ ...”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော် ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့ ... ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ လုံးဝမခွဲနိုင်အောင် ချစ်တယ် ဖေဖေ ...”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင် ... သူ့သမီးနဲ့ တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘော တူ လက်ထပ်လိုက် ... ပြီးတော့ ... သတင်းစာထဲမှာ ထည့် လိုက်ကွာ ... သူ့သမီးကိုရဖို့အတွက် မင်းပိပိရိုနဲ့ ကြိုးစား ရမယ်နော် ...”

“သူက ကျွန်တော့်ဘက်ကလူပါ ဖေဖေ ...”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော ... ကျန်တဲ့ကိစ္စ ငါကြည့် ရှင်းမယ် ... ငါကလည်း မခေတဲ့ကောင်ပါ ... ဒီလို အတန်

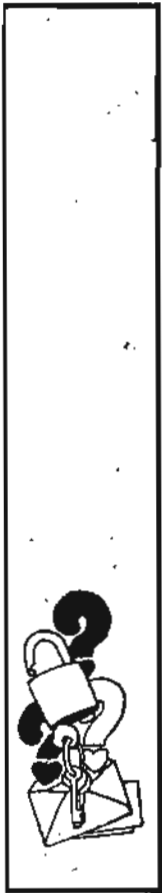

တူချင်း လှန်တွန်းလို့ကတော့ ဟား ... ဟား ... ငါက ... ယောက်ျားလေးရှင်ပါ ... သူတို့ကမိန်းကလေးရှင် ... တွေ ကြသေးတာပေါ့ကွာ ...”

ဖေဖေ လက်ခမောင်းခတ်ပြီး ကြွေးကြော်လိုက်တာ ကို သူ ကြက်သီးထခဲ့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပျော်သွားမှန်းမသိ အောင်ကိုပင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို ...

ဖေဖေ သဘောတူလိုက်ပြီဆိုတော့ သူ့အတွက် ဘာ မှ ပြောစရာမလိုအောင် ပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။

(၁၈)

သက် ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာတဲ့အချိန်မှာတော့ သက်ဆီက ဒုတိယအကြိမ် ဖုန်းရောက်လာပုံက အပြေးအလွှားပါပဲ။

သူတောင်မနည်းအားစိုက်နားထောင်လိုက်ရသည်။

“သက် ... သက်လားဟင်”

သက်ရဲ့မောင်ဆိုတဲ့ ခေါ်သံလေးက တိုးလျတုန်ခါ နေခဲ့တာမို့ သူရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ... အလောတကြီးမေးလိုက်မိ သည်။

“ဟုတ်တယ်မောင် ... မောင်”

“ဟင် ... ဟင် ... သက် ... သက်ဘာပြောမလို့လဲ အရေး ကြီးပြီလားဟင်”

“အင်း ... အရေးကြီးပြီး မောင် ... ကျွန်မတို့လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မယ် ဖေဖေက ကျွန်မကို လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့စီစဉ်နေပြီ ကျွန်မလုံးဝလက်မခံဘူး ... မောင် ကျွန်မ မနက်ဖြန်လောက်ကို မောင့်အိမ်အရောက်လာခဲ့မယ် မောင် ... အားလုံးစီစဉ်ထားလိုက်ပါ ဒါပဲနော် မောင် ... ဒါတောင် ခိုးဆက်ရတာ ... ဖေဖေက ကျွန်မဖုန်းကို သိမ်းလိုက်ပြီလေ”

သူ့ဘာစကားမှ မပြောရသေးခင်မှာပဲ သက် နှစ် ချသွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သူ့မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဝမ်းသာလုံး တက်သွားရပြီး ဖေဖေဆီကိုပဲ အပြေးလျှောက်သွားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ဖေဖေ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ သက်လျှောက် ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်တော့ တဲ့ မနက်ဖြန် ကိုးနာရီကို သူ့အိမ်လာခဲ့မယ်တဲ့ ကျွန်တော့် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ထားပါတဲ့ ဖေဖေ အဲဒါ ဖေဖေ ပေးပါဦး”

“ငါ့သားဂုဏ်တူရာ ဖုန်းလေကိုလည်းချလိုက်စမ်းပါဦး မင်း ပျော်လုံးဆိုနေပုံနဲ့ ဖေဖေတောင် ငယ်ဘဝပြန်ရောက်သွား သလိုခံစားရတယ် ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဖေဖေကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ ဖေဖေကျွန် တော် သူလာရင် ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ...”

“ဟား ... ဟိတ်ကောင် မင်းစကားကြီးက ...”

“ဟား ... မဟုတ်ဘူးဖေဖေရ ... ကျွန်တော်ဘယ်လိုစီစဉ် ရမလဲဆိုတာကိုပြောတာပါ ...”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် သားရာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို သူ ရောက်တော့ ဝင်ခေါ်သွားပြီး တရားရုံးမှာလက်ထပ်လိုက် ကြပေါ့ကွာ ... သတင်းစာထဲမှာ လက်ထက်ပြီးစီးခြင်း ထည့်ရတာ အဆန်းလား ဟာတော့ ငါ့သားမိန်းမယူရမှာကို သားအဖက စီစဉ်ညွှန်ကြားနေတာ တယ်မနိပ်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ကျွန်တော် ဖေဖေပြောသလို စီစဉ်ပါမယ် ကျွန်တော် အခုထဲက ရင်တွေခွန်နေပြီ”

“အေး ... ရင်လည်းခွန် ... ဦးနှောက်ထဲမှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနား တဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့လည်း စဉ်းစား”

“စိတ်ချ ... ဖေဖေ ... သာက ဖေဖေသားပါ ဖေဖေခွေ
ရာကို တစ်ထပ်ထဲလိုက်မှာပါ”

“အေးကွာ ပြီးရော ... ငါ့ခြေရာမီရင် ငါ့ကျေနပ်တယ် ငါ့
လည်းနော် မင်းအမေကို သဘောမတူပါဘူး မျက်နှာကြည့်
ပြောခဲ့တဲ့ ယောက္ခမကိုမှ ယောက္ခမတော်ရတာ တစ်
အရာသာရှိပဲကွာ အခုသူ့သမီး မင်းအမေ ငါထားရာနေ
ရာသွားပဲ ... ”

“ဟာ ... ထားရာနေ ... စေရာသွားလဲ မောင်နော် ရှင်း
ကားကို စီးဝိုးမပြောနဲ့ သူ့သာဒီကခိုင်းသမျှ အကုန်လုပ်
နေရတာ ... ”

“ဟာ ... ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်းဗျာ စကားနိုင်လှမနေ
နဲ့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ကြောက်ရတာ ကြောက်ရတာပဲ”

“ဘာကွ ... ငါက ကြောက်ရအောင် ... ”

ဖေဖေဒေါသကို သူတစ်ပိုင်းတစ်ထားပြီး ဖေဖေ
မေမေ့အရှေ့ကနေ ကျောကလေးကော့ပြီး ခပ်သွက်သွက်က
ပြေးထွက်လာခဲ့ရင်းက သူ့ဘယ်လိုပျော်လို့ ပျော်မှန်းမသိအောင်
ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဒီနေ့လောက် သူ့ဘဝမှာပျော်ရတာမရှိတော့ ...
နောက်နေ့မနက်ကိုးနာရီဆို သူ့ဘဝမှာ ပိုပြီး ကျ
ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်ရဦးမည် ထင်ပါသည်။

သက်အိမ်ကိုရောက်လာသည့်အချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဖေဖေက အပျော်ဆုံးမျက်နှာတွေနှင့် သူနှင့် ထပ်တူခံစားခဲ့ကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး တဟေးဟေး တဟားဟားကြည့်နူးနေတဲ့အချိန်မှာ သူကတော့ သက်လတ်လေးကို ပါးပြင်လေးမှာ နွေးနွေးလေးပွေ့အပ်ပြီး သက်ကို နိုင်သည့်မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားဆိုလိုက်မိသည်။

“မောင် ဒီနေ့ ... သိပ်ပျော်တာပဲ ... မောင့်ဘဝမှာ ဟာ အပျော်ဆုံးနေ့ပဲ”

“ကျွန်မရဲ့အပျော်ဆုံးနေ့ကလည်း ဒီနေ့ပါပဲ ... ဘယ်အရာနဲ့ မှမတူအောင် ... ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိပ်ပျော်တာပဲ မောင်ရယ် ...”

သူနဲ့သက်တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရင်ခုန်ပျော်မြူးရယ် မောလိုက်တာကို နေလက မလိုတမာသံကြီးနဲ့ လှည့်ပြောလာခဲ့သည်။

“အောင်မယ် ... တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေကပ်ပြောနေကြတာလဲ ... ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်ကို လက်မထပ်ခင် ညှဉ်းထားရအောင် လာ ... ဂုဏ်တု မင်းကသက်လျာနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ်မထိုင်နဲ့ ငါတို့ဆိုဖာမှာ လာထိုင်”

“ဟော မင်းတို့တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေပဲ ... နေလမင်းမရွပ်စမ်းနဲ့ကွာ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မရဘူးဟေ့ ဂုဏ်တုကိုဆွဲထုတ်ဆွဲထုတ်” ဒီကောင်တွေကို သူဘယ်လိုမှမအုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဖေဖေကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘောင်နိုင်သူ အပြီး နိုင်သဘောကျနေခဲ့ပေမဲ့ မေမေကတော့ ရှေ့နောက်ဆက်ခြင်နဲ့ ပြောလာခဲ့သည်။

“ဒီအဖေက မြောက်နေနော် တော်ကြာ ပြဿနာတတ်တာမှ ရှင်နဲ့ကျွန်မပဲ ဖြေရှင်းရမှာ ကလေးတွေကိစ္စ ကလေးတွေပဲရှင်းကြ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး ... ပြဿနာပဲ ဖြစ်တော့ ရှင်းလိုက်ရုံနဲ့ ဆန်းသလား မိန်းမရ မင်းကလည်း ကြောက်တတ်လို့တာ လွန်ပါရော”

“ရှင်နော် ... နောက်မှ ပြဿနာဖြစ်ရင် ကျွန်မက”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပြဿနာဆိုရာ ရှာတတ်ဖွေတတ်မှ တာ အခုက တက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ဖေဖေက ခေါင်းမာသူပီပီ မေမေစကားကို ချော့ချော့

ပြန်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ခါးကြားထဲက ဖုန်းက မြည်လာ

ခဲ့တာမို့ သူက ဘယ်သူ့ဖုန်းမှန်းမသိဘဲ ဖုန်းဖြင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဗျာ ... ဟိုဒင်း ... ဪ ... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ဟို ကျွန်တော် မလိမ်တတ်ပါဘူးဗျာ အရှိအရှိအတိုင်း ပြောပါမယ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သူ့ရှိ ... ရှိပါတယ်”

ရယ် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ... သက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ပါဘူး ... ဦး ကျွန်တော့်ကိုနားလည် မပေးရင်နေပါ ... သက်ကိုတော့ ... ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်လို့မရအောင် ကြေကွဲသွားတဲ့အချိန်မှာ သက်ဖေဖေက ဖုန်းပိတ်သွားပြီမို့ သူ့မှာ ငိုခွင်သည့်ခံစားချက် မျက်လုံးတွေဖြင့် သက်မျက်နှာလေးကို ငေးခိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ပွင့်သွားတော့သည်။

“သက် ... ကိုယ်တို့ ... ကိုယ်တို့တော့ လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဖေဖေဘယ်လိုလုပ်သိသွားပြီလဲမသိဘူး မောင် ကျွန်မ ကျွန်မ မောင်ဘက်မှာပဲ အမြဲရပ်တည်မယ် ... ယုံတယ်နော် မောင် ... ”

“ယုံပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မယုံတာကတော့ ကံကြမ္မာပါပဲ ... ”

သက်နဲ့သူ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ... တိတ်တဆိတ်မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့သည့်အဖြစ်ကို

ပေဖေရော မေမေအပါအဝင် သူငယ်ချင်းတွေက ... စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်မှအပ သူ့ကိုဝင်မကယ်နိုင်ခဲ့ချေ။

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ ဧည့်ခန်းထဲကို သက်ဖေဖေထ ခေါင်းတည်းမောင်းတည်းကြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီမို့ သူတို့အားထိုး မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့်ပင် မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ဒါက ... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ သက်လျာ ... အခု ဖေဖေဆီပြန်လာခဲ့စမ်း”

“ဟင့်အင်း ... ဖေဖေ ... ကျွန်မတို့ ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါနဲ့ ကျွန်မ သူ့နဲ့လက်ထပ် ... ”

“တိတ်စမ်း ... သက်လျာ ... နင် ငါ့ဒေါသကို သိတယ်နော် ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ အစကတည်းက ပြောထားတယ် နင်ထ ငါ့မွေးထားတဲ့သမီး ငါ့စကားကိုနားထောင်ရမယ် ... ငါ့ဘာတစ်ခွန်းမှထပ်မပြောတော့နဲ့ ... လာခဲ့ ... ”

သက်က သူ့ကိုကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သူ့ကိုယ်လုံး ကြီးကို တအားဆွဲဖက်ထားတာကို သက်အဖေက တံအားဆောင့် ဆွဲလိုက်တော့ သက်ဖက်ထားတဲ့လက်တွေက ဖြုတ်ခနဲဖြုတ်ထွက် သွားပြီး သူ့အဖေလက်ထဲကို စွေခနဲပါသွားလေတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဖြန်း” ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ သက်မျက်နှာလေး ငိုက်ခနဲပစ် ကျသွားတာကို သူ့အသည်းနာစွာ မေးကြည့်နေရင်းမှ သက် ဖေဖေအရှေ့က ကွယ်ရပ်လိုက်ပြီး ... ”

“ဦး ... ခင်ဗျား ... သက်ကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့ ဦးဆုံးမချင်ရင် ကျွန်တော့ကိုဆုံးမ ... ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့သက် မိကောင်းဖခင်သားသမီးပီပီ လက်ထပ်ကြမဲ့ ကိစ္စပါ ဦး”

“ဟာ ... ဒီကောင် လျာရှည်တာ ... မင်းဘာစကားတစ် ခွန်းမှမဆိုနဲ့ မှတ်ထားကွ မင်းလိုကောင်စားနဲ့ ငါ့သမီးကို ဘယ်တော့မှ မပေးစားဘူး သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင် မင်းထောင်နန်းစံချင်ရင် ငါ့ကိုအတိုက်အခံလုပ်လိုက်လေ”

သူဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ရင်တစ်ခုလုံး ဒိုးယို ပေါက်ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

အဲဒီနောက် ဘာမှ ခံစားလို့မရသည့်ရင်ထဲက မျက် လုံးသေတွေနှင့် ဖေဖေကိုအားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေကလည်း ဒေါသမျက်လုံးတောက်တောက်တွေဖြင့် သက် ဖေဖေကို မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“နေစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျားက သူများပိုင်နက်ထဲမှာ ဧည့်ခေါ် ကားကား ...”

“ဘာဗျ ... ဒီမှာ ကျုပ်က သမီးရှင်နော် ... ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်သမီးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုနဲ့ တရားစွဲလို့ရ တယ်”

“ရမလားဗျ ... ခင်ဗျားသမီးကိုယ်တိုင်ကကို ကျုပ်သားတို့ ထပ်ဖို့အကြောင်းပြောခဲ့တာ ... ကျုပ်သားက လူရိုး ... ခင်ဗျားသမီးကသာ ... အရာရာဦးဆောင်ပြီး ဒီကိစ္စကို ဖြစ် အောင် ဖန်တီးခဲ့တာ ...”

“ဘာဗျ ... ခင်ဗျား ... လူပါးဝလိုက်တာ ...”

လူကြီးနှစ်ယောက် အခြေအနေက တင်းမာလာခဲ့ တာမို့ သူ့ဖေဖေအရှေ့ကနေ ဝင်ရပ်ပြီး သက်ဖေဖေကို အောက်ကျ နောက်ကျတောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ဦး ... ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော် သက်ကို မိကောင်းဖခင်သားပီပီ ကျွန်တော် လာစာင်တောင်း ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား မင်းလိုကောင်စားချီး

ကို သဘောတူခဲ့အတူတူ လမ်းဘေးက ဆင်းရဲသားနဲ့ ပေး စားတောင် ငါ့စည်းစိမ်တည်မြဲဦးမယ် မင်းလို လက်တစ်ညှိုး လောက်တောင် အရည်အချင်းမရှိတဲ့ကောင်စားကတော့ ရှိတဲ့စည်းစိမ်တောင် ပစ်ကျဦးမယ် ဒီမှာ မင်းကို ငါဘာမှ ပြောစရာမရှိပေမဲ့ မင်းရဲ့အရည်အချင်းကို လုံးဝမကြိုက်လို့ ငါမပေးစာတာ အေး ... ဒါကို အရှက်မရှိ လိုက်တွယ်ကပ်နေ မယ်ဆိုရင်တော့ ... စတီးလက်ကောက်ဝတ်ဖို့သစ်စိတ်ကူး ယဉ်ထားပေတော့ ... ကံ ... လာ ... သမီး”

သက်ဖေဖေက သက်လက်ကလေးကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်းဆွဲပြီး ... ဧည့်ခန်းထဲက လှည့်ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ...

သက်ကလည်း သူ့ကိုဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆို တော့ဘဲ မျက်လုံးအကြည့်ဆွေလေးနှင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး သူ ဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းကြီးငိုက်ချကြေကွဲသွားတော့ သည်။

အဲဒီလို သူတိတ်တိတ်ကလေး ကြေကွဲသွားတာကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ဘာ စကားမှမပြောဖြစ်တော့ချေ။

သူကတော့ ... ရင်ထဲမှာ ပြောစရာမရှိတော့အောင်
နာကျင်သွားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

(၁၉)

မထင်မှတ်မမျှော်လင့်ဘဲ ... ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်
ရခဲ့ဆဲဆဲ သတို့သားအဖြစ်ကနေ ချစ်သူလေးကို စွန့်လွှတ်ရာသည့်
သူ့မှာရူးမတတ်ဖြစ်ကာ ... အိပ်ခန်းထဲမှ မထွက်တမ်း အရှက်
ရကြကွဲနေခဲ့ နေပေမဲ့ ...

ဖေဖေကတော့ မိန်းကလေး အဖေကို မခံချင်ပြီး
သူ့အတွက်ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီး မိန်းမရှာဖွေရေး ဆင်နွှဲပါတော့
သည်။

“ဂုဏ်တု ... ဖေဖေတစ်ခုပဲပြောမယ် ... မင်းသက်လျှာ
ကြင်ကိုတော့ မျှော်လင့်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့ မင်းအတွက်
ငါ မိန်းမတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးရှာပေးမယ် အေး ... မင်း

ငါ့ကို အာခံဖို့တော့မကြိုးစားနဲ့နော် ... ဖေဖေကဒါဆိုမင်း
က ဒါပဲဖြစ်ရမယ်”

ဆိုတဲ့ဖေဖေအမိန့်အာဏာအောက်မှာ ဘာစကား
မှမတုံ့ပြန်မိခဲ့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကြေကွဲခံစားလိုက်
ရသည်။

ဖေဖေအခုချိန်မှာ ဘာပဲပြောပြော သူကတော့
သက်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်နိုင်။

ဖေဖေသဘောမတူနိုင်တော့တဲ့... ကိုယ့်ချစ်သူလေး
ကိုပဲ အမြန်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ သူ့အရဲစွန့်ပြီး ချစ်သူလေးဆီကို အောက်
ကျနောက်ကျရောက်သွားခဲ့သေးသည်

“ဟိတ်ကောင် ... မင်း ငါ့အိမ်ထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ... ဦး ... ကျွန်တော် သက်လျာနဲ့ တွေ့ပါရစေ
ကျွန်တော့်ကို သက်လျာနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါနော် ... ဦး ...
ကျွန်တော် ... ”

“ဟိတ်ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း မင်းအသံကို မကြား
ချင်ဘူး မင်းကိုလည်းသမီးနဲ့ လုံးဝ ... လုံးဝ သဘောမတူ
နိုင်ဘူး အဲဒီတော့ မင်းလာရာလမ်းအတိုင်းသာ ပြန်ပေတော့
ဒီတစ်ကြိမ် အိမ်ကိုလာတာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပစေ ... နောက်

နောင် အခုလို ပိုင်နက်ကျူးလွန်လာရင် ငါက မိန်းကလေး
ရှင် အရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး မင်းကိုတရားဥပဒေနဲ့ အရေးယူ
မယ်”

သူ့ဘာမှ ပြောခွင့်မရတော့သလို သက်ချက်နှာလေး
ကိုလည်း မြင်ခွင့်မရခဲ့ဘဲ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ
ပင် ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချပြီး အိမ်ကိုပဲပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

လှမ်းလိုက်ပြီ မင်းသာ ဒီညနေ ကောင်မလေးနဲ့တွေ့ဖို့ စဉ်းစားပေတော့ ... ”

သူတော်တော် စိတ်ပျက်သွားရသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေစကားကိုလည်း မပယ်ရှားဝံ့ဘဲ သူမနှင့် အဲဒီညနေမှာပဲ Restaurant တစ်ခုမှာ ချိန်းပြီး တွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူမကရောက်ရောက်ချင်း စီးပွားရေးသမားပီပီ သူ့ကိုယ် မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနဲ့ အကဲခတ်နေတော့ သူ့မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ရင်ထဲမှာ ထူထူပူပူကြီးခံစားလိုက်ရပြီး သူ့နာမည်ကိုပဲ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မိသည်။

“ဟို ... ဒင်း ... ဟို ကျွန်တော့်နာမည်ဝုဏ်တုပါခင်ဗျ”

“ဪ ... ကျွန်မနာမည် သီရိထွန်းပါ ရှင့်ဖေဖေနဲ့ တစ်ဖွဲ့ထဲ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း မသိရီထွန်းကို ဘယ်ကဘယ်လိုစပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး...ဟို ... အားနာတယ်ဗျာ ကျွန်တော်ကလေး ... ဟိုဒင်းချစ်သူရှိတယ်ဗျာ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့နေမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခဏ လတ်ထပ်ရက်ကို ရပ်ဆိုင်းထားရတဲ့သူပါဗျာ ... ”

ဟိုမှာ သက်လျာဖေဖေနဲ့ အဆင်မပြေခဲ့သမျှ အိမ်

ပြန်ရောက်တော့လည်း အမောမပြေခဲ့ပါဘူး။

ဖေဖေရဲ့စကားတွေက သူ့ရင်ကို တနင့်တပိုးကြီး

စီးကန်လိုက်သလို နင့်ခနဲ ကြေကွဲခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

“သား ... ဝုဏ်တု ဖေဖေထော့ မင်းအတွက် တော်ဝင်မိန်းမတစ်ယောက်ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ သူက ဖေဖေလိုချင်တဲ့ ချွေးမမျိုးကွာသိပ်ထက်တာ ... ဖေဖေတို့ရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သူလည်းရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်ပဲ ... မိန်းကလေးက မာန်မာနနဲ့ အရည်အချင်းသိပ်ပြည့်တော့ ဖေဖေထော့ သားအတွက် သဘောကျပြီး သူ့မိဘတွေနဲ့ စကားက

“အိုး ဟုတ်လား ကြည့်စမ်းပါဦး ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့က အကြံ
 တွေပဲ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မလည်းရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ချိန်းလိုက်တာ
 ပေါ့ ဒါဆို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိုကောသွားပြီပေါ့
 ကျွန်မမိဘတွေကလည်း ကျွန်မကို ကျွန်မချစ်သူနဲ့ သဘော
 မတူလို့လေ ... ကျွန်မကတော့ ဆုံဖြတ်ထားတယ် ... ဇီဝ
 တွေသဘောမတူလည်း ချစ်သူနှစ်ယောက် နှစ်ဦးသဘော
 တူလက်ထပ်မယ်လို့ရှင်ရော ... အဲဒီလို မစွန့်စားဘူးလား”
 “စွန့်စားချင်တာပေါ့ဗျာ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူအဖေ
 လူလည်ကြီးဗျာ သူ့ကိုမနည်းချောင်းနေရတယ် ဟို
 မသိရိထွန်းကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်းမသိဘူး
 ဗျာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တကယ်လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေး
 ဇူးတင်ပါတယ် မိဘတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေ
 စိတ်ဆိုးမှာပေါ့ ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ပြန်ကြတာပေါ့ ... မိဘတွေကိုတော့ သင့်
 သလိုကြည့်ပြောပေါ့ ကိုဂုဏ်တုရယ် ... ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြော လိုက်
 ပါမယ်”

သူက မသိရိထွန်းကို ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်
 ကလေးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲက လှမ်းထွက်လိုက်သည်ဆို
 ရင်ပဲ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။
 သူအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက အပြုံးတွေလှိုင်
 နေတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ သူ့ကိုဆီးကြိုလိုက်ပါသည်။
 “ဘယ်နဲ့လဲကွာ ... ငါ့သား ... အဆင်ပြေခဲ့တယ်မို့လား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 သူဘာပြောရမှန်းမသိလို့ ဟုတ်ကဲ့ လို့အဖြေပေး
 လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေမျက်နှာကြီးဟာ လမင်းကြီးလို လပြည့်
 ညမှာ တိမ်စင်စွာ သာလိုက်သလိုပဲ ဝင်းထိန်လို့သွားခဲ့ပါသည်။
 ပြီးတော့ သူ့ကျောကို ပွတ်သပ်ပြီး ...
 “ဒါ လိုမှပေါ့ကွ ငါ့သားရ ... ဒါနဲ့သိရိက သားကို ဘာပြော
 သေးလဲ”
 “ဟို ... ကျွန်တော်နဲ့ သူ့စကားအများကြီးမပြောခဲ့ပေမဲ့
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်ခဲ့ကြတယ်”
 “အေး ... အေး ... ဒါမှ ... ငါ့သားကွ ... မိဘစကား
 နားဝယ်ထား မှားတယ်များ သားကြားဖူးသလား”

“မကြားဖူးပါဘူး ဖေဖေ”

“အေး ... အေး ... မိဘစကားနားထောင်တော့ ငါ့သား တစ်သက်လုံးဝစိတ်မဆင်းရဲတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

ဖေဖေရှေ့မှာ တည်တည်နဲ့ လှိုမိုနေခဲ့ရပေမဲ့ သူ့မှာ

မျက်နှာမလုံဖြစ်ခဲ့ရပြီ

မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ ... အခန်းထဲကို သွက်သွက်ကြီး

လျှောက်လာခဲ့ရင်းမှ ...

စိတ်ထဲကနေ သဘောကျကာကျိတ်ဖြိုးလိုက်

သည်။

ဖေဖေသာ ဒီကိစ္စကြီးကိုသိရင် မိုးမီးလောင်မှာပဲ

လောလောဆယ် ချော့လဲရောထိုင်ပြောလိုက်တဲ့

မှာ နေသာထိုင်သာအနေနဲ့ အနေချောင်ရုံရှိသေးသည်။

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဟိန်းထွတ်

လာတဲ့ဖေဖေအသံကြီးက သူ့အခန်းထိပိုကနေ ထွက်လာခဲ့သေး

သည်။

“ဂုဏ်တု ... ”

သူ ဖေဖေအသံကြီးကို ကြားကြားချင်း ဘာပြန်ပြော

ရမှန်းမသိအောင် ရင်ခွန်ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဂုဏ်တု ... ငါခေါ်နေတာမင်းမကြား ဘူလား ... ”

“ကြား ... ကြားပါတယ် ... ဖေဖေ”

“အေး ... ကြားရင်လာခဲ့ မင်းအခုထွက်လာခဲ့ ဧည့်ခန်းကို”

သူဖေဖေဒေါသကို ဆွပေးသလိုများဖြစ်နေသလား

မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်က သူ့အတွက် ရင်ဆိုင်ရတော့မဲ့အချိန်

ရောက်နေပြီမို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး ဖေဖေအရှေ့မှာ

ခေါင်းကလေးငုံကာ အဆူအပူခံလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဂုဏ်တု မင်းဘာပုံစံချိုးလိုက်တာလဲ ငါ့ကိုမင်း တစ်ပတ်

လိမ့်လိုက်တာပေါ့ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ မင်းကမှ ... ငါ့ကို

အဆင်ပြေတယ်လေ ဘာလေနဲ့ တစ်ပတ်လိုမို့တာ အခု

တော့ ငါ့အတွက် ကွဲခဲ့ရတာပဲ ဟင်မိဘက ထောင်းတာကို

ဖန်တီးပေးတာကို မင်းကမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ခါနီး

လူရှိတယ်လို့ပြောတာ အဲဒါအရှက်ခွဲတာ ... အခုတော့

မိန်းကလေးရှင်က မင်းကိုမချောင်လို့ ခါးခါးသီးသီးငြင်းလွှတ်

လိုက်ပြီး ... ကောင်းသေးရဲ့လား ဂုဏ်တု”
 “ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလွတ်လိုက်ပြီး ဟုတ်လား ဖေဖေ”
 “ဟိတ်ကောင် မင်းစကားသံ ဘာမှမကြားချင်ဘူး အေး
 မင်းဟာမိဘစကားကို နားမထောင်တဲ့သားပဲ ချိုချိုနဲ့ငါ့ကို
 ပတ်တာ ဂုဏ်တု မင်းသက်လျာကြင်ကို လက်ထပ်တဲ့နေ့
 ငါတို့ အမွေပြတ်စွန့်လွတ်တဲ့နေ့ပဲ အလကားကောင် ခွေး
 ဖြစ်ချင်တဲ့ကောင်”

ဖေဖေက အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်နေပေမဲ့
 သူကတော့ အကြီးအကျယ်ကို စိတ်ထဲလွတ်လပ်သွားတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ သက်လျာကို ဒီလောက်ကြီးအထိ ဖေဖေ
 မုန်းနေခဲ့တာကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲဝမ်းနည်းသွားရသည်။

ပြီးတော့ ဖေဖေကိုလည်း မကျေမနပ် ရင်ဖွင့်လိုက်
 မိသည်။

“ဖေဖေ ... သက်လျာကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေတာလဲ
 သက်လျာမှာ အပြစ်လုံးဝမရှိပါဘူး တကယ်တမ်းအပြစ်ရှိ
 တာက”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့ မင်းအသံငါမကြားချင်ဘူး မင်း

အိမ်မှာမနေနဲ့ ငါ့စကားနားမထောင်တဲ့ မင်းဒီအိမ်မှာနေဖို့
 မစဉ်းစားနဲ့ မင်းထွက်သွား ... ”

“ဖေဖေ ကျွန်တော်ကို ဒီလောက်ထိမကြည့်ချင်အောင်
 မုန်းနေပြီလား ... ”

“အေး မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် မင်းမျက်နှာကိုကြည့်ချင်
 လောက်အောင်ကိုမုန်းတယ်ကွာ ... ”

သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ကြေကွဲခံစားလိုက်ရပြီး ဖေဖေကို
 ချက်ရည်တွေဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

ရင်နှင့်ကြေကွဲသံကြီးနှင့်လည်း ဖေဖေကို ပြန်ပြော
 လိုက်မိသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် အိမ်ကနေထွက်ပေးမှာပါ”

“အေး ထွက် ... ထွက် ... အခုထွက်သွား ... ”

“အိုရှင် ... မောင် သားကိုဒီလို ပြောစရာလားရှင် ဒီသားအဖ
 တွေတော့ ဒုက္ခပါပဲ ကဲသားကလည်း လာ သားအဖဖေ စိတ်
 ဆိုးနေတုန်းခဏပါ ... လာ ... လာ ... သား ... ”

မေမေချောချောမော့မော့ဖြင့် သူ့လက်မောင်းကြီး
 တို့ ဆွဲကိုင်လာတော့ သူ့မှာ ပိုပြီးဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်တွေတောင်ကျသွားခဲ့သည်။

မေမေကိုလည်း ဝမ်းနည်းနေတဲ့ မျက်လုံးကြီးဖြင့် တစ်ချက်နှင့်နှင့်ကြည့်ပြီး မေမေနှင့် ဖေဖေအရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်သွားလာခဲ့သည်။

“ဟိတ်ကောင် ... ဒါဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေမကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေတော့လည်း ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရမှာပေါ့”

“အေး ... ငါသိတယ် မင်းဆင်းမဲ့အိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲဆိုမေးတာ”

ဖေဖေအမေးစကားကို သူရယ်ချင်ပတ်ကိုမျက်နှာကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပေမဲ့ မျက်နှာပိုးသတ်ခြံ လေးလေးစားစားပြန်၍ လိုက်ရသည်။

“နေလတို့အိမ်ပါ ဖေဖေ”

အဲဒီတော့မှ ဖေဖေက သူ့ကိုမျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး

“အေး တစ်ပတ်အပြင်ပိုမနေနဲ့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း မင်းချစ်နာကို ငါကြည့်ကိုမကြည့်ချင်ဘူး အေး ငါ့အိမ်ကလွတ်ပြီ”

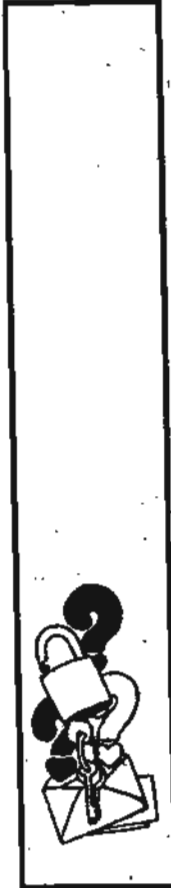
ဆိုပြီး သက်လျှာကြင်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့တော့မကြိုးစားလိုက်လေနဲ့ ငါ့အကြောင်းသိသွားမယ် မှတ်”

အခုထိ ကြိမ်းမောင်းချင်သေးသည် ဖေဖေကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ဟုတ်ကဲ့လို့ပြောလိုက်ခဲ့ပေမဲ့ ...

ဖေဖေလည်းငယ်ရာက ကြီးလာတဲ့သူပဲ သူ့အထာကို သဘောပေါက်လောက်ပြီထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ အခုလို အိမ်ဆင်းဘဝ ရောက်ခဲ့တာကိုပဲ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သွားရပါသည်။

(၂၀)

ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့်ရောက်လာသည့် သူ့ထို
 ကြည့်ပြီး နေလက တဟီးဟီးလှောင်လို့မဆုံးတော့ပါဘူး ...
 ကြာတော့ သူတောင် စိတ်တိုသွားခဲ့ရပြီး နေလကို
 ပိတ်ဟောက်လိုက်မိသည်အထိဖြစ်သွားရသည်။

“တော်တော့ကွာ မင်းကလည်း ဒီလောက်တောင် ရယ်နေ
 တာ လူတောင် နေစရာမရှိတော့ဘူး နေလငဲ့တို့ အကြံ
 ကလေးဘာလေးပေးပါဦး ဒီမှာငါစိတ်ဆင်းရဲလာတာကွာ”
 “အင်း ... ငါအကြံပေးရရင်တော့ မင်းသက်လျာဆီ ဝုန်းမ
 နားမနေဆက် သူနဲ့တိုးရင် မင်းအတွက် Lucky ပေးဥာ
 သူနဲ့တွေ့ဖို့က မင်းအတွက် အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ကွာ ဒါပေမဲ့ကွာ ဖေဖေက”

“ထားလိုက်စမ်းပါ မင်းဖားသားကြီးကို ခေါက်ထားလိုက် စမ်းပါ အရေးကြီးတာက သက်လျာနဲ့ မင်းအဆက်အသွယ် ရဖို့ပဲမဟုတ်လား ... သက်လျာကိုခိုးပြေးနိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ် လား ...”

နေလပြောတော့လည်း သူက ခေါင်းညှိတ်လက်ခံ လိုက်မိတော့သည်။

ဟုတ်ပါတယ်

နေလပြောသလိုပဲ။

သက်ကိုလက်ထပ်ရဖို့သူ့အတွက်က အရေးကြီးပါ

သည်။

တခမ်းတနား လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ သူ့

သက်ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

နေလအကြံပေးတာပဲ သူ့စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

လက်ခံလိုက်မိတော့သည်။

နေလအစီအစဉ်အတိုင်း သူ့သက်ဆီကို ဖုန်းအကြံ

ကြိမ်ဆက်ခဲ့ပေမဲ့ သက်ဆီက ဖုန်းကိုင်ခြင်းမရှိခဲ့တာမို့ သူ့ငိုရာ

မျက်နှာကြီးဖြင့် နေလကို ရင်ဖွင့်လိုက်မိတော့သည်။

“သက် ဖုန်းမကိုင်ဘူးကွာ တခြားသူတွေပဲ ကိုင်တယ် ငါ့ဖုန်း မှန်းလည်းသိရော ပြန်ချခဲ့တာချည်းပဲ ငါဘာလုပ် ရမလဲ သက်များငါ့ကို စိတ်ကုန်သွားပြီလား မသိဘူးကွာ ငါကသိပ်ခံစားနေရတယ် ငါသူတို့အိမ်ကို စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် သွားတွေ့ရင် မကောင်းဘူးလားနေလ”

နေလကို အကြံဉာဏ် တောင်းခံလိုက်တော့ ...

“အင်း ... အခုလောလောဆယ်တော့ မကောင်းသေးဘူး ကွာ ... မင်းစိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့တော့လိုမယ်ကွာ ... မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာ အပြောလွယ်ပေမဲ့ တကယ့်လက် တွေ့ဘဝ အတွေ့အကြုံကျ ခဲယဉ်းတယ် ... မင်းဖုန်းထပ် ဆက် ... သက်လျာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရတဲ့နေ့ မင်းက ကောင်းတဲ့နေ့ပဲမှတ်ပါ ...”

“အေးကွာ ... ငါစိုးရိမ်တာက သူ့ငါ့ကို သစ္စာဖောက်မှာ ကိုပါပဲ ... တခြားဘာမှမပါပါဘူးကွာ ... ငါကတော့ သူ့ကို အမြဲချစ်နေခဲ့တာ ... မင်းတို့အသိပဲကွာ ... ငါတော့ယုံတယ် ကွာ ... သက် ... ငါ့ကိုဆက်သွယ်လာမှာပါ ...”

သူ ယုံကြည်မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း ...

သိပ်ကြောစင်မှာပဲ ကံကြမ္မာက သူ့ကို အလှည့်ဝေး
လာတော့သည်။

ဒါဟာ သက်အပေါ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တန်ခိုးကြောင့်ထင်ပါရဲ့။

မောင့်ဆီက ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရခဲ့ပေမဲ့ သတ်
လျာက ပညာသားပါပါနှင့် မောင့်ဖုန်းကိုမကိုင်ဘဲ ဖေဖေယုံကြည်
လက်ခံအောင် နေပြလိုက်တော့ ဖေဖေက လက်ခံယုံကြည်သွားပြီး
နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ကိုတောင် စိတ်ချလက်ချသွားဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့
သည်။

သူမကတော့ ဖေဖေအစီအစဉ်ကြီးကို ဝမ်းသာလွန်း
လို့ထတောင်ခုန်ပစ်လိုက်ချင်ပေမဲ့ ဖေဖေစကားတွေကိုလေးစားအရှေ့
မှာ အေးအေးဆေးဆေးနားထောင်သည့် သမီးအဖြစ်ဟန်ဆောင်
လိုက်ရလေသည်။

“သမီး သက်လျာ ဖေဖေ မှုန်ပြန် စာတိုကလေးပေး
ဖို့မှာတစ်ပတ် ဆယ်ရက်တော့ကြာမယ် ... အဲဒါ သမီးကို

ဖေဖေမှာခွဲမယ် ... ဖေဖေမရှိတဲ့ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဟို
ကောင်နဲ့ ပြန်ပြီးအဆက်အသွယ်မလုပ်ရဘူးနော် ... သမီး
ဖေဖေ သမီးကိုယုံပါတယ် ... စိတ်လည်းချတယ် သမီး”

သူမစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိသည့်
ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး သူမသနားသွားရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ယုံကြည်သထက် ယုံကြည်သွား
အောင်ကိုပဲ သူမ လိုမိုလုံးပတ်လုံး လုပ်ကိုင်ရသေးသည်။

“ကျွန်မကိုစိတ်ချပါ ဖေဖေ ... ကျွန်မ နောက်ဘယ်တော့မှ
မမိုက်တော့ပါဘူး ... ကျွန်မ ဖေဖေစိတ်ဆင်းရဲအောင်
လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် ဖေဖေကိုတောင်းပန်ပါတယ်
ကျွန်မကိုစိတ်ချပါ ဖေဖေ ... ကျွန်မသူ့ကို အပြီးလမ်းခွဲလိုက်
ပါပြီ ...”

“အေး ... အေး ... ဒါမှ ... ငါ့သမီးကွ ... ငါ့သမီးဟာ ငါ့
တူတာပဲ ... မိဘစကားနားထောင်တဲ့သူက တစ်သက်လုံး
ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲဘူး ... ကဲ ... ကဲ သမီးလည်း
လုပ်စရာရှိတာလုပ်တော့ ... ဖေဖေ အပြင်သွားလိုက်
မယ် ...”

ဖေဖေက ပြောပြောဆိုဆို သူမအရှေ့ကနေထွက်

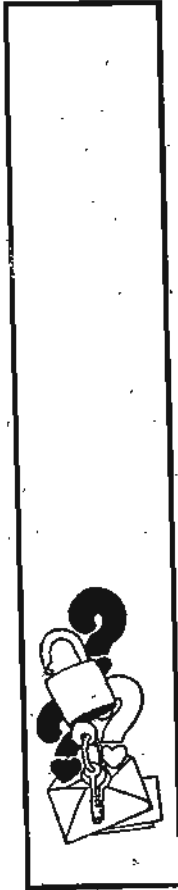
သွားတော့သူမက အနောက်ကနေထုခန့်မတက် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်
သွားပါတော့သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ကျွန်မနဲ့မောင် ...

အေးဆေးလက်ထပ်ရပြီပေါ့ ...

မောင်ရေ ... ကျွန်မ မောင်ဆီကို အရောက်လာခဲ့

ပျဲမယ်ကွယ် ... ။

(၂၁)

ဖေဖေ လေဆိပ်ကို ထွက်သွားပြီးသိပ်မကြာခင်မှာပဲ
ညှို့ခန်းထဲက ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် သူမရင်တုန်ပန်းတုန် ဖုန်းရှိရာ
သို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့ ...

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ဖုန်းအရင်ကိုင်ပြီး နား
ဆောင်နေရင်းမှ ...

“မမလေး ဟို ... အစ်ကိုကြီးဖုန်း ... လုပ်ပါ ဆက်ဆက် ...
သမီးတို့ကို ဘယ်လိုမှမထင်ပါနဲ့ ... ဘာဘကြီးက သမီးတို့က
ပြောသလိုလုပ်ရင်လုပ် ... မလုပ်ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်လို့
ပြောလို့ပါ ... မမလေးနဲ့အစ်ကိုကြီးကို ဖုန်းမပြောစေချင်လို့
မဟုတ်ပါဘူး ... ”

“အေးပါ ... ညည်းတို့အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ် ... ဘကြီး
ရှေ့ရောက်ရင် ဘဘကြီးမျက်နှာနဲ့ မမလေးရှေ့ရောက်ရင်
မမလေးမျက်နှာနဲ့ မဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ် ... ”

“သွားစမ်းပါ ငါ့ကိုဖုန်းပေး ... အခုမှ မျက်နှာချိုလာမလား
နဲ့ ... ဒီမှာ ညည်းတို့ကို ကျွပ်ပြောထားမယ် ... မမလေးစိမ်း
သမျှကို ဘဘကြီးကို ဘာမှမသိပါဘူး ပြောရမယ် နားလည်
လား ... ”

သူမ မာန်လိုက်တော့မှ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ မီးဖိုဘက်ကို လှမ်းဝင်သွားတော့သည်။

သူမကတော့ ... စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့လားမသိဘဲ

ဖုန်းကိုင်ထားတဲ့သူကတွေတောင် တဆတ်

တုန်နေပြီ စကားသံတွေကအစ တုန်ယင်လှိုက်လှိုက်ရွိုက်သွား
တော့သည်။

“ဟယ်လို မောင် ... မောင် ... ”

“သက် ... သက် ... ကိုယ်သက်ကိုသိပ်တွေ့ချင်နေပြီ
ဖုန်းဆက်တာလည်း အကြိမ်ပေါင်းကို မရေတွက်နိုင်

ဘူး ... ဒီတစ်ခါ သက်ဖုန်းမကိုင်ရင် သက်အိမ်ကို ကိုယ်လာ
ခုံမလို့ ... ”

“ဖုန်းမကိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဖုန်းကိုင်ခွင့်မရတာပါ
မောင်ရယ် ... ကျွန်မလေ မောင့်ကိုသိပ်သတိရတာပဲ ...
သိပ်လွမ်းတာပဲ သိလား ... ”

“ကိုယ်လည်း သိပ်လွမ်းတာပေါ့ ... သက် ... ကိုယ်တို့လွမ်း
ရတာတွေ ဆွေးရတာတွေကို စာဖွဲ့လို့အချိန်မရတော့ဘူး
ဒီတစ်ခါ ကိုယ်တို့စာဖွဲ့ရင်းနဲ့ အဝေးမခံနိုင်တော့ဘူး ...
သက်ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် ... သက်ရောဟင် ... ကိုယ့်ထို
ချစ်တယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်ရယ် ... မေးနေစရာ
တောင်လိုသေးလို့လား မောင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ တွန့်
ဖေဖေကိုဘယ်လို အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆောင်နဲ့
တွေ့မှ ပြောပြမယ် ... ”

“ဟင် ... ဘာတွေလဲဟင် ပြောပါဦး ... ”

“အခုမပြောသေးဘူး ... အခု မောင့်ကို ဝမ်းသာသတင်းပေး
မလို့ မောင် ... ဖေဖေဒီနေ့ စင်္ကာပူကိုသွားတယ် ... အခုပဲ

ဖေဖေထွက်သွားတ ... အဲဒါ မောင်အခုပဲ ... ကျွန်မတို့အိမ်
ကိုလာခဲ့တော့ ... မောင်ရောက်လာတော့မှ ကျွန်မတို့ တစ်
နေရာရာကို ထွက်ဖို့စီစဉ်ရအောင် ... ”

“ဟင် ... သက် ... ဒါဆို ... ဒါဆို ကိုယ်တို့လက်ထပ်
တော့မယ်ပေါ့ဟုတ်လား ... ဟား ... ဝမ်းသာလိုက်တာ
သက်ရယ် ... ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်ကွာ ... သက်ဖေ
ခရီးထွက်တာကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် ... ဒီ
ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်တို့ ခိုးပြေးမှလွတ်တော့မှာ သက်
သက် ဖေဖေခရီးထွက်တာ သေချာတယ်နော် ... ကိုယ်
တစ်ခါ သက်ကိုဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်တော့ဘူး ... ဒီတစ်ခါ
ရင်တော့ ... ကိုယ် သေမှာ ... ”

ဒီတစ်ခါပဲ သူမကိုစိုးရိမ်ပြီး စာဖွဲ့ပြောခဲ့သည်။
မောင်ကိုသူမ စိတ်တွေဝါးဝေနေသည့်ကြားက

လိုက်မိသေးသည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ သက်ရဲ့”

“မောင် စာဖွဲ့တတ်ပုံလေးကို သဘောကျလို့ပါ ... နဂိုတုန်း
က ကျွန်မ မောင်ကြီးက အရမ်းရှက်တက်ပြီး ... စကားပြော
တာတောင် မျက်နှာကိုကြည့်မပြောဘူး ... အခုတော့ ...
စကားတွေ အလိုလိုတတ်နေတယ်တော့ ... ”

“နောက်ဆို စကားတင်မဟုတ်ဘူး ... လူကဝါတတ်လား
တော့မှာ မတတ်လို့လည်းမဖြစ်တော့ဘူးလေ ... တိုက်က
သက်ကိုသိပ်ချစ်နေရက်နဲ့ အကြေကွဲခံပြီး ... အကြီးလုပ်
နေလို့ သက်နဲ့ဘယ်ပေါင်းရတော့မလဲ ... ကိုယ့်မှာသက်နဲ့
ပေါင်းရဖို့ ဘယ်လိုအကာအကွယ် ယူနေရတယ်ဆိုတာ ...
ရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ် ... သက်
ကိုယ်အခု နေလအိမ်မှာ ဆင်းနေရတယ် ... ကိုယ့်ကိုဖေဖေ
နှင်ချတာ သက်ရဲ့ ... ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား ... မောင်ဖေဖေက ဘာပြောလို့လဲ”

“အခု ... မပြောသေးဘူး ... လက်ထပ်ပြီးမှ ပြောမယ် ...
သက် ... ကိုယ် ... ကိုယ် အခုပဲလာခဲ့မယ်နော် ... ”

“အိုခေ ... ဒါဆို မောင် ကားမယူလာတော့နဲ့ သိလား”

“နေဦး သက် ... ဖုန်းမချခဲ့ဦးနော် နေဦး နေဦးကွာ ... ”

မောင်ဘာကြောင့်ဖုန်းမချခိုင်းတယ်ဆိုတာ သိထား
သည့်သူမကလည်း နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ပြီးရင်းက မောင်ရောက်လာမှ
အချိန်ကိုပဲ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်မျှော်လိုက်တော့သည်။

တစ်လလုံးလုံးဝေးခဲ့ရသည့် သက်မျက်နှာလေးကို
သူတငေးတမောကြီး ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းမှ သက်ကိုယ်လုံးလေးကို
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တင်းတင်းကြီး ထွေးပွေ့လိုက်မိသည်။

သူက သက်ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းတင်းကြီးထွေး
ဖက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သက်ကလည်းသူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေး
ကိုနဲ့နဲ့လေး =စိုချပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ပြန်လည်သိမ်းပတ်ရင်းက
အစီအစဉ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချမှတ်ပါတော့သည်။

“မောင် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မခွဲ
တော့ပါဘူး ... အသေအချာပဲ ... ကျွန်မဖေဖေကို သူ့
သတ်ထားတာမောင်ရဲ့ ... ဖေဖေက တကယ်လုံတော့

ကျွန်မ ဖေဖေ့ကိုသနားတောင် သနားတယ် ... ”

“အေးကွာ သက်ရယ် ... မိဘကို လိမ်ရတဲ့အလုပ်ကလည်း မကောင်းပါဘူး ... ”

“ဟာ ... မောင် စကားကောင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ... ကျွန်မတို့သွားမှဖြစ်တော့မယ် ... ”

“အင်း ... သွားကြတာပေါ့ ... ကိုယ်တို့ နေလကိုတော့ ဝင်ခေါ်မယ် ... ပြီးတော့ နေလတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာကို ချောဆွဲသွားမယ် ... အဟား ပျော်လိုက်တာကွာ ... ကိုယ့် ဘဝမှာ ဒါဒုတိယအကြိမ် အပျော်လို့ခံယူထားတယ် သက် ရယ် ... ပထမအကြိမ်တုန်းက ... ”

“မမလေး ... မမလေး ... ”

“ဟင် ... ဘာလဲ ... ရွှေပု ”

ရွှေပုရဲ့အလောတကြီး ခေါ်သံကြောင့် သူမတို့နှစ် ယောက် ကြည့်နူးစွာ အစီအစဉ်ရေးဆွဲနေရာမှ အလန်တကြားဖြစ် သွားပြီး ရွှေပုကိုမော့အကြည့် ရွှေပုက မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် နေ ကားယားလက်ကားယား ပြေးလာပြန်သည်။

“လုပ်ပါ ... လုပ်ပါ ... အစ်ကိုကြီးကို မြန်မြန်ပုန်းခိုင်းပါတော့ ဘာကြီးပြန်လာပြီ ... ဘာကြီး ကားခြံထဲဝင်လာပြီ ... ”

မြန်မြန်လုပ်ပါ မမလေး ... တော်ကြာ ပြဿနာတွေတတ် ကုန်မှာ ... ”

“ဟင် ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား ... ဒုက္ခ ပါပဲ ... လာ ... လာ ... မောင် ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ်သွားရ အောင် ... ဟဲ့ ရွှေပု ... နင်တို့လုံးဝလှမြေ့မလှထဲကြဲနေနဲ့ နော် ... စကားကိုပိရိပစေ ... စကားလိုလို့တော့ ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ ... ”

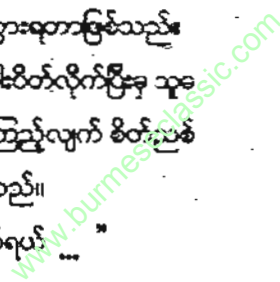
“ဟဲ့ ... ရွှေပု ... မောင့်ပိနပ် ... မောင့်ပိနပ်ကို နင်အပြေး သွားသိမ်းလိုက်ဦး မြန်မြန်လုပ် ... ”

သူမက ပြောပြောပြေးပြေးနှင့်မောင့်လက်ကိုကမ်း ကတန်းဆွဲကာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲကိုအပြေး ဝင်လိုက်ရပါသည်။

မောင်ကလည်း သူမသွင်းလိုက်တဲ့အခန်းထဲကို ခပ် သွက်သွက်ကလေး ဝင်လိုက်လို့ အဆင်ပြေသွားတာဖြစ်သည်။

အခန်းထဲရောက်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်ပြီးမှ သူမ နှင့် မောင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လျက် စိတ်ညစ် ညူးစွာ ခေါင်းကြီးတွေခါယမ်းလိုက်မိတော့သည်။

“ဒုက္ခတော့ရောက်ပြီ ထင်တယ် သက်ရယ် ... ”

“ကျွန်မ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ မောင်ရယ် ... ဒုက္ခပါပဲ အဲဒါ ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဒုက္ခရောက်ဖို့ တစ်ဝက်ကျိန်းသေသွားပြီ မောင်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သတ္တိနည်းလိုက်တာ ... မျက်နှာကဘာဖြစ်တာလဲ ... ချက်ချင်းပဲ ငယ်ကျသွားပြီ”

“မငယ်လို့ရော ဖြစ်မလား ... အခုဒုက္ခကြီးက ဘာဒုက္ခနဲ့မှ လဲလို့မရတဲ့ဒုက္ခ သက်ရဲ့ ...”

“ဟား ... ဘာလဲ မောင်ကလည်း ... အားငယ်တတ်လိုက် တာ ဒီက သူ့ကိုပဲ ပြန်အားပေးနေရတယ် ... မောင့်ကြည့်ရ တာနဲ့တင် ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ ...”

“ဟား ... အေးကွာ ကိုယ်လည်း တော်တော်စိတ်ညစ်သွား ပြီ ... ကိုယ်တို့ ဒီအတိုင်းထားလို့ ညအထိ မထွက်ရရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ ... အဲဒါမှ ပြဿနာ မိုးမီးလောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ကိုယ်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ကုသိုလ်ထို က ဆိုးတာပါ ...”

“အမယ်လေး အရေးထဲ ... ကုသိုလ်ဆိုးတယ် ... ကုသိုလ် ကောင်းတယ် လုပ်နေပြန်ပြီ ... မောင်ကပဲညည်း ... ကျွန်မ က မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မညည်းရဘူး ... အခုမောင် ကျွန်မ အခန်းထဲရောက်နေတာကြီးကို ဖေဖေသာသိရင် ကျွန်မတို့

ကိုသတ်မှာ အသေသတ်မှာ သိလားမောင်ရဲ့ ... မောင် ... ပဟို ... ဘယ်လိုမှတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့နော် ... ဟိုလေ ကျွန်မ ခုတင်အောက်ကလေးကို ခဏဖြစ်ဖြစ်ဝင်နေရင် ပိုပြီးလုံခြုံ မလားလို့ ...”

“ဟား ... ခုတင်အောက်ကိုဝင်ရမယ် ... ဟုတ်လား ...”

“ခဏပါ ... မောင်ရယ် ... နော်”

“ဟာကွာ ... ခုတင်အောက်ကြီးတော့ ...”

“သမီး ... သက်လျာ”

“ဟင်”

သူမနှင့်မောင်တို့ တိုးတိတ်တိတ်အငြင်းပွားနေတုန်း မှာပဲ ဖေဖေ လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် အသံကြီးကြောင့် နှစ်ယောက် စလုံး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားကြပြီး မောင့်ကို ခုတင်အောက်အမြန်ဝင် ဖို့ အမူအရာနဲ့လည်းပြ လက်နဲ့လည်း ဆွဲသွင်းလိုက်ရပါသည်။

အဲဒီတော့မှ မောင်ကလည်း ကုတ်ကုတ် တုတ်တုတ် နှင့် ခုတင်အောက်ကို ဝင်းလျားထိုးဝင်လိုက်ပါသည်။

“သမီး သက်လျာ ...”

“ရှင် ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ မသွားဖြစ်တော့ဘူးလား”

သူမ ဖေဖေကိုအသံမတုန်အောင်မေးရင်း တံခါးလေး

ကို တစ်ကိုယ်စာဖွင့်ပြီး ခေါင်းလေးထွက်ကာ ဖေဖေကို အကဲခတ် လိုက်သည်။

ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့။

ဖေဖေမျက်နှာက ဘာမှသိမထားဘဲ ကြည့်လင်နေ

လို့ သူမစားသာသွားပြီး ခေါင်းအေးသွားရလေတော့သည်။

အခုမှပဲ အသက်ဝဝရှူနိုင်သွားသလိုဣန္ဒြေလေးနှင့်

ဖေဖေကို စကားဆက်ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ... စင်္ကာပူကိုမသွားဖြစ်တော့ ဘူးလား ...”

“အေး ... မသွားဖြစ်တော့ဘူး သမီးရဲ့ ... ဖေဖေတပည့်ကိုပဲ လွှတ်လိုက်တယ် ... အလုပ်ကိစ္စကလည်း တပည့်နဲ့လွဲလို့ရ တော့ ... ဒီမှာ ဖေဖေမှာ ကိစ္စလေးတွေရှိတော့ ဖေဖေ လည်း မသွားဖြစ်တာ ...”

“ဪ ဖေဖေ ... အအေးသောက်ရအောင် ကျွန်မသွား ဖျော်လိုက်မယ် ...”

“အေး ... အေး ... သွားဖျော်ခဲ့ သမီး ...”

သူမက တံခါးကို တစ်ကိုယ်စာပင်ထွက်ပြီး ပြန်ဆွဲ

ပိတ်ခဲ့ကာ ဖေဖေအတွက်အအေးဖျော်ပြီး ဖေဖေရှေ့မှာချပေးရင်းထ

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဖေဖေကိုမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖေဖေက သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ အကဲခတ်လာခဲ့တာမို့ ဖေဖေဘာများပြောမလဲဆိုပြီး ရင်ထဲဆို့ကျပ် သွားတော့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ ဖေဖေက ဝုဏ်တုနှင့် ပတ် သက်ပြီး မေးလာခဲ့တော့သည်။

“သမီး ... ဖေဖေမရှိတဲ့အချိန်လေးမှာ ဟိုကောင့်ဆီကို သမီး ဖုန်းဆက်သေးလား ...”

“ဟို ... ဝုဏ်တုဆီကိုလား ... မဆက်ပါဘူး ဖေဖေရယ် ... နဂိုကတည်းက ဖေဖေကို ကျွန်မကတိပေးပြီးသားပဲ ... ကျွန်မ ဖေဖေကိုညာမလား ဖေဖေရယ် ... သမီးနဲ့ဖေဖေက အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲ သမီးနာလည်တာပေါ့ ...”

“အေး ... အေး ... ငါ့သမီးစကားကြားရတာနဲ့တင် ဖေဖေ လည်း စိတ်ချမ်းသာပါပြီကွာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ဖေဖေ ... အခုညနေ အပြင်သွားဦးမလား”

“မသွားတော့ဘူး သမီး ... ဖေဖေလုပ်စရာရှိတာလေးလုပ် ပြီး ... ရေချိုးအနားယူတော့မယ် ...”

“ဒါဆို ဖေဖေ ကျွန်မကို ဘာခိုင်းဦးမလဲဟင် ... မခိုင်းရင်

ကျွန်မ စာဖတ်မလို ... ”

“အေး ... အေး ... သမီးစာဖတ်ချင်ဖတ်လေ ... ဖေဖေ
ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး ... ”

“ဒါဆို ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော် ဖေဖေ ... ”

ဖေဖေရှေ့က သူမလှည့်ထွက်လာတော့မှ စိတ်ထဲ
မှာ မျက်နှာပူခဲ့သမျှ လွတ်လပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

မောင့်မျက်နှာက တစ်စထက်တစ်စ ပြိုတော့ခဲ့ဖူးလို့
ညိုမှောင်လာပြီး နာရီကိုလည်း တကြည့်ကြည့်လုပ်နေတာကို သူမ
ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါဘူး။

မောင့်ကိုကြည့်ပြီး သူမတော်တော်စိတ်ပျက်ရသလို
ငိုလည်းငိုချင်သွားသည်။

မောင်ကလည်း ထွက်ပေါက်မရှိလို့ ကြံရာမရသည့်
ငိုသံကြီးဖြင့် ...

“ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုပုံစံလုပ်ကြမလဲဟင် ... ဒုက္ခဝါစ သက်
ရယ် ... ကိုယ်ဒီလိုပဲ တစ်ညလုံး နေလို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး
အခုဆိုရင် မိုးချုပ်စပြုလာပြီ ... ကိုယ်ဒီမှာ ဆက်နေရင်

သက်ရဲ့သိက္ခာဟာ ... မဖြစ်ပါဘူး ... ဟိုဒင်းခိုးပြေးတဲ့ပုံစံက တစ်မျိုးလေကွာ ... ဒီလိုပုံစံကြီးနဲ့မိရင် ကိုယ်လည်းအရမ်း အရှက်ရသလို သက်လည်းအရမ်းအရှက်ကွဲမှာ ... ပြဿနာ ကတော့ ပြောမနေတော့နဲ့ ကြားမကောင်းဘူး ... ”

“သိပါတယ် မောင်ရယ် ... ကျွန်မက မိန်းကလေးပါ ... မောင်ကလျှောက်ပြီး ပြောနေတာ ... ဘယ်လိုနည်း ဘယ် လိုဟန်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးလွတ်အောင် ထွက်ရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားဘူး ... ”

“စဉ်းစားတာပေါ့ ... သက် ဖေဖေက အိပ်ရာဝင်မှ ကိုယ်တို့ ခိုးထွက်ရမှာ ... အိပ်ရာဝင်မှခိုးထွက်ရင် ကိုယ်တို့နေလတဲ့ အိမ်မှာပဲ စတည်းချမယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ အရေးကြီးတာက သက်ဖေဖေအိပ်ပျော်ဖို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်ဖို့ပဲ”

မောင်ပြောလိုက်တော့မှ သူမက မောင်ရောသူမပါ

လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်ရေးကို သတိရသွားတော့သည်။

“ဟား ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်မ သတိရပြီ ... ဖေဖေကိုလေ ... ဟိုဒင်း ကော်ဖီပျော်တိုက်ရင်းနဲ့ စောစော စီးစီးအိပ်သွားအောင် အိပ်ဆေးလေးထည့်တိုက်လိုက်မယ်”

သူမက အားတက်သရောပြောလိုက်ပေမဲ့ မောင်က တွေးတွေးဆဆမျက်နှာကြီးနှင့် သူမကိုငေးကြည့်ရင်းနေမှ သူမ ခင်းကလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တာမို့ သူမက မောင် သက်ကြီးကို ဆွဲဆန့်ပစ်လိုက်ပြီး စူးစူးအောင့်အောင့်ကြီး အော်ပစ် လိုက်သည်။

“စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ ဒါပဲသိတယ် ... မောင်နော် ... ခြေ ငြိမ်ငြိမ် လက်ငြိမ်ငြိမ်သာနေ ... ကျွန်မက စိတ်ညစ်ရင် မောင့်ကို လည်ပင်းပိတ်ညစ်မှာ ... ”

“ဟား ... သက်ရယ် ဒုက္ခပဲ ... ကိုယ်က စဉ်းစားနေတာပါ သက်ဖေဖေကို ဒီလိုအိပ်ဆေးထည့်တိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကွာ ... မလုပ်ကောင်းတာ မလုပ်ရဘူး ... ငရဲကြီးမှာပေါ့ မိဘကိုလည်းဒီလိုမလုပ်ကောင်းပါဘူး ဖြစ်သမျှအကြောင်း ပဲ သက်ရယ် ... သက်ဖေဖေအိပ်မပျော်ဘူးဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ အမိခံလိုက်မယ်ကွာ ... အဲဒါဆို သက်ဖေဖေ ကိုယ်နဲ့ ပေးစားမှာပဲ ... ထူးမှထူးတော့တာ သက်အိမ်က ကောင်မလေးတွေလည်း သိနေပြီ ... ”

အခုလို မောင်ပြောလာတော့ သူမရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းသွားရကာ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာ ခဲ့သည်။

“ဟာ သက် ... ဘာလို့ငိုရတာလဲ ... သက်ရယ် ဒုက္ခပါပဲ”

သက်က သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေးအပ်ပြီး ငိုချ လိုက်တော့ သူ့ရှင်ထဲတင်းခနဲ လေးလံသွားခဲ့ရလေသည်။

သက်ကိုလည်း မျက်နှာလေးပင့်ပြီး မျက်ရည်လေး တွေသုတ်ပေးရင်းက ချောချောမော့မော့လေး နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“သက်ရယ် ... ငိုနေလို့ပြီးမှာလားကွာ ... ”

“ငိုတာပေါ့ ... ကျွန်မအဖြစ်က ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်း သလဲဆိုတာ ... မောင်က ကိုယ်ချင်းမစာဘူး ... ”

“အဲဒါဆို ကိုယ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ... သက်စကားကြီး က ဘာစကားကြီးလဲ ... ကိုယ့်သိက္ခာကိုဖို့တာလား”

သက်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူနားလည်လိုက်တာ သက်ကို ပွေ့ဖက်ထားရကနေ ဆက်ခနဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ရုတ်တစ် လိုက်ပြီး ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ အဆင်သင့်တွေ့ရသည့် ပုတီးလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ ပုတီးကို စိတ်ပါလက်ပါစိပ်ဖို့ ပါးစပ်က လည်း တရားစာတွေကို ပွစိပွစိ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ပုတီးကိုငိုပြီး မောင်ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ”

“သက်က ... ကိုယ့်ကို မယုံကြည်မှာစိုးလို့ ကိုယ်ပုတီးစိပ် မလို့ ... ”

“အိုး ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ... မောင့်ကို ဘာမယုံရမှာလဲ စိတ်ရှုပ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော် ... ”

“ယုံတယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ ... ”

“ဟာ ... လာပြန်ပြီ ဒီယုံတယ် မယုံဘူးဆိုတဲ့စကားကို သုံး စရာလား မောင်ရဲ့ ... ဘယ်လိုအလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ သူလည်း မသိဘူး ... ”

သူမ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟောက်လိုက်တော့မှ မောင်ကငြိမ်ကုတ်သွားပြီး မျက်စိမှိတ်လျက်ပုတီးစိပ်လိုက်ပြန်သဖြင့် သူမမောင့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားရသည်။

“မောင် ... ”

စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ မောင့်ကို ဆောင့်ခေါ်လိုက်ပြီးမှ သတိရသွားတာ သူမမျက်လုံးတွေအရောင်တောက်သွားရလေသည်။

ပြီးတော့ မောင်လက်မောင်းကြီးကို အားရပါးရဆုံး
ကိုင်ရင်းမှ ...

“မောင် ... မောင် ...”

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာလဲ ... သက်ရဲ့”

“ကျွန်မ သတိရပြီ ... ကျွန်မတို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု
သွားပြီ ...”

“အင်း ... ပြောစမ်းပါဦး ...”

“ဖေဖေက အခု ခုနစ်နာရီကို တရားထိုင် ပုတီးစိပ် ဘုရား
ရှိခိုးတာ တစ်နာရီကြာတယ် ... ဖေဖေရှိခိုးရင် ကျွန်မ
ထွက်လို့ရတယ် ... ကားကို ပုသိမ်ကိုတန်းမောင်းရင်
... မမောင်းရင် Hotel မှာ တည်းပြီး မနက်မှ ခရီးဆက်ကြ
မကောင်းဘူးလား ...”

“ဟား ... ကောင်းတယ် ... သက်အကြံလေးကလေး
လိုက်တာ ... ဒါနဲ့ ခြံတံခါးသော့နဲ့ အိမ်တံခါးသော့တစ်ခု

“အိုကေတယ် ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ သော့က ... ဘာမှ
မပစ်တော့နဲ့ မောင် ... ကျွန်မတို့တစ်ခါတော့လွတ်ပြန်

ပါပြီ ... အခုခြောက်နာရီခွဲသွားပြီ ... မောင်က နေလဆီကို
ဖုန်းဆက် ... ဒီမှာ Hand Phone ဖေဖေဆီက စောစောက
ယူထားတာ ... နေလကို အခုချက်ချင်းပဲ ... လှမ်းဖုန်းဆက်
လိုက် ... ကျွန်မတို့ခြံရှေ့က စောင့်နေလို့ပြောလိုက်နော်
မောင် ...”

“အိုခေ ... ဒါဆို ကိုယ် ... နေလဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်
မယ် ... သက်က ကိုယ်စားဖို့သာ မုန့်များများထည့်ခဲ့နော်”

မောင်ကတစ်နေ့ကုန် ကော်ဖီလေးနဲ့ မုန့်ကိုသာစား
ခဲ့တာမို့ အစားအသောက်ကို စာလောင်မွတ်သိပ်စွာ တောင့်တ
ပြောလိုက်တော့ သူမမောင်ကို သနားသွားခဲ့ရသည်။

မောင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကိတ်မုန့်ကို အတုံးလိုက်
ယူလာခဲ့ပြီး ရေသန့်ဗူးကိုပါ ယူလာခဲ့သည်။

အဲဒီနောက် မောင်ရှိတဲ့ သူမအခန်းထဲ တိတ်တိတ်
ကလေးပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ကော်ဖီနဲ့မုန့်ဖုန်းကြီးကို မောင့်ရှေ့မှာချပေး
လိုက်တာ ...

“ကဲ ... ကြိုက်သလောက်သာ စားပေတော့ မောင်ရေ ...
ဘယ်နဲ့လဲ ... နေလတို့ကိုဖုန်းဆက်တာ ...”

“အားလုံးအိုကေပဲ ... အခုပဲ သူတို့ ကားနဲ့ထွက်လာခဲ့မယ် တဲ့ ... ဟား ... ရင်ခုန်လိုက်တာနော် သက်ရော ... ရင်မခုန် ဘူးလားဟင် ...”

“မခုန်ဘဲနေမလား မောင်ရယ် ...”

“ဒီမှာ မောင်စားတော့ ...”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်က ကိတ်မုန့်ကြီးကို တဖဲ့ကြီး

ကြီးဖဲ့စားလိုက်သည်။

“အား ... နင်လိုက်တာ သက် ... ရေ ... ရေ ...”

“ရှေ့ ... ရှေ့ ပြီးတော့မှ ငှက်ပျောသီးသီး လုပ်မလာနဲ့ဦး”

“အင်း ... အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အား ... မောင် ... မောင် ရှူတိုးတိုး သေတော့မှာပဲ ... ချောင်းအကျယ်ကြီးဆိုးရတယ်လို့ ဘာမှအလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ယောကျ်ား ... ကဲ ... ကဲ ... စားမနေတော့နဲ့ လာ ... လာ ... ဖေဖေ တရားထိုင်နေတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ရှိ ပြီ သွားကြရအောင် ...”

“အင်း ... သွားကြတာပေါ့ ... ဒါနဲ့ သက်ဖေဖေရှိခိုးတာ ဖြစ်ရဲ့လားဟင် ... တော်ကြာမှ တရားထိုင်ရင်း မျက်စိဖွင့်

ကြည့်ရင် ကိုယ်တို့အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်မှာ ...”

“ရတယ် ... ရတယ် ... ဖေဖေက တရားထိုင်ပြီဆို ဘယ် တော့မှ မျက်စိမဖွင့်တော့ဘူး ... စကားများမနေတော့နဲ့ မောင်ရယ် ... ကျွန်မနောက်ကသာ မောင် ခြေသံဖွဖွနင်းခဲ့ နော် ...”

“အင်းပါ ... သက်လည်း ခြေသံဖွဖွနင်းနော် ...”

“အင်းပါ ...”

သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲကနေ သူခိုးချောင်း

ချောင်းပြီး ဧည့်ခန်းကို ကျော်လာကာ သက်ဖေဖေဘုရားရှိခိုးနေ တာကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်တော့ သက်ဖေဖေက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘဲ တရားထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒီတော့မှ ...

သူနဲ့သက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို ထစ်ယောက်

ပြီးကြည့်လိုက်ကြပြီး အောင်မြင်သည့် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ခြံတံခါး ရှေ့သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နေလတို့ ကားကို အဆင်သင့်တွေ့

လိုက်ရသဖြင့် သူ့က သက်လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး သက်

မျက်နှာလေးကို လှစ်ခနဲငုံနှစ်လှိုက်ရင်းက သက်ကိုလည်း အားထေ့နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“သက် ... ဘာမှစိတ်မညစ်တော့နဲ့နော် ... ဟိုမှာ ... ကောင်တွေ နေလတို့ရောက်နေပြီ ... ကိုယ် ... ကိုယ် ... လက်ထပ်ရတော့မယ် ... ရင်ခုန်လိုက်တာကွာ ... ဒီတစ်တော့ ပီပါပြီကွာ ... နော် ... သက် ... ”

“ဒါပဲ ... မောင်နော် ... မောင့်သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဆင်ခြင်ခြင်လေးနေ ... ”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... သက်ကလည်း ... ”

သူက သက်အပြောလေးကို သဘောကျရယ်လို့ လိုက်တဲ့အချိန်မှာ နေလတို့ မိုးကိုတို့က သူနှင့် သက်ဆီကိုအရောက်လာကြပြီး သက်ကိုအတင်းနှိုးပွေ့လိုက်ကြသဖြင့် သူ့ပျာပျာသလဲတားလိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ငါ့ချစ်သူကို ဦးနှိုးဖျားမထိရဘူး ... ဖယ်ကြကွာ ... ဒီတစ်ခါ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မခွဲထားပါနဲ့ ငါ့ကိုသနားကြပါကွာ ... ငါ့ချစ်သူကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ကားထဲပွေ့ချီမယ် ... မင်းတို့ ကားတံခါးအထိ

သင့်ဖွင့်ထားကြကွာ ... မင်းတို့ ကိုယ်ချင်းစာကြကွာ ... ဖယ်ကြကွာ ... ဖယ်ကြ ... ”

သူနှင့်သက် ဒီတစ်ခါတော့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ ဖြစ်သွားပြီမို့ အောင်ပွဲခံအပြုံးကြီးနဲ့ သက်ကိုသူက ဆီးပွေ့ဖို့ လက်ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာ သက်က ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလောက် မပိုစမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ် ... ကျွန်မ စိတ်ညစ်လာရင် မလိုက်တော့ဘဲ ... ဖေဖေဆီ ပြန်ပြေးသွားမှာနော် ကျွန်မဖာသာ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ပါ့မယ် ... ”

“ဟေး ... ဟေး ... ဝုဏ်တုကြီး ရှက်ပါတယ် ... ကွာ ... ဟေး ... ဟေး ... အခုတည်းက သက်လျာကို ကြောက်နေရပြီ ... သက်လျာ တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောချင်သေးတယ် ... သက်လျာ မောင်က သက်လျာကို စတွေ့တုန်းက ဘယ်လိုပြောတယ်မှတ်လဲ ... ”

“ဟာ ... ဟိတ်ကောင် ... နေလ ... မင်းပါးစပ်ပေါက်ကြီး မချောင်နဲ့ကွာ ... ”

သူ့အပြင်းအထန် ... ကန့်ကွက်လိုက်ပေမဲ့ သက်က သိချင်စိတ်ပြင်းပြုစွာဖြင့် ...

“ဘာလဲ ... နေလဲ ... မောင်က ကျွန်မကို ဘာပြောလဲ”
“သက်လျာကို ... ကြိုက်စရာလားတဲ့ ကြိုက်လည်းမကြိုက်
ပါဘူးတဲ့ ... အခုကျတော့ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာဗျာ ...
အရင်တုန်းက ပြောထားတဲ့ စကားနဲ့များ တခြားစီဖြစ်သွား
ပြီ ...”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ ... မင်းတို့နားမလည်သေးဘဲနဲ့ ဝင်
မနှောက်နဲ့ အဲဒါ ... အချစ်ရဲ့ အတိမ်အနက်ပဲ ... သက်ကို
ချစ်မိတဲ့ အချိန်ကစပြီး အဲဒီအပြောင်းအလဲအတွေ့က ဖြစ်
သွားရတာ ... တကယ့်ကို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါချစ်
တတ်သွားပြီကွာ ...”

“အဲဒါသက်ကို သိပ်ချစ်သွားတဲ့ အချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းပဲကွာ
မင်းတို့မခံစားဖူးသေးလို့ အချစ်ဟာ အရမ်းလေးနက် ခိုင်ခန့်
တယ်ကွာ ... ရင်ထဲမှာ ဆန်းသစ်အေးမြတယ် ... ဘယ်လိုမှ
ခွဲမနေနိုင်အောင် အချစ်မှာ ဆွဲငင်အားရှိတယ်ကွာ ... အဲဒါ
ကြောင့် ငါ့မှာ သက်ကို အခက်အခဲတွေကြားက ကုပ်ကုပ်
ကပ်ကပ်နဲ့ ခိုးယူခဲ့ရတာပေါ့ကွာ နော် ... သက် ...”

“ဟာကွာ ... တသက်သက်နဲ့ နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာ

ကွာ ... ပုသိမ်ကို တန်းမောင်ဗျာ ... ကားဆရာ ဒီနဲ့တွဲကို
ပုသိမ်ကိုတန်းမောင်းပို့ဗျာ ...”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ကားဆရာ ... ပုသိမ်ကို မနက်ကျမှ
ခရီးဆက်မယ် ... ဒီရန်ကုန်ထဲက ဟိုတယ်တစ်ခုကိုပဲ မောင်း
ပို့ပေးပါ ... သက် ... ကိုယ်တို့ ပုသိမ်ကို မနက်ကျမှ ခရီး
ဆက်မှာ မဟုတ်လား ဟင် ...”

“မောင့်သဘောလေ ...”

“ဟား ... အချစ်လေး ဒါဆိုကိုယ်တို့ Hotel မှာပဲ တစ်ည
တည်းလိုက်ကြစို့နော် သက် ...”

သက်က သူ့အပြောလေးကို ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး ရှက်
ပြီးလေးပြီးလိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ သူ့ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် သက်
ကို ချစ်မြတ်နိုးသွားရသည်။

ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာသော
ဘာသော နားမလည်မိဘဲ သက်ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ထားရာမှ
သူ့မျက်နှာနှင့်ဆုံဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ကာ မရှက်စတမ်း သက်ရဲ့နုပါးပြင်
လေးကို လှစ်ခနဲ ငုံ့နမ်းမိပြီးသားဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာ ... ဟား ... အမယ်လေး ဂုဏ်တု ... ငါတို့ရှေ့မှာနေ
ငါတို့ရှေ့မှာ နည်းနည်းလေး ဆင်ခြင်ပါဦးကွာ ... အမယ်
လေး ဂုဏ်တုကို ရိုးတယ် ရိုးတယ်နဲ့ ထင်ကြေးပေးနေကြ
တာ မရိုးပါလားကွာ ... သက်လျာ ဂုဏ်တုရိုးတယ် မရိုးဘူး
ဆိုတာ အခုသိပြီလားဟင် ... ”

“ဟား ... ဒီလူတွေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ...
လူရိုးဆိုတာ လောကမှာမရှိဘူး သိလား ဟား ... နေလရှင်
ပြောတာနဲ့တင် ကျွန်မမောင်တောင် ရုက်သွားပြီ ... အဟင်း
ဟင်း ... ”

“မရှက်ပါဘူး ... သက်ရယ် ... အဟွန်း ... ဟွန်း ဒီကောင်
က ဟုတ်တာ မှန်တာပြောတာပဲ ... ဟုတ်တယ်နော် ...
သက် ... ”

“ဟာ ... ဒီမောင် ... တယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မောင်နော်
ကျွန်မပြောထားတယ်နော် ... သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ... သက်ရယ် ... သက်လည်း ကိုယ်ပြောထား
တာ သိတယ်နော် ... ”

“ဟွန်း ... မောင်က ဘာပြောထားလို့လဲ ... ”

“အဟွန်း ... သက်ကို ရိုးမြေကျချစ်ပါတယ်လို့ ... ”

“ဟာ ... ကြည့်စမ်းကွာ ... ကျွန်မက အကောင်းမှတ်လို့
နားထောင်နေတာ အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီမောင်ကြီးတော့
မဟုတ်ပြီ ... ”

“မဟုတ်ဘဲ နေမလား ... ဟုတ်လို့ သက်က အခုဆို ကိုယ့်
မိန်းမတောင်ဖြစ်သွားပြီ ... ကဲ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ... ဟုတ်ပါတယ် ... နားကြားပြင်းကတ်
လိုက်တာနော် ... ဒီစုံတွဲကို တစ်ညလုံး ကားပတ်မောင်း
တာပဲကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ် ... ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ငါ ... ငါ မင်းတို့နားကြား
ပြင်းကတ်အောင် စကားမပြောတော့ဘူး ... သက်ကိုလည်း
ချစ်တယ် ချစ်တယ်လို့ တဖွဖွမပြောတော့ဘူး ... ချစ်တဲ့
အကြောင်းကိုတဖွဖွပြောရင် ရိုးသွားတော့မှာနော် ... သက်
ဟုတ်တယ်မို့လား ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ”

ဆိုတဲ့ သက်ရဲ့ အသံကြည်မြဲမြဲ လေးက သူတစ်ကိုယ်
ကို နွေးလျှိုက်တုန်ရီသွားခဲ့သလို ...

သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားရင်ပြင်သည်လည်း ဒီအသံ
လေးကို မြတ်နိုးခြင်းမက မြတ်နိုးလို့သွားပြန်တော့သည်။
သူက အဲဒီလောက်အထိ သက်ကိုချစ်တာ ... ။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း

ရှင်မိထယ်